
AMBER YILLIKLARI
ROGER
ZELAZNY
AMBER KANI

YEDİNCİ CİLT

AMBER KANI

AMBER YILLIKLARI

YEDİNCİ CİLT
Amber Kanı

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Giriş

KRİSTAL BİR MAĞARADA DÜŞÜNCELER

Yaşamım sekiz yıl boyunca nispeten huzurlu geçmişti. Birinin beni öldürmeye çalıştığı 30 Nisanlar hariç. Bunun dışında, bilgisayar bilimine yoğunlaştığım akademik kariyerim hayli ilerlemişti ve Büyük Tasarım'daki dört yıllık çalışma hayatım iyi bir deneyim olmuş, bir yandan kendime ait bir projeyle uğraşırken, diğer yandan öğrendiklerimi dilediğim şartlar altında uygulamama olanak tanımıştı. Aynı şirkette, satış biriminde çalışan Luke Raynard adında iyi bir arkadaşım vardı. Küçük teknemle açılır, düzenli olarak koşuya çıkardım...

Ben işlerin düzene gireceğini düşünürken, her şey geçtiğimiz 30 Nisan'da paramparça oldu. En sevdiğim proje, Hayaletçark, inşa edilmişti; işimden istifa etmiş, eşyalarımı toplamış, daha yeşil gölgelere doğru yola çıkmaya hazırlanıyordum. Bu kasabada, sırf o uğursuz gün yakın diye bu kadar uzun kalmıştım ve bu kez, canıma kastedenlerin arkasında kim olduğunu, neden böyle bir şey yaptıklarını öğrenmeye kararlıydım.

O sabah kahvaltıdayken, Luke eski kız arkadaşım Julia'dan bir mesajla geldi. Mesaj Julia'nın beni yine görmek istediğini söylüyordu. Bu yüzden evine uğradım ve onu ölü buldum.

Görünüşe göre sonra bana da saldıran... aynı köpeksi yaratığın saldırısına uğramıştı. Yaratığı öldürmeyi başardım. Kaçmadan önce dairesini üstünkörü aradığımda ince, tuhaf bir oyun kartı destesi buldum ve yanımda götürdüm. Amberin ve Kaos'un büyülü Tarot kartlarına o kadar çok benziyorlardı ki, benim gibi bir büyücünün ilgisini çekmemeleri imkansızdı.

Evet. Ben bir büyücüyüm. Ben Merlin, Amberli Corwin ile Kaos Sarayları'ndan Dara'nın oğlu, buradaki dostlar ve tanıdıklar arasında Merle Corey olarak bilinirim: parlak, çekici, nüktedan, atletik... Detaylar için gidin Castiglione ve Lord Byron okuyun, çünkü aynı zamanda alçakgönüllü, soğuk ve suskunum da.

Kartlar orijinal çıktı ki Julia'nın biz ayrıldıktan sonra Victor Melman isimli bir gizemci ile arkadaşlık ettiğini öğrenince bu durum normal göründü. Bu beyefendinin stüdyosuna yaptığım ziyaret adamın beni ayinle

öldürmeye teşebbüs etmesi ile sonuçlandı. Yerel koşullar ve benim hevesliliğim onun ölümü ile sonuçlanmadan önce törenin kısıtlarından kendimi kurtarmayı ve onu biraz sorgulamayı başardım. Ayinler buraya kadardır işte.

Ondan, adamın maşadan başka bir şey olmadığını anlayacak kadar şey öğrenmiştim. Anlaşılan başka birisi onu yem olarak kullanmıştı ve diğer kişinin Julia'nın ölümü ve benim hatırlamaya değer 30 Nisan koleksiyonumdan sorumlu olması hayli mümkün görünüyordu.

Ama bu konular üzerinde düşünmek için pek az zaman bulabildim, çünkü Melman numarası yaptığım kısa telefon konuşmasından sonra, telefonda konuştuğum kırmızı saçlı, çekici bir kadın tarafından ısırıldım (evet, ısırıldım). Isırışı beni felç etti, ama zehir etkisini tam olarak gösteremeden Julia'nın evinde bulduğum büyülü kartlardan birini kullanarak oradan ayrılmayı başardım. Kart beni bir sfenksin huzuruna götürdü.

Sfenks, kaybettiğiniz zaman sizi yemelerine izin verdiği için sfenkslerin bayıldığı aptalca bilmece oyununu oynayabilmem için iyileşmeme izin verdi. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey, bu sfenksin mızıkçı çıktığıdır.

Her neyse, evim olan gölge Yeryüzü'ne döndüğümde, ben yokken Melman'ın yerinin yandığını keşfettim. Luke'a telefon etmeye çalıştım, çünkü onunla akşam yemeği yemek istiyordum ve motelinden ayrıldığını, bana iş için New Mexico'ya gittiğini söyleyen ve nerede kaldığını belirten bir mesaj bıraktığını öğrendim. Resepsiyon memuru Luke'un odasında unuttuğu mavi taşlı bir yüzük verdi, onunla görüştüğümde iade etmek üzere yüzüğü yanıma aldım.

New Mexico'ya uçtum, sonunda Luke'a Santa Fe'de yetiştim. Barda akşam yemeği için hazırlanmasını beklerken Dan Martinez adında bir adam beni sorguladı; Luke'un bir tür iş anlaşması önerdiği ve onun Luke'un güvenilir olup olmadığından, söz verdiği işi teslim edip edemeyeceğinden emin olmak istediği izlenimi bıraktı. Yemekten sonra Luke ve ben dağlara doğru araba gezisine çıktık. Martinez bizi takip etti ve biz durup, hayran hayran geceyi izlerken ateş etmeye başladı. Belki de Luke'un güvenilir olmadığına ve vaat ettiği işi yapamayacağına karar vermişti. Luke kendi silahını çekip ve Martinez'e ateş ederek beni şaşırttı. Sonra daha da tuhaf bir şey oldu. Luke bana ismimle -ona hiç söylemediğim kendi ismimle- hitap etti, ebeveynlerimi saydı, bana arabaya binmemi ve defolup gitmemi söyledi. Bu son noktayı, ayaklarımın dibine bir kurşun sıkarak vurguladı.

Konu tartışmaya açık görünmüyordu, bu yüzden oradan ayrıldım. Bana aynı zamanda, hayatımı çoktan bir kez kurtarmış olan tuhaf Koz Kartlarını yok etmemi söyledi. Ve dağa tırmanırken Victor Melman'ı tanıdığını öğrenmiştim...

Fazla uzağa gitmedim. Biraz aşağıda park ettim ve yürüyerek döndüm. Luke gitmişti. Martinez'in cesedi de öyle. Luke ne o gece, ne de ertesi gece otele döndü, bu yüzden ben de hesabı ödeyip ayrıldım. Güvenebileceğimden emin olduğum ve benim için gerçekten de iyi tavsiyeleri olan tek kişi Bill

Roth'du. Bill, New York'da yaşayan, babamın çok yakın dostu olan bir avukattı. Onu ziyaret ettim ve hikayemi anlattım.

Bill, Luke hakkındaki merakımın artmasına sebep oldu. Bu arada Luke iri yarı, zeki, kızıl saçlı, olağanüstü hünerlere sahip doğal bir atlettir ve (Bill'in işaret ettiği gibi) bunca yıldır dost olmamıza rağmen geçmişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

George Hansen isimli komşu delikanlı Bill'in evinin yakınlarında dolaşmaya ve tuhaf sorular sormaya başlamıştı. Benzer somlar soran garip bir telefon aldım. Her iki sorgucu da annemin adını merak ediyor gibiydi. Doğal olarak, yalan söyledim.

Annemin Kaos Sarayları'nın karanlık aristokrasisinden geldiği gerçeği kimseyi ilgilendirmezdi. Ama telefon eden Thari dilinde, yani benim dilimde konuşmuştu ve beni yerel kır kulübünde bir buluşma ve bilgi değiş-tokuşu önerecek kadar meraklandırmıştı.

Ama Amber Kralı olan amcam Random bundan önce, Bill ile birlikte yürüyüş yaparken beni eve çağırdı. George Hansen'ın bizi takip ettiği anlaşıldı ve gerçekliğin gölgelerinden geçerken bizimle gelmek istedi. Ne yazık ki davetli değildi.

Bill'i yanımda götürdüm, çünkü onu son derece tuhaf davranan biri ile yalnız bırakmak istemedim.

Random'dan amcam Caine'in bir suikastçinin mermisi ile öldüğünü, birinin amcam Bleys'i de öldürmeye çalıştığını, ama ancak yaralamayı başardığını öğrendim. Caine'in cenazesi ertesi gün yapılacaktı.

O gece kır kulübündeki randevuma gittim, ama gizemli sorgucum görünürlerde yoktu. Yine de her şey başarısızlıkla sonuçlanmış sayılmazdı, çünkü Meg Devlin isimli güzel bir kadınla tanışmıştım. Gelişmeler birbirini izledi, onu evine götürdüm ve birbirimizi çok daha iyi tanıdık. Sonra, ben

onun aklının başka yerlerde olduğunu düşünürken, annemin adını sordu. Böylece, 'ne olursa olsun' deyip, ona söyleyiverdim.

Onun barda buluşmaya gittiğim kişi olabileceği fikri uzunca bir süre aklıma gelmedi.

İlişkimiz lobiden gelen zamansız bir telefonla sona erdi. Meg’in kocası olduğu söylenen bir adamın telefonuyla. Her centilmenin yapacağı şeyi yaptım. Oradan tüydüm.

Bir büyücü olan (ama benden farklı bir tarzda) halam Fiona randevumu onaylamamıştı. Ve Luke’u daha da az onaylarmış gibi görünüyordu, çünkü ona Luke hakkında biraz bilgi verdikten sonra yanımda onun resmi olup olmadığını sordu.

Ona cüzdanımda bulunan, grup içinde Luke’un da bulunduğu bir fotoğrafı gösterdim. Fiona’nın onu bir yerden tanıdığına yemin edebilirim, ama bunu itiraf etmedi. O gece o ve kardeşi Bleys’in Amber’den kaybolması tesadüf gibi görünmüyordu.

Olayların akışı bundan sonra daha da hızlandı. Ertesi gün,

Caine’in cenazesinden sonra, ailenin çoğunu yok etmek için bomba atılarak kaba bir suikast teşebbüsünde bulunuldu. Suikastçi adayı kaçtı. Daha sonra, Random, en sevdiğim proje, hobim, Büyük Tasarım’da çalıştığım yıllarda yaptığım diğer iş,

Hayaletçark ile ilgili kısa bir gösteriden dolayı altüst oldu. Hayaletçark, işlemesi için okulda öğrendiklerimden farklı bir dizi fizik yasası gerektiren bir bilgisayar olarak başladı. Büyü denilebilecek şeyleri içeriyordu. Ama onun yapılabileceği ve çalışabileceği bir yer buldum ve yaptım. Yanından ayrıldığım zaman daha programlanması tamamlanmamıştı. Akıl kazanmış gibi görünüyordu ve sanırım Random’ı korkuttu. Bana gidip makineyi kapatmamı emretti. Bu fikirden fazla hoşlanmadım, ama oradan ayrıldım.

Gölge’den geçerken takip edildim; taciz edildim, tehdit edildim, hatta saldırıya uğradım. Bir yangından, daha sonra bir gölde ölen tuhaf bir hanımefendi tarafından kurtarıldım. Vahşi hayvanlara karşı gizemli biri tarafından korundum, garip bir depremden aynı kişi tarafından kurtarıldım ve bu kişi Luke çıktı. Hayaletçark ile karşı karşıya gelmek için son sınıra kadar bana eşlik etti. Yaratımım bana biraz sinirlenmişti ve bir gölge fırtınası şemsiyeli ya da şemsiyesiz, yakalanması eğlenceli olmayan bir şey aracılığı ile bizi uzaklaştırdı. Bizi değişimlerden, Julia’nın dairesinde

bulduğum tuhaf resimlere verdiğim isimle, Kıyametin Koz Kartlarından birini kullanarak kurtardım.

Mavi, kristalden bir mağaranın dışına ulaştık ve Luke beni içeri aldı. İyi, ihtiyar Luke. İhtiyaçlarımı karşıladıktan sonra beni tutsak etti. Bana kim olduğunu söylediği zaman, fotoğrafını gördüğünde Fiona'yı son derece rahatsız eden, babasına benzerliğini fark ettim. Çünkü Lukef birkaç sene önce krallığı ve onunla beraber evreni yok etmesine ramak kalan suikastçi ve şeytani hain Brand'in oğluydu. Neyse ki, Caine onu planlarını gerçekleştiremeden öldürmüştü. O zaman, babasının intikamını almak için Caine'i öldürenin Luke olduğunu öğrendim.

(Ayrıca, babasının ölüm haberini 30 Nisan'da aldığı ve yıllar içinde bu yıldönümünü tuhaf bir şekilde andığı ortaya çıktı.)

Random gibi o da Hayaletçark'tan çok etkilenmişti ve bana onun tutsağı olarak kalacağımı, çünkü makineyi kontrol etmeye çalışırken bana ihtiyaç duyabileceğini söyledi. Ailenin geri kalanını yok ederken Hayaletçark'ın mükemmel bir silah olacağını düşünüyordu.

Konuyu takip etmek için ayrıldı ve kısa zamanda mağaranın garip bir özelliği yüzünden güçlerimin etkisiz kaldığını, beni senin dışında konuşacak kimse olmadan, boğacağın kimse olmadan yalnız bıraktığını keşfettim, Frakir...

"Gökkuşağının Üzerinde"den birkaç küple dinlemek ister miydin?

Bölüm 1

Keskin ucu parçalandıktan sonra kabzayı fırlatıp attım. En zayıf nokta olduğunu düşündüğüm mavi denizden duvara karşı hiçbir işe yaramamıştı. Ayaklarımın dibinde birkaç küçük kıymık yatıyordu. Onları aldım ve birbirine sürttüm. Çıkış yolum bu değildi. Tek çıkış noktası, geldiğim yol gibi görünüyordu ve işe yaramıyordu.

Odama, yani mağaraların uyku tulumumu koyduğum kısmına döndüm. Ağır, kahverengi bir şey olan tulumun üzerine oturdum, bir şarap şişesinin tıpasını açıp içtim. Duvarı yontarken terlemiştim.

O sırada Frakir bileğimde kıpırdandı, biraz çözüldü, sol avucuma kaydı ve hâlâ elimde duran iki mavi parçaya dolandı. Çevrelerinde düğüm oldu, sonra sarktı ve sarkaç gibi sallanmaya başladı. Şişeyi bir kenara bırakıp izledim. Çizdiği yay, ev dediğim tünel doğrultusunda uzanıyordu. Belki bir tam dakika boyunca sallandı. Sonra yukarı çekildi, elimin sırtına gelince durdu. Parçaları orta parmağımın dibine bıraktı ve bileğimdeki normal saklanma yerine döndü.

Bakakaldım. Titreşen gaz lambasını kaldırdım ve taşları inceledim. Renkleri...

Evet.

Derinin üzerindeyken, bir süre önce Yeni Çizgi Moteli'nden aldığım, Luke'un yüzüğündeki taşa benziyorlardı. Tesadüf mü? Yoksa bir bağlantı mı vardı? Boğma ipim bana ne anlatmaya çalışıyordu? Ve bunlara benzer başka bir taşı nerede görmüştüm?

Luke'un anahtarlığı. Üzerinde, bir metal parçasına kakılmış mavi bir taş vardı... Peki bir diğerini nerede görmüştüm?

İçinde tutsak olduğum mağaralar, Koz Kartlarını ve Logrus büyüsünü engelleme gücüne sahipti. Luke bu duvarların taşlarından parçaları yanında taşımışsa, muhtemelen özel bir sebebi vardı. Başka ne özelliğe sahip olabilirlerdi?

Belki bir saat boyunca taşların doğası hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştım, ama Logrus dürtüklemelerime direndiler.

Sonunda sıkılarak onları cebime attım, biraz ekmek peynir yedim ve bir yudum daha şarap içtim.

Sonra ayağa kalktım ve bir tur daha atarak tuzaklarımı denetledim. Burada, bir ay gibi gelen bir süredir tutsaktım. Bütün bu tünelleri, koridorları, odacıkları adımlamış, bir çıkış yolu aramıştım. Hiçbiri çıkış yolu değildi. İçlerinde çılgınca koştuğum ve soğuk duvarlarında parmak boğumlarımı kan içinde bıraktığım anlar olmuştu. Yavaş yavaş yürüdüğüm, çatlakları ve çizikleri araştırdığım zamanlar olmuştu. Girişi tıkayan kayayı defalarca yerinden oynatmaya çalışmıştım ama faydası olmamıştı. Yerine bir kamayla kıstırılmıştı ve kıpırdatamıyordum. Şimdilik buradayım gibi görünüyordu.

Tuzaklarım...

Hepsi son denetlediğimde bıraktığım gibiydi. Doğanın kayıtsızca çevrede saçılı halde bıraktığı kayalar; yükseğe kaldırılmış, depodaki sandıklardan aldığım, gölgelerin maskelediği pakel sicimlerinden birine dikkatsizce basan biri olursa yerlerinden kurtulmaya hazır kayalar.

Biri mi?

Luke, elbette. Başka kim olabilir? Beni tutsak eden oydu.

Ve geri dönerse -hayır, geri döndüğü zaman- bubi tuzakları bekliyor olacaktı. Silahlıydı. Onu girişin altında bekleşeni, tepedeki konumunda avantajlı olacaktı. Hayır, olmaz. Orada olmayacaktım. Peşimden gelmesini sağlayacaktım ve sonra...

Biraz huzursuzlanarak odama döndüm.

Ellerimi başımın arkasında kenetleyerek uzandım ve planlarımı gözden geçirdim. Kayalar bir adamı öldürebilirdi, ama ben Luke'un ölmesini istemiyordum. Son zamanlara kadar -Caine Amcam'ı öldürdüğünü ve Amber'deki akrabalarımın geri kalanını yok etmeye kararlı göründüğünü öğrenene kadar- Luke'u iyi bir dost olarak görmeme rağmen bunun duygusallıkla ilgisi yoktu. Caine, Luke'un babasını öldürmüştü -Brand amcamı- diğerlerinden herhangi birinin memnunlukla öldüreceği bir adamı. Evet, Luke -ya da artık bildiğim ismiyle, Rinaldo- kuzenimdi ve aile içi kan davalarımızdan birine karışmak için sebebi vardı. Yine de, herkesi öldürmeye niyetlenmesi bana biraz aşırı gelmişti.

Ama beni tuzaklarımı bozmaya çağıran ne akrabalık, ne de duygusallıktı. Onu canlı istiyordum, çünkü bunlar hakkında anlamadığım çok şey vardı ve o bana anlatmadan ölürse bazı noktaları asla açığa çıkaramayabilirdim.

Jasra... Kıyametin Koz Kartları.. Gölge'de nasıl bu kadar kolay izlendiğim... Luke'un ressam ve deli gizemci Victor Melman ile ilişkisinin

hikayesi... Julia ve ölümü hakkında bildikleri...

Baştan başladım. Tuzakları çözdüm. Yeni plan basitti ve Luke'un hiç bilgisi olmadığına inandığım bir şeye dayanıyordu.

Uyku tulumumu yeni bir yere, tavanında giriş olan odanın hemen önündeki tünele götürdüm. Oraya biraz da yiyecek taşıdım. Olabildiğince o civarda kalmaya kararlıydım.

Yeni tuzak çok basitti: doğrudan ve neredeyse kaçınılmaz.

Tuzağı kurunca beklemekten başka yapacak bir şey kalmıyordu. Beklemek ve hatırlamak. Ve planlamak. Diğerlerini uyarmalıydım. Hayaletçark hakkında bir şeyler yapmalıydım. Meg Devlin'in bildiklerini öğrenmeliydim... Bir sürü şey yapmalıydım.

Bekledim. Gölge fırtınalarını, rüyaları, tuhaf Koz Kartlarını ve Göldeki Hanımefendiyi düşündüm. Uzun süre amaçsızca sürüklendikten sonra, yaşamım birkaç gün içinde kalabalıklaşmıştı. Sonra bu, hiçbir şey yapmayarak geçen uzun süre. Tek tesellim, bu zaman süresinin şu anda benim için önemli olan tüm diğer zamanlardan daha hızlı geçtiğiydi. Buradaki bir ay, Amberde yalnızca tek bir gün, hatta daha az olabilirdi. Bu yerden kısa sürede kurtulabilirsem, takip etmek istediğim izler henüz taze olacaktı.

Daha sonra lambayı söndürüp uyudum. Zindanımın kristal lenslerinden yeterli ışık sızıyor, parlaklaşıp soluyordu. Böylece dışarıdaki dünyanın gecesini gündüzünden ayırtedebiliyor, günlük işlerimin oluşturduğu küçük programımı onun ritmine göre takip edebiliyordum.

Sonraki üç gün boyunca Melman'ın günlüğünü tekrar okudum -çağrışımdan yana ağır, faydalı bilgilerden yana hafif bir şeydi- ve kendimi Melman'ın ziyaretçisine verdiği isimle Başlıklı Kişi'nin muhtemelen Luke olduğu konusunda beni şaşırtan, iki cinsliliğe atıfta bulunan birkaç kayıt dışında- ikna etmiş gibiydim. Cildin sonundaki, Kaosun Oğlunun kurban edilmesine ilişkin kayıtları, Melman'ın oraya beni yok etmesi için konulmuş olması konusundaki bilgilerim ışığında, üzerime alınabilirdim. Ama bunu Luke yapmışsa, New Mexico'daki belirsiz tavırlarını, bana Kıyametin Koz Kartlarını yok etmemi öğütlemesini ve beni bir şeyden korumak istercesine uzaklaştırmasını nasıl açıklayabilirdim? Ayrıca, daha önce defalarca canıma kastettiğini itiraf etmişti, ama son zamanlarda olanları inkar etmişti. Hepsinden o sorumlu olsaydı, bunu yapmasına gerek yoktu. İşe başka ne karışmış olabilirdi? Başka kim? Ve nasıl? Bulmacada

kesinlikle eksik parçalar vardı, ama bunlar önemsizmiş gibi hissediyordum; küçük bir bilgi parçası, desenin azıcık sarsılması her şeyin yerli yerine oturmasına yetecek, ortaya çıkan resim daha baştan görmüş olmam gereken bir şey çıkacakmış gibi.

Ziyaretin gece olacağını tahmin edebilirdim. Edebilirdim, ama etmedim. Aklıma gelseydi uyku düzenimi değiştirebilir, uyanık ve tetikte olabilirdim. Tuzağımın etkili olacağından emin olsam da, gerçekten can alıcı konularda her küçük üstünlük önemlidir.

Derin uykudaydım ve taşın taşa sürtünmesi uzaktan gelen bir sesti. Sesler devam ederken hafif hafif kıpırdandım ve doğru devreler kapanana, ben ne olduğunu anlayana kadar saniyeler geçti. Sonra, zihnim hâffi bulanık vaziyette, doğrulup oturdum ve odanın girişe en yakın duvarının dibine çöktüm, gözlerimi ovuşturdum, saçlarımı arkaya sıvazladım, uykunun gerileyen kıyılarında kaybettiğim uyanıklığı aradım.

İşittiğim ilk sesler kamaların çıkarılmasına eşlik etmiş olmalıydı, anlaşıldığı kadarıyla kaya sarsılmış, devrilmişti. Takip eden sesler boğuk ve yankısızdı ve dışarıdan geliyordu.

Bu yüzden odaya hızla göz gezdirmeye cesaret ettim. İçinden yıldızlar görülen, açık bir geçit yoktu. Yukarından gelen titreşimler devam ediyordu. Sallanma seslerinin ardından şimdi düzenli biçimde, ezilme, sürtünme sesleri geliyordu. Odanın tavanının yarı saydam taşlarının içinden dağınık bir hareyle, bir ışık topu parlıyordu. Bir lamba olduğunu tahmin ettim.

Meşale olamayacak kadar istikrarlıydı. Ve mevcut koşullar altında bir meşale pratik olmazdı.

Alt ucunda iki yıldız tutan bir gökyüzü hilali belirdi. Genişledi, iki adamdan geldiğini düşündüğüm ağır solumalar ve homurdanmalar duyuldu.

Fazladan pompalanan adrenalinin, içimde biyolojik numarasını yaptığını hissederken, kollarım ve bacaklarım karıncalandı. Luke’un yanında birini getireceğini düşünmemiştim. Kusursuz planım buna karşı açıklar taşıyordu ve bu da benim aptal olduğumu gösterirdi.

Kaya şimdi daha hızlı yuvarlanıyordu ve zihnim hızla çalışır, bir eylem planına odaklanır, gerekli duruşu alırken küfür etmeye bile zaman yoktu.

Logrus imgesini çağırdım ve desen önümde şekillendi. Duvara yapışarak ayağa kalktım ve kollarımı imgenin iki kolunun gelişigüzel görünen hareketlerine uyacak şekilde oynatmaya başladım. Ben yeterli uyumu sağladığım zaman yukarıdan gelen sesler durmuştu.

Açıklık şimdi boştu. Birkaç dakika sonra ışık kaldırıldı ve açıklığa doğru hareket ettirildi.

Odaya girip ellerimi uzattım. Kısa ve esmer adamlar tepemde görüş alanıma girdiğinde baştaki planım tamamen geçersiz oldu. İkisi de sağ ellerinde kınından çekilmiş hançerler taşıyordu. Hiçbiri Luke değildi.

Logrus kollarımla uzandım ve ikisini de gırtlaklarından yakaladım. Kavrayışım içinde, yere yığılana kadar sıktım. Biraz daha sıktım, sonra bıraktım.

Onlar görüş alanımdan çıkarken girişin yüksek ağzını parlak güç hatlarımlâ yakaladım ve kendimi yukarı çektim. Açıklığa ulaştığımda, iç tarafında dolanmış bekleyen Frakir’i almak için durdum. Tuzağım buydu. Luke ya da herhangi biri, içeri girmek için halkadan geçmek zorunda kalacaktı, içinden geçen herhangi bir şeye sıkı sıkı sarılmak için bekleyen bir halka.

Ama şimdi...

Sağımdaki yamaçta ateşten bir iz uzanıyordu. Düşen lamba kırılmış, akan gaz alevden oluşan bir dere oluşturmuştu.

Boğduğum adamlar iki yana serilmiş, yatıyordu. Açıklığı kapatan kaya solda, biraz arkada duruyordu. Olduğum yerde kaldım -başım ve omuzlarım açıklığın üstünde, dirseklerime dayanmış- Logrus imgesi gözlerimin arasında dans ediyor, güç çizgilerinin sıcak karıncalanması henüz kollarımın bir parçası, Frakir sol omzumdan pazularıma doğru kayıyor.

Çok fazla kolay olmuştu. Luke’un beni sorgulamak, öldürmek ya da nakletmek için bir çift uşağa güvendiğini zannetmiyordum. Görevleri bunların hangisi ise. İşte bu yüzden tamamen dışarı çıkmamış, göreceli güvenli konumumdan, geceye bürünmüş çevremi tarıyordum.

Bu seferlik tedbirliydim. Çünkü benimle birlikte geceyi paylaşan biri vardı. Solmakta olan alev dereciğine rağmen, sıradan görüşümün bana bu bilgiyi verememesine sebep olacak denli kadar karanlıktı. Ama Logrus’u çağırdığım zaman bana imgesini bahşeden zihinsel yapı başka fiziksel olmayan belirtileri de görmeme izin verir.

Bu sayede sol tarafımdaki bir ağacın altında, önünde süzüldüğü insan şeklini görmeme engel olacak gölgelerin ortasında, bu tür bir yapı gördüm.. Bu tuhaf bir desendi, Amber’in desenini hatırlatıyordu; bir fırıldak gibi yavaş yavaş dönüyor, dumanlı, sarı ışıktan iplikçikler uzatıyordu. Bunlar

geceyi aşarak bana doğru uzanıyordu ve ben zamanı geldiğinde ne yapacağıma karar vermiş, büyülenmiş gibi durmuş, izliyordum.

Dört tanesi iriydi, yavaş yavaş, aranarak geliyordu. Benden birkaç metre ötede durdular, gevşediler, sonra kobra gibi saldırdılar. Ellerimi bir araya getirmiş, hafifçe çaprazlamış, Logrus kollarımı uzatmıştım. Tek bir hareketle onları açtım ve hafifçe eğdim. Sarı uzantılara çarptılar, onları kendi desenlerine geri fırlattılar. Bu olurken önkollarımda bir karıncalanma hissettim.

Sonra sağ kolumdaki uzantıyı bir kılıç gibi kullanarak, şimdi dalgalanan desene bir kalkanmış gibi vurdum. Kısa, keskin bir haykırış duydum, o imge soldu. İçinde durduğum delikten çıkarak bir kez daha hızla vurdum ve kolum ağrılar içinde, yamaçtan aşağı koşmaya başladım.

İmge -her ne idiyse- soldu ve yok oldu. Ama o zamana kadar ağaç gövdesine yaslanan şekli daha açıkça görebilmiştim. Bir kadın şekline benziyordu, ama kaldırdığı ve şimdi göz hizasında tuttuğu küçük bir nesne yüzünden yüzünü ayırt edememiştim. Nesnenin silah olmasından korkup, elinden düşürmeyi umarak Logrus uzantımla vurdum.

Sendeledim, çünkü kolumu dikkate değer bir güçle sarsan bir geri tepme oldu. Vurduğum şey güçlü bir büyü nesnesi gibiydi. En azından kadının da hafifçe sallandığını görme tatminini hissetmiştim. O da kısa bir çığlık kopardı, ama nesneyi bırakmadı.

Bir an sonra kadının çevresinde hafif, rengarenk bir pırıltı belirdi ve nesnenin ne olduğunu anladım. Logrus gücünü bir Koz Kartına yöneltmiştim. Artık, sırf kim olduğunu öğrenmek için bile olsa, ona ulaşmalıydım.

Ama ona doğru koşarken zamanında ulaşamayacağımı anladım. Eğer...

Frakir’i omzumdan aldım, doğru tarafa yönlendirerek Logrus çizgisi boyunca fırlattım ve o uçarken talimatlarımı verdim.

Yeni görüş açımdan, şimdi kadını çevreleyen solgun harenin aydınlığında, kadının yüzünü görebildim. Melman’ın dairesinde bir ısırıkla beni öldürmesine ramak kalan Jasra’ydı.

Bir an sonra gitmiş, yanında hayatımın bağlı olduğu bazı yanıtları elde etme fırsatını da götürmüş olacaktı.

"Jasra!" diye bağırdım, konsantrasyonunu bozmaya çalışarak.

Bu çabam işe yaramadı, ama Frakir iş görmüştü. Gümüşi parıltılar saçan boğma ipim kadını boğazından yakaladı, serbest ucuyla yakında, soldaki bir

dala dolandı.

Kadın, görünüşe bakılırsa çok geç olduğunu fark etmeden solmaya başladı. Kafasını koparmadan kaybolamazdı.

Bunu çabucak kavradı. Gürültülü bir çığlık kopardı. Geriye adım attı, maddeleşti, haresini kaybetti, Koz Kartını düşürdü ve boğazına dolanan ipi pençelemeye başladı.

Yanma geldim, elimi Frakir'in üzerine koydum. Frakir ağaç dalındaki ucunu çözüp bileğinle dolandı.

"İyi akşamlar, Jasra," dedim, kadının başını arkaya çekerek. "Zehirli ısırığı bir daha denersen boyunluk kullanmaya başlarsın. Anladın mı?"

Konuşmaya çalıştı, ama beceremedi. Başını salladı.

"İpi biraz gevşeteceğim," dedim, “böylece sorularıma yanıt verebileceksin."

Frakir’i boğazında biraz gevşettim. Kadın öksürmeye başladı ve bana kumu cama çevirebilecek bir bakış fırlattı. Büyülü deseni tamamen solmuştu, bu yüzden ben de Logrus imgesini bıraktım.

"Neden peşimdesin?" diye sordum. “Neden benimle uğraşıyorsun?"

"Cehennemin oğlu!" dedi ve bana tükürmeye çalıştı, ama ağzı çok kurumuş olmalıydı.

Frakir’i hafifçe çektim ve kadın yine öksürdü.

"Yanlış cevap," dedim. “Bir daha dene."

Ama kadın gülümsedi, bakışları arkamda bir noktaya kaydı. Frakir’i gergin tuttum ve bir bakış fırlattım. Arkamda, sağda hava pırıldamaya başlamıştı, biri Koz Kartı kullanarak gelmeye hazırlanıyordu.

O anda kendimi yeni bir tehditle karşılaşmaya hazır hissetmiyordum, bu yüzden serbest elimi cebime daldırdım ve kendi Koz Kartlarımdan bir kısmını çıkardım. En tepedeki Flora’nındı. Güzel. İşe yarardı.

Zayıf aydınlıkta, zihnimi kartın üzerindeki yüzün ötesine, ona doğru zorladım. Onun dikkatinin başka yerde olduğunu, sonra aniden farkındalık kazandığını hissettim.

Sonra, Evet,...?

"Beni al! Çabuk ol!" dedim.

Acil durum mu? diye sordu.

"İnansan iyi olur," dedim ona.

Ah! Tamam. Gel.

Onu yatakta gördüm. Gittikçe berraklaştı. Elini uzattı.

Uzanıp elini tuttum. Luke’un sesinin, “Dur!" diye çınladığını duyduğumda öne adım attım.

Jasra’yı arkamdan sürükleyerek ilerlemeye devam ettim.

Jasra gerilemeye çalıştı ve sendeleyerek yatağın kenarına geldiğimde beni durdurmayı başardı. O zaman yatağın uzak ucundan beni izleyen siyah saçlı, sakallı adamı fark ettim.

"Kim...? Ne...?" diye başladı adam, ben kasvetle gülümseyerek, dengemi kazanırken.

Luke’un gölgeli şekli tutsağımın arkasından görüş alanına girdi. Öne uzandı, Jasra’nın kolunu tuttu ve çekmeye başladı.

Hareket, Frakir’in kadının boğazında sıkışmaya sebep olunca bir gurultu çıkardı.

Lanet olsun! Şimdi ne olacak?

Flora aniden doğruldu, yüzü çarpıldı, şaşırtıcı bir hızla yumruğunu savururken lavanta kokulu örtü yere düştü.

"Seni kaltak!" diye bağırdı. “Beni hatırladın mı?"

Darbe Jasra’nın çenesine indi ve Frakir’i son anda çözüp, Luke’un bekleyen kollarına kadınla birlikte düşmekten kendimi kurtardım.

İkisi soldu ve pırıltı yok oldu.

Bu arada siyah saçlı adam yataktan çıkmış, giysilerini topluyordu. Hepsini toplayınca, hiçbirini giymeye zahmet etmeden önünde tuttu ve hızla kapıya doğru geriledi.

"Ron! Nereye gidiyorsun?" diye sordu Flora.

"Uzağa!" diye yanıt verdi adam ve kapıyı açıp çıktı.

"Hey! Dur!"

"Hayatta olmaz!" diye bir yanıt geldi yandaki odadan.

"Lanet olsun!" dedi Flora, bana dik dik bakarak. “Özel hayatımı karmakarışık etmeyi çok iyi başarıyorsun." Sonra, “Ron! Akşam yemeğine ne dersin?" diye seslendi.

"Psikiyatristime görünmem gerek," dedi adamın sesi ve ardından bir başka kapı çarpılarak kapandı.

"Umarım ne kadar güzel bir ilişkiyi mahvettiğini anlıyorsundur," dedi Flora bana.

İçimi çektim. “Onunla ne zaman tanıştın?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Şey, dün," diye yanıt verdi. “Durma, gül. Bu tür şeyler yalnızca zamana bağlı değildir. Özel bir şey olacağını hemen anladım.

Böylesine güzel bir şeyi ucuzlatmak için sen ya da baban gibi bir hödüğe güvenmek..."

"Özür dilerim," dedim. “Beni çektiğin için teşekkürler. Elbette dönecektir. Yalnızca fena halde korkuttuk onu. Ama seni bir kez tanıyınca, dönmemeyi nasıl düşünebilir?"

Flora gülümsedi. “Evet, Corwin’e kesinlikle benziyorsun," dedi. “Hödük, ama sezgileri kuvvetli."

Ayağa kalktı, dolaba doğru ilerledi, lavanta rengi bir sabahlık alıp giydi.

"Bütün bunlar," dedi, kuşağını bağlarken, “ne demek oluyor?"

"Uzun bir hikaye..."

"O zaman öğle yemeği yerken dinlesem daha iyi olacak. Aç mısın?" diye sordu.

Sırıttım.

"Anlaşılıyor. Hadi gel."

Beni Fransız taşra tarzında bir oturma odasından geçirdi ve seramik ve bakır dolu bir taşrası mutfağına soktu. Yardım önerdim, ama masanın yanındaki bir sandalyeyi işaret ederek oturmamı söyledi.

O dolaptan bir sürü yiyecek çıkarırken, “İlk önce," dedim.

"Evet?"

"Neredeyiz?"

"San Francisco’da," diye yanıt verdi.

"Neden evini buraya kurdun?"

"Random’ın verdiği işi bitirdikten sonra kalmaya karar verdim. Şehir gözüme yine güzel göründü."

Parmaklarımı şıklattım. Victor Melman’ın dairesinin ve stüdyosunun bulunduğu binadaki deponun sahibinin kim olduğunu, Brutus Ardiye’nin Amber’de ateş alan cephaneyi nereden bulduğunu öğrenmek için gönderildiğini unutmuştum.

"Ee, deponun sahibi kimmiş?" diye sordum.

"Brutus Ardiye," diye yanıt verdi. “Melman onlardan kiralamış."

"Peki, Brutus Ardiye kiminmiş?"

"J. B. Rand, A.Ş."

"Adresi?"

"Sausalito’da bir ofis. İki ay önce boşaltılmış."

"Ofisin sahibinde kiralayanın ev adresi var mıymış?"

"Yalnızca bir posta kutusu. O da terk edilmiş."

Başımı salladım. “Böyle bir şey olacağını hissetmiştim," dedim. “Şimdi bana Jasra’dan bahset. Hanımı tanıdığın açık."

Burnunu çekti. “Hanım falan değil," dedi. “Ben onu tanıdığımda bir kraliyet fahişesinden başka bir şey değildi."

"Nerede?"

"Kashfa’da."

"O nerede?"

"Amber’in ticaret yaptığı Altın Çember’in sınırının biraz ötesinde ilginç, küçük bir gölge krallık. Pejmürde, barbarca ihtişam falan. Geri kalmış bir yer."

"O zaman nasıl oluyor da sen biliyorsun?"

Bir an durup kasede bir şey karıştırdı.

"Ah, ormanda karşılaştığım Kashfalı bir asille arkadaşlık ederdim. Şahin avlamaya çıkmış ve ben de tesadüfen bileğimi burkmuştum."

"Ah," diye araya girdim, detaylara dalma ihtimaline karşı.

"Ya Jasra?"

"Eski kral Menillan’ın metresiydi. Kral kadına sırılsıklam âşıktı."

"Senin niye ona garezin var?"

"Ben orada yokken Jasrick’i benden çaldı."

"Jasrick mi?"

"Benim asil. Kronklef Kontu."

"Bu gelişmelere Ekselansları Menillan ne dedi?"

"Hiç öğrenmedi. Ölüm döşeğindeydi. Kısa süre sonra öldü. Aslında, Jasra’nın Jasrick’i istemesinin asıl sebebi buydu. Adam saray muhafızlarının başıydı ve erkek kardeşi bir generaldi. Menillan öldüğünde kadın onları kullanarak darbe düzenledi. Son duyduğumda Kashfa kraliçesi olmuştu ve Jasrick’in hakkından gelmişti. Adam hak ettiğini buldu bence. Sanırım gözü tahttaydı, ama kadın tahtı paylaşmak istemedi. Bu sebeplerle, Jasrick’i ve erkek kardeşini ihanetten idam ettirdi. Gerçekten yakışıklı bir adamdı... Ama çok zeki değildi."

"Kashfahların -ah- sıradışı fiziksel yetenekleri var mıdır?" diye sordum.

Gülümsedi. “Eh, Jasrick müthiş bir adamdı. Ama yeteneklerini tanımlamak için 'sıradışı' sözcüğünü..."

"Hayır, hayır," diye sözünü kestim. “Benim kastettiğim ağızla ilgili bir anormallik, geri çekilebilen köpek dişleri, zehir, ya da öyle bir şey."

"Hı hı," dedi ve kızarmasının sebebinin fırın olup olmadığını ayırt edemedim. “Öyle bir şey yok. Onlar standart yapıda. Neden sordun?"

"Amber’de sana hikayemi anlattığım zaman Jasra’nın beni ısırdığını ve zerk ettiği bir tür zehir yüzünden Koz Kartı kullanarak güç bela kaçabildiğimi atladım. Zehir beni sersemletti ve uzun süre çok zayıf kaldım."

Başını iki yana salladı. “Kashfalılar bu tür şeyler yapamaz. Ama elbette, Jasra, Kashfalı değil."

"Öyle mi? Nereli?"

"Bilmiyorum. Ama yabancı. Bazıları bir köle tüccarının onu uzak topraklardan getirdiğini söylüyor. Başkaları bir gün kendi kendine çıkageldiğini ve Menillan’ın dikkatini çektiğini söylüyor. Büyücü olduğu söylentisi var. Bilmiyorum."

"Ben biliyorum. O söylenti doğru."

"Gerçekten mi? Belki Jasrick’i o şekilde elde etmiştir."

Omuzlarımı silktim. “Onunla ilgili -deneyiminin- üzerinden ne kadar zaman geçti?"

"Otuz-kırk yıl, sanırım."

"Hâlâ Kashfa kraliçesi mi?"

"Bilmiyorum. O taraflara gitmeyeli çok oldu."

"Amber ile Kashfa’nın arası bozuk mu?"

Başını iki yana salladı. “Aslında iyi ya da kötü denemez. Dediğim gibi, arada hayli mesafe var. Diğer yerler kadar kolay ulaşılabilir değiller ve ticaretini yapacak, arzu edilir bir şeyleri pek yok."

"O zaman Jasra’nın bizden nefret etmek için gerçek bir sebebi yok, öyle mi?"

"Başka herhangi birinden daha fazla değil."

Odayı nefis yemek kokaları doldurmaya başladı. Ben onları koklayarak oturur, yemekten sonra alacağım uzun, sıcak duşu hayal ederken, Flora bir şekilde söyleyeceğini bildiğim şeyi söyledi.

"Jasra’yı geri çeken adam... Tanıdık görünüyordu. O kim?"

"Amber’de sana bahsettiğim adam," diye yanıt verdim. “Luke. Sana birini hatırlatıyor mu, merak ediyorum."

"Hatırlatıyor gibi," dedi, bir an durduktan sonra. “Ama kim olduğunu çıkartamıyorum."

Sırtı bana dönüktü. “Elinden düştüğünde kırılacak ya da dökülecek bir şey tutuyorsan, lütfen bırak," dedim.

Tezgaha bir şey bırakıldığını duydum. Sonra, yüzünde şaşkın bir ifadeyle döndü.

"Evet?"

"Gerçek adı Rinaldo ve o Brand’in oğlu," dedim ona. “Bir başka gölgede bir ay kadar tutsağı oldum. Biraz önce kaçtım."

"Ah," diye fısıldadı. Sonra, “Ne istiyor?"

"İntikam," diye yanıt verdim.

"Özellikle karşı olduğu biri var mı?"

"Hayır. Hepimiz. Ama elbette en başta Caine vardı."

"Anlıyorum."

"Lütfen hiçbir şeyi yakma," dedim. “Uzun zamandır güzel bir yemeğe hasretim."

Başını salladı ve döndü. Bir süre sonra, “Onu uzun zamandır tanıyorsun. Neye benziyor?"

"Hep oldukça iyi bir adam gibi görünmüştür. Babası gibi deliyse de, iyi sakladı."

Bir şarap şişesi açtı, iki kadeh doldurdu ve getirdi. Sonra yemeği servis etmeye başladı.

Birkaç lokmadan sonra çatalı havada durdu ve boşluğa baktı.

"Orospu çocuğunun üreyeceğini kim düşünürdü ki?" dedi.

"Fiona, sanırım," dedim. “Caine’in cenazesinden önceki gece Luke’un fotoğrafını taşıyıp taşımadığımı sordu. Bir fotoğraf gösterdiğimde onu rahatsız eden bir şey olduğu belliydi, ama ne olduğunu söylemedi."

"Ve ertesi gün o ve Bleys ortadan kayboldular," dedi Flora. “Evet. Şimdi düşününce, gerçekten de Brand’in gençliğine benziyor bu uzun zaman önceydi. Luke daha iyi ve ağırbaşlı görünüyor, ama bir benzerlik var."

Yemek yemeyi sürdürdü.

"Bu arada, yemek çok güzel," dedim.

"Ah, teşekkürler." İçini çekti. “Bu da, tüm hikayeyi dinlemek için yemeğini bitirmeni beklemek zorunda kalacağım anlamına geliyor."

Bölüm 2

Başımı salladım, çünkü ağzım doluydu. Bırak imparatorluk sallansın. Açlıktan ölüyordum.

Duş yaptım, traş oldum, tırnaklarımı kestim, yeni çağırdığım giysilere burundum, bilinmeyen numaralardan bir numara aldım ve Bill Roth'un bölgesindeki tek Devlin'i aradım. Yanıt veren kadının sesinde doğru tını yoktu, ama yine de tanıdım.

"Meg? Meg Devlin?" dedim.

"Evet," diye yanıt verdi. "Siz kimsiniz?"

"Merle Corey."

"Kim?"

"Merle Corey. Bir süre önce birlikte ilginç bir gece geçirmiştik..."

"Üzgünüm," dedi. "Yanılıyor olmalısınız."

"Şimdi serbestçe konuşamıyorsan, senin istediğin bir zamanda arayabilirim. Ya da sen beni ararsın."

"Sizi tanımıyorum," dedi ve kapattı.

Telefonun almacına bakakaldım. Kocası yanında idiyse dikkatli davranması normaldi, ama en azından beni tanıdığını ve daha sonra konuşmak istediğini belli ederdi. Beni hemen Amber'e çağıracağını tahmin ettiğim için Random'la iletişime geçmeyi ertelemiştim ve ilk önce Meg'le konuşmak istemiştim.

Gidip onu ziyaret edecek zamanı bulamayacağım kesindi.

Tepkisini anlayamıyordum, ama şimdilik elimden gelen buydu. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım. Bilinmeyen numaraları yine aradım ve Bill'in komşusu olan Hansenları aradım.

Üçüncü çalışta açıldı. Bayan Hansen olduğunu çıkardığım bir ses yanıt verdi. Onunla geçmişte karşılaşmıştım, ama o tarafa yaptığım son yolculukta görüşmemiştik.

"Bayan Hansen," diye başladım. "Ben Merle Corey."

"Ah, Merle... Bir süre önce buralara gelmiştin, değil mi?"

"Evet. Ama uzun kalamadım. Ama sonunda George ile tanışma fırsatım oldu. Uzun uzun sohbet ettik. Yakındaysa, onunla konuşmak isterim."

Kadın yanıt, vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"George... Şey, George şu anda hastanede, Merle. Bana söyleyebileceğin bir şey mi?"

"Ah, acil bir şey değil," dedim. “George’a ne oldu?"

"Çok... çok kötü bir şey değil. Ayakta tedavi ediliyor, bugün kontrolü var, birkaç da ilaç alacak. Geçen ay bir tür -sinir krizi- geçirdi. Birkaç günlük hafıza kaybı yaşıyor ve sebebini anlayamıyorlar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Şey, röntgenler herhangi bir hasar göstermedi. Kafasını falan vurmamış. Ve artık iyi görünüyor. Muhtemelen iyileşeceğini söylüyorlar. Ama biraz daha gözetim altında tutmak istiyorlar. Hepsi bu." Aniden, ilham gelmiş gibi sordu, “Sen onunla konuşurken nasıl görünüyordu?"

Sorunun geleceğini tahmin etmiştim, bu yüzden tereddüt etmedim.

"Ben onunla konuştuğumda iyi görünmüştü," diye yanıt verdim. “Ama elbette onu önceden tanımıyordum, bu yüzden farklı davranıp davranmadığını bilemiyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. “Eve döndüğü zaman aramasını ister misin?"

"Hayır. Dışarı çıkacağım," dedim “ve ne zaman dönerim, bilmiyorum. Gerçekten de önemli bir şey değildi. Yine ararım."

"Tamam, o zaman. Aradığını söylerim."

"Teşekkürler. Hoşça kal."

Bunu bekliyordum. Meg’den sonra. George’un tavırları çok tuhaftı. Beni rahatsız eden gerçekte kim olduğumu, Amber’i biliyor gibi görünmesiydi hatta Koz Kartı aracılığı ile giderken beni takip etmeye çalışmıştı. Hem o, hem Meg tuhaf bir şekilde kullanılmış gibiydi.

Hemen aklıma Jasra geldi. Ama o Luke’un müttefiki gibi görünüyordu ve Meg beni Luke’a karşı uyarmıştı. Onu bir şekilde Jasra kontrol ediyorsa, bunu neden yapsındı ki? Mantıklı gelmiyordu. Bu tür olgulara sebep olabilecek, başka kimi tanıyordum?

Başta Fiona. Ama daha sonra bu gölgeden Amber’e dönerken yanımdaydı, hatta Meg ile geçirdiğim geceden sonra, beni almıştı. Ve olayların akışı karşısında benim kadar şaşırmış görünüyordu.

Lanet olsun. Yaşam çaldığınızda açılmayan ve istemediğiniz halde açılan kapılarla dolu.

Geri döndüm ve yatak odasının kapısını çaldım. Flora içeri girmemi söyledi. Aynanın önünde oturmuş, makyaj yapıyordu.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Çok iyi değil. Aslında, tamamen başarısız oldu." Telefonlarımın sonuçlarını özetledim.

"Ee, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Random ile iletişime geçeceğim," dedim “ve olanları anlatacağım. Geri kalanım dinlemek için beni geri çağıracağını tahmin ediyorum. Bu yüzden hoşça kal demek istedim. Yardım ettiğin içinde teşekkürler. Romantik ilişkini bozduysam özür dilerim."

Sırtı hâlâ bana dönük, aynadan kendini incelerken omuzlarım silkti.

"Endişelenme..."

Konuşmaya devam etti, ama cümlenin kalanını duymadım.

Dikkatim Koz Kartı iletişimi gibi görünen bir şey yüzünden dağıldı. Alıcı hale geldim ve bekledim. Duygu güçlendi, ama arayanın kim olduğu belli değildi. Flora’ya sırtımı döndüm.

"Merle, ne oldu?" dediğini duydum.

Duygu yoğunlaşırken bir elimi kaldırdım. Uzak ucunda hiçbir şey olmayan uzun, karanlık bir tünele bakar gibiydim.

"Bilmiyorum," dedim. Logrus'u çağırıp kollarından birini kontrolüm altına aldım. “Hayalet? Sen misin? Konuşmaya hazır mısın?" diye sordum. Yanıt gelmedi. Alıcı durumda beklerken bir ürperti hissettim. Daha önce buna benzer bir şeyi hiç yaşamamıştım. Öne adım atarsam başka bir yere nakledileceğimi hissediyordum. Bu bir meydan okuma mıydı? Bir tuzak mıydı? Her ne idiyse, bilinmeyenin davetini ancak bir aptalın kabul edeceğini hissediyordum. Tek bildiğim, beni kristal mağaraya geri götürebileceğiydi.

"İstediğin bir şey varsa," dedim, “kendini tanıtmalı ve istemelisin. Saklambaç oynamayı bıraktım."

O zaman bir varlık hissi sızdı, ama kimlik belli olmadı.

"Tamam," dedim. “Ben gelmiyorum ve senin bir mesajın yok. Aklıma gelen tek diğer şey senin bana gelmek istediğin. Bu doğruysa, gel."

Görünüşte boş ellerimi, sol bileğimde pozisyon alan görünmez boğma ipimi, sağ elimden uzanan Logrus ölüm şimşeğimi uzattım. Nezaketin profesyonel standartlar gerektirdiği anlardan biriydi.

Karanlık tünelin içinde yumuşak bir kahkaha yankılanır gibi oldu. Ama tamamen zihinsel bir yansımaydı, soğuk ve cinsiyetsiz.

Elbette, davetin bir hile, yanıtı geldi sonra. Çünkü sen aptal değilsin. Yine de, bilinmeyene bu şekilde hitap etmekle cesaret gösterdiğini kabul ediyorum. Neyle yüz yüze geleceğini bilmiyorsun, ama yine de onu bekliyorsun. Hatta davet ediyorsun.

"Davet hâlâ geçerli," dedim.

Tehlikeli olduğunu hiç düşünmedim.

"Ne istiyorsun?"

Sana bakmak.

"Neden?"

Seninle farklı koşullarda yüzleşeceğim bir zaman gelebilir.

"Hangi koşullar?"

Amaçlarımızın çatışacağını hissediyorum.

"Sen kimsin?"

Yine, kahkaha.

Hayır. Henüz değil. Şimdi değil. Yalnızca sana bakmak ve tepkilerini gözlemek istiyorum.

"Ee? Yeterince gördün mü?"

Neredeyse.

"Amaçlarımız çatışacaksa, bırak çatışma şimdi olsun," dedim. “Bu işin hallolmasını isterim, böylece bazı önemli işlerle ilgilenmeye devam edebilirim."

Kibri takdir ederim. Ama zamanı geldiğinde seçme şansı sana ait olmayacak.

"Ben beklerim," dedim, Logrus uzantımı ihtiyatla karanlık geçide uzatırken.

Hiçbir şey. Uzantım hiçbir şeyle karşılaşmadı...

Gösterine hayran kaldım. Al!

Bir şey hızla bana doğru gelmeye başladı. Büyülü uzantım bunun yumuşak olduğunu bildirdi -bana zarar veremeyecek kadar yumuşak ve gevşek- parlak renklere bezenmiş iri, serin bir yığın...

Yerimde kaldım ve gelen şeyin içinden kaynağına uzandım…daha öteye, uzağa, daha uzağa. Elle dokunulabilir, ama yumuşak: belki bir beden, belki de değil; hemen ısırarak karşılık veremeyecek kadar iri.

Pek çok sert ve yeterince küçük kütleye sahip nesne, şimşek arayışıma teslim oldu. Birini yakaladım, onu tutan her ne ise oradan kopardım ve kendime çağırdım.

Hızla yaklaşan kütle, Logrus çağrım ve sözsüz bir irkilme tepkisi aynı anda bana ulaştı.

Çevremde havai fişekler gibi patladı: çiçekler, çiçekler, çiçekler. Menekşeler, gelincikler, nergisler, güller... Yüzlercesi odaya yağarken Flora'nın irkilmediğini duydum. İletişim o anda kırıldı. Sağ elimde küçük ve sert bir şey tuttuğumun farkındaydım. Ağır çiçek kokuları burnumu dolduruyordu.

"Ne haltlar..." dedi Flora, "...dönüyor?"

"Emin değilim," diye yanıt verdim, gömleğimin önünden taç yaprakları silkeleyerek. "Çiçeklerden hoşlanır mısın? Bunları alabilirsin."

"Teşekkürler, ama ben daha az gelişigüzel aranjmanlardan hoşlanırım," dedi, ayaklarımın dibinde yatan parlak yığına bakarak. "Kim gönderdi?"

"Karanlık bir tünelin ucundaki isimsiz biri."

"Neden?"

"Belki de cenaze çelengi için avans. Emin değilim. Sohbetin genel havası tehditkardı."

"Gitmeden önce bunları kaldırmama yardım edersen sevinirim."

"Elbette," dedim.

"Mutfakta ve banyoda vazolar var. Gel."

Onu takip ettim ve bir sürü vazo aldım. Yolda Logrus uzantımın getirdiği nesneyi inceledim. Altın yuvaya oturtulmuş mavi bir düğmeydi. Koyu mavi iplikleri hâlâ üstündeydi. Kesilmiş taşta kıvrımlı, dört kollu bir şekil vardı. Flora'ya gösterdim, ama başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey anlatmıyor," dedi.

Elimi cebime daldırdım ve kristal mağaradan aldığım taş parçalarını çıkardım. Benziyorlardı. Düğmeyi yaklaştırdığım zaman Frakir hafifçe kıpırdandı, sonra beni mavi taşlar hakkında uyardığı halde hiçbir şey yapmadığım için uyarmaktan vazgeçmiş gibi sakinleşti.

"Tuhaf," dedim.

"Yatak odasındaki sehpanın üzerine biraz gül isterim," dedi Flora, "ve makyaj masasının üzerine de bir çift karışık demet. Biliyor musun, kimse bana bu şekilde çiçek yollamadı. Çok ilgi çekici bir sunum. Sana gönderildiğinden emin misin?"

Anatomik ve teolojik bir şeyler hırladım ve gül goncaları toplamaya başladım.

Daha sonra mutfak masasının başında oturmuş, kahve içerek düşünürken Flora, “Bu mesele biraz ürkütücü." dedi.

"Evet."

"Belki Random ile konuştuktan sonra Fi ile tartışmalısın."

"Belki."

"Hazır konu açılmışken, Random’ı araman gerekmiyor muydu?"

"Belki."

"Ne demek, belki? Uyarılması gerek."

"Doğru. Ama güvende olmanın sorularıma yanıt bulmamı sağlamayacağını hissediyorum."

"Aklında ne var, Merle?"

"Araban var mı?"

"Evet, birkaç gün önce aldım. Neden?"

Düğmeyi ve taşları cebimden çıkardım, masanın üzerine yaydım ve onları yine inceledim. “Çiçekleri toplarken aklıma bunlardan bir tanesini nerede gördüğüm geldi."

"Evet?"

"Üzücü olduğu için unutmam gereken bir anı var: Julia’yı bulduğumda nasıl göründüğü. Şimdi, üzerinde mavi taşlı bir kolye olduğunu hatırlar gibiyim. Belki yalnızca bir tesadüftür, ama..."

Başını salladı. “Olabilir. Ama öyle olsa bile, muhtemelen polis almıştır."?

"Ah, kolyeyi istemiyorum. Ama daireyi, aceleyle çıkmak zorunda kalmasam inceleyeceğim kadar dikkatli gözden geçiremediğimi aklıma getirdi. Amber’e dönmeden önce orayı bir kez daha görmek istiyorum. O -yaratığın- nasıl içeri girdiği konusunda hâlâ şaşkınım."

"Ya daire temizlendiyse? Ya da tekrar kiralandıysa?"

Omuzlarımı silktim. “Öğrenmenin tek yolu var."

"Tamam, seni arabamla götürürüm."

Birkaç dakika sonra arabasına binmiştik ve ben yön tarif ediyordum. Güneşli, serseri bulutların gezindiği, geç akşam göğünün altında, belki, yirmi dakikalık mesafedeydi. Zamanın çoğunu Logrus güçleri ile bazı hazırlıklar yaparak geçirdim ve doğru bölgeye ulaştığımızda hazırdım.

"Buradan dön ve bloğun çevresini dolan," dedim işaret ederek. “Yer bulursak nereye park edeceğini gösteririm."

Park yeri vardı, o gün park ettiğim noktaya yakındı.

Kaldırımın yanında durduğumuz zaman bana baktı. “Şimdi ne olacak? Daireye gidip kapısını mı çalacağız?"

"Bizi görünmez kılacağım," dedim ona “ve içeri girene kadar o şekilde kalacağız. Ama birbirimizi görebilmemiz için bana yakın kalman gerekecek."

Başını salladı.

"Çocukken, Dworkin bir kez bana yapmıştı," dedi. “Herkesi gizli gizli izlemiştim." Güldü. “Unutmuşum."

Karmaşık büyünün son dokunuşlarını bitirdim ve büyüyü gerçekleştirdim. Ben büyüyü yaparken camların ardındaki dünya loşlaştı. Arabanın yolcu tarafından inerken, sanki çevreye gri güneş gözlüklerinin ardından bakıyorduk. Yavaş yavaş köşeye yürüdük ve sağa döndük.

"Öğrenmesi güç bir büyü mü?" diye sordu bana. “Kullanışlı gibi görünüyor."

"Ne yazık ki evet," dedim. “En büyük dezavantajı, önceden hazır etmediysen bir anda yapamaman ve ben etmemiştim. Bu yüzden, sıfırdan başlayarak inşa etmek yirmi dakika alıyor."

Büyük, eski eve giden yürüyüş yoluna döndük.

"Kaçıncı kat?" diye sordu.

"En üst."

Ön kapıya çıktık ve kilitli olduğunu gördük. Kuşkusuz bugünlerde bu tür konularda daha özenliydiler.

"Kıracak mıyız?" diye fısıldadı Flora.

"Çok gürültülü olur," diye yanıt verdim.

Sol elimi kapı koluna koydum ve Frakir’e sessiz bir emir verdim. Bileğimin çevresinden iki kangal çözüldü, kilit aynasına doğru ilerlerken görünür oldu ve kıvranarak anahtar deliğinin içine girdi. Ardından bir gerilme, katılaşma ve pek çok hareket geldi.

Yumuşak bir tıkırtı sürgünün çekildiğini işaret etti, kapı kulpunu çevirdim ve yavaşça çektim. Kapı açıldı. Frakir bilezikliğe ve görünmezliğe geri döndü.

İçeri girdik ve kapıyı sessizce arkamızdan kapattık. Dalgalı aynada yoktuk. Flora’yı merdivenlere götürdüm.

İkinci kattaki odalardan hafif sesler geliyordu. Hepsi buydu. Rüzgar yok. Heyecanlı köpekler yok. Ve biz üçüncü kata ulaşmadan sesler kesildi.

Julian’ın dairesinin kapısının tamamen değiştirildiğini gördüm. Diğerinden biraz daha koyuydu ve parlak, yeni bir kilidi vardı. Kapıyı hafifçe vurdum ve bekledik. Yanıt yoktu, ama yaklaşık yarım dakika sonra kapıyı yine vurdum ve yine bekledik.

Kimse gelmedi. Bu yüzden kapıyı denedim. Kilitliydi, ama Frakir numarasını tekrarladı ama ben tereddütlüydüm. Son ziyaretimi hatırlayınca ellerim titremeye başladı. Paramparça cesedinin artık orada olmadığını biliyordum. Bana saldıracak bir katil hayvanın beklemediğini biliyordum. Yine de anı beni saniyelerce yerime mıhladı.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Flora.

"Yok bir şey," dedim ve kapıyı ittirdim.

Hatırladığım kadarıyla dairenin bir kısmı mobilyalıydı. Daireye ait olan kısmı duruyordu -divan, sehpalar, pek çok sandalye, büyük bir masa- ama Julia’nın tüm eşyaları yok olmuştu. Yerde yeni bir halı vardı, zemin yeni cilalanmıştı. Yeniden kiralanmış gibi görünmüyordu, çünkü çevrede kişisel eşyalar yoktu.

İçeri girdik, ben kapıyı kapattım, üzerimizdeki büyüyü kaldırdım ve odaları dolaşmaya başladım. Büyülü peçelerimiz kalkınca daire gözle görülür derecede aydınlandı.

"Bir şey bulacağımızı sanmıyorum," dedi Flora. “Cila, dezenfektan ve boya kokusu alıyorum..."

Başımı salladım.

"Daha sıradan olasılıklar devre dışı kaldı," dedim. “Ama denemek istediğim başka bir şey var."

Zihnimi sakinleştirdim ve Logrus görüşünü çağırdım. Büyülü işlerden kalan herhangi bir iz varsa, bu şekilde bulmayı umuyordum. Oturma odasında, her şeyi olası bütün açılardan inceleyerek yavaşça dolandım. Flora ayrılıp, her şeyin altına bakmayı içeren kendi araştırmasını yapmaya koyuldu. Görünür olması olası dalga boylarını tararken, oda önümde hafifçe pırıldıyordu. en azından bu gölgede süreci tasvir etmenin en iyi yolu bu.

Büyük ya da küçük, hiçbir şey incelememden kaçamadı.

Ama hiçbir şey ortaya çıkmadı. Uzun dakikalardan sonra yatak odasına geçtim.

Flora ani iç çekişimi duymuş olmalıydı, çünkü saniyeler içinde odaya girmiş, yanıma gelmiş, önünde durduğum çekmeceli dolaba bakıyordu.

"İçinde bir şey mi var?" diye sordu, uzanıp, sonra elini geri çekerken.

"Hayır. Arkasında," dedim.

Çekmeceli dolabın yeri daire temizlenirken değiştirilmişti.

Sağda, birkaç adım ötede duruyordu. Şimdi gördüğüm şey solunda, yukarıdaydı ve çoğunun görüş alanımda olmadığı açıktı. Dolabı tutup, sağa, eskiden durduğu yere ittirdim.

"Ben hâlâ hiçbir şey görmüyorum," dedi Flora.

Uzandım, elini tuttum ve gördüğüm şeyi onun da görebilmesi için Logrus gücümü uzattım.

"Neden," -diğer elini kaldırdı ve duvardaki solgun dikdörtgenin üzerinde gezdirdi- “bir... bir kapıya benziyor," dedi.

Dikdörtgeni inceledim. Solmuş alevlerden hafif bir çizgi. Nesnenin mühürlü olduğu ve bir süredir öyle kaldığı açıktı. Zaman içinde tamamen solup, yok olacaktı.

"Bu gerçekten de bir kapı," diye yanıt verdim.

Beni diğer odaya çekip duvarın diğer tarafını inceledi.

"Burada hiçbir şey yok," dedi. “Buraya geçmiyor."

"Şimdi fikri anladın," dedim. “Başka bir yere gidiyor."

"Nereye?"

"Julia’yı öldüren şeyin geldiği yere."

"Açabilir misin?"

"Zorunlu olduğum sürece önünde durmaya hazırım," dedim ona “ve zorlamaya." *

Diğer odaya döndüm ve kapıyı yine inceledim.

"Merlin," dedi, ben onunkini bırakıp, elimi önümde kaldırırken, “sence Random ile iletişime geçmen, ona neler olduğunu tam olarak anlatman ve kapıyı açmayı başarman durumunda, Gerard’ın yanında duruyor olmasını sağlaman gereken nokta bu değil mi?"

"Muhtemelen," diye kabul ettim, “ama öyle yapmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü bana yapmamamı söyleyebilir."

"Haklı da olabilir."

Ellerimi indirdim ve ona döndüm. “Haklı olduğunu itiraf etmeliyim," dedim. “Random’a her şey anlatılmalı ve ben bunu yapmayı muhtemelen zaten çok fazla geciktirdim. Bu yüzden senden şunu yapmanı istiyorum: Arabaya dön ve bekle. Bana bir saat ver. O zamana kadar dönmezsem Random ile iletişime geç, sana anlattığım her şeyi anlat, bu da dahil."

"Bilmiyorum," dedi. "Ortaya çıkmazsan Random bana çok kızar."

"Ona ısrar ettiğimi ve senin yapacak hiçbir şeyin olmadığını söyle. Durup düşünürsen, durum da aslında bu."

Dudaklarını büzdü. “Seni bırakmaktan hoşlanmıyorum ama kalmaya da hevesli değilim. Yanına bir el bombası almak ister miydin?"

Çantasını çıkarttı ve açacak oldu.

"Hayır. Teşekkürler. Hem, neden yanında taşıyorsun?"

Gülümsedi. “Bu gölgede hep yanımda bulundururum. Bazen kullanışlı oluyorlar. Ama tamam, gidip bekleyeceğim."

Hafifçe yanağımı öptü ve sırtını döndü.

"Ben dönmezsem Fiona’yı da bulmaya çalış," dedim. “Ona da tüm hikayeyi anlat. Bu konuda farklı bir bakış açısı olabilir."

Başını salladı ve gitti. Kapı kapanana kadar bekledim, sonra dikkatimi parlak dikdörtgene yoğunlaştırdım. Dış hatları oldukça düzenli görünüyordu, birkaç hafifçe kalın, parlak alan ve birkaç ince, solgun kısım vardı. Duvarın yüzeyinin iki santim uzağından, çizgilerin üzerinden sağ avucumla geçtim. Bunu yaparken hafif bir iğnelenme, sıcaklık gibi bir duygu hissettim. Tahmin edilebileceği gibi, bu his parlak kısımlarda daha fazlaydı. Bunu, mührün bu alanlarda biraz daha az mükemmel olduğunun işareti olarak kabul ettim. Çok güzel. Kısa süre sonra güç kullanmamın gerekip gerekmeyeceğini anlayacaktım ve saldıracağım noktalar bunlar olacaktı.

Ellerimi Logrus’un derinliklerine uzattım ve istediğim kolları ince parmaklı eldivenler gibi taktım. Metalden daha sağlam, dilden daha hassastılar. Sağ elimi en yakın noktaya, kalçamla aynı hizada hareket ettirdim. En parlak noktaya dokunduğum an eski bir büyünün zonklamasını hissettim. İttirirken uzantımı daralttım, aradan kayabilecek hale gelene kadar inceltim. O zaman zonklama istikrar kazandı. Aynı şeyi sol tarafımda, daha yüksekte bir yerde tekrarladım.

Kapıyı mühürleyen gücü hissederek, ince uzantım güç matrisinin içinde zonklayarak orada durdum. Uzantılarımı önce yukarı, sonra aşağı oynatmaya çalıştım. Sağdaki, her iki yönde soldakinden biraz daha çok kayar gibi oldu, sonra bir gerginlik ve direnç onu durdurdu. Logrus’un, önümde, içimde hayalet gibi yüzmekte olan gövdesinden daha fazla güç çağırdım ve bu enerjiyi eldivenlere akıttım, ben bunu yaparken Logrus şekil değiştirmeye devam ediyordu. Bir kez daha oynatmayı denediğimde

sağdaki yaklaşık otuz santim kaydı, sonra zonklama onu durdurdu; yukarıya ittirdiğimde neredeyse tepeye kadar gitti. Soldakini denedim. Tepeye kadar kaydı, ama aşağı ittirdiğimde başladığım noktanın belki on beş santim altına kadar inebildi.

Derin derin nefes aldım, terlemeye başladığımı hissettim.

Eldivenlere daha fazla güç pompaladım ve uzantılarını aşağıya doğru zorladım. Burada direnç daha da büyüktü ve zonklama kollarımdan geçip benliğimin merkezine aktı. Durdum, dinlendim, sonra gücü daha da yoğunlaştırdım. Logrus yine kıvrandı. İki elimi yere kadar ittirdim, sonra orada nefes nefese bir süre diz çöktükten sonra dipte ilerledim. Kapının bir daha hiç açılmamasının amaçlandığı açıktı. Bunda sanatçılık yoktu, yalnızca kaba kuvvet vardı.

Güçlerim ortada buluştuğu zaman geriledim ve çıkardığım işe baktım. Sağda, solda ve dipte ince kırmızı çizgiler şimdi geniş, alev alev kurdeleler olmuştu. Zonklamalarını bizi ayıran mesafeden bile hissedebiliyordum.

Durup kollarımı kaldırdım. Tepede çalışmaya başladım, köşelerden başlayıp içe doğru ilerledim. Öncekinden daha kolaydı. Açılmış kısımlardaki güçler belli bir basınç ekliyor gibiydi, ellerim ortaya doğru akıverdi. Buluştukları zaman yumuşak iç çekişe benzer bir ses duydum. Ellerimi indirdim ve çıkardığım işe baktım. Kapının dört yanı şimdi alev alev yanıyordu.

Ama bundan da fazlası vardı. Parlak çizgiler çepeçevre dönüyor, dönüyor gibi görünüyordu...

Orada dakikalarca kendimi toparlayarak, gevşeyerek, sakinleşerek durdum. Sinirlerimi sağlamlaştırdım. Tek bildiğim kapının başka bir gölgeye açıldığıydı. Bu her anlama gelebilirdi. Açtığım zaman bir şey dışarı sıçrayabilir, bana saldırabilirdi sanırım. Ama bir süredir mühürlü duruyordu. Muhtemelen farklı türden bir tuzak vardı. Açtığım zaman hiçbir şeyin olmaması daha olasıydı. O zaman durduğum yerden bakma ve içeri girme seçeneklerim olacaktı. Ve muhtemelen orada durup bakarken görecek çok şey bulamayacaktım...

Bu yüzden Logrus kollarımı yine uzattım, kapıyı iki yandan yakaladım ve ittirdim. Sağ tarafımda bir kıpırdama hissettim, bu yüzden sol tarafı bıraktım. Sağdaki basıncı sürdürdüm ve kapı aniden içe kaydı...

İnci gibi bir tünele bakıyordum, birkaç adım sonra genişliyor gibi görünüyordu. Onun ötesinde, sıcak bir yaz gününde yolun üzerindeki ısı

dalgalarına benzer bir dalgalanma etkisi vardı. İçinde kırmızı lekeler ve belirsiz karanlık şekiller yüzüyordu. Belki yarım dakika boyunca bekledim, ama hiçbir şey yaklaşmadı.

Sorun çıkması olasılığına karşı Frakir'i hazırladım. Logrus bağlantımı sürdürdüm. Önden uzantılarla dürtükleyerek ilerledim. Kapıdan geçtim.

Arkamdaki basıncın aniden değişmesi o tarafa bir bakış fırlatmama sebep oldu. Kapı kapanmış, küçülmüştü, artık uzakta minik, kırmızı bir küp gibi görünüyordu. Elbette, bu mekanın kuralları öyle işliyorsa, attığım adımlar beni o kadar uzağa taşımış olabilirdi.

Devam ettim, bana doğru sıcak bir rüzgar esti, beni çevreledi, benimle kaldı. Tünelin yanları geriledi, önümdeki manzara pırıldamaya, dans etmeye devam etti. Aniden yokuş yukarı yürümeye başlamışım gibi, adım atmak güçleşti. Görüş açımın mızıkçılık yaptığı ettiği yerin ötesinde homurdanma gibi bir şey duydum ve sol Logrus uzantım bir şeyle karşılaşarak, hafifçe sarsıldı. Frakir uzantı aracılığıyla tehditkar bir hale hissettiği anda zonklamaya başladı. İçimi çektim. Bunun kolay olmasını beklememiştim. Gösteriyi ben yönetiyor olsaydım, kapıyı mühürlemekle yetinmezdim.

"Tamam, aşağılık herif! Orada kal!" diyen bir ses yukarıdan gürledi.

İlerlemeye devam ettim.

Ses yine geldi. "Dur dedim!"

Ben ilerlerken her şey yerine oturmaya başladı ve aniden sağımda ve solumda kaba duvarlar, yukarıda bir tavan belirdi.

Hepsi daralıyor, bir araya geliyordu...

Yarasa kulakları olan, mor bir Buda'ya benzeyen dev, tombul bir şekil yolumu tıkadı. Ben yaklaşırken ayrıntılar netleşti: çıkık köpek dişleri, göz kapaksız görünen sarı gözler, iri el ve ayaklarda uzun, kırmızı tırnaklar. Tünelin ortasında oturuyordu ve kalkmaya yeltenmedi. Giysisi yoktu, ama şişkin göbeği dizlerinin üzerinde duruyor, cinsiyetini gizliyordu. Sesi ise boğuk ve erkeksiydi ve kokusu cinsiyetini belli edemeyecek denli pisti.

"Selam," dedim. "Güzel bir gün, değil mi?"

Şey hırladı ve ısı hafifçe yükselir gibi oldu. Frakir çılgına dönmüştü, onu sakinleştirdim.

Yaratık öne eğildi ve parlak bir tırnakla taş zemine duman tüten bir çizgi çizdi. Önünde durdum.

"Bu çizgiyi geçersen, büyücü, işin biter," dedi.

"Neden?" diye sordum.
"Çünkü ben öyle diyorum."
"Para istersen..." diye öneride bulundum, “ne istiyorsun, söyle."
Başını iki yana salladı. “Parayla geçemezsin."
"Ah, sana büyücü olduğumu düşündürten ne?"
Yaratığın yüzünde karanlık bir mağara açıldı ve düşündüğümden fazla sayıda diş teşhir etti. Arkalardan, derinlerden bir yerden teneke bir levha sallanıyormuş gibi bir ses geldi.
"O küçük dürtüklemeni hissettim," dedi. “Bu bir büyücü numarası. Dahası, durduğun yere bir büyücüden başkası ulaşamazdı."
"Bu mesleğe çok saygı beslemiyor gibisin."
"Ben büyücüleri yerim," dedi bana.
Bu meslekte tanıdığım bazı eski pislikleri düşünerek yüzümü buruşturdum.
"Herkes hak ettiğini bulur, sanırım," dedim yaratığa. “Ee, önerin ne? Geçemiyorsan bir geçidin anlamı yok. Buradan nasıl geçebilirim?"
"Geçemezsin."
"Bilmecene yanıt versem bile mi?"
"Bu bende işe yaramaz," dedi. Ama gözünde küçük bir parıltı yanmıştı. “Ama sırf zevk için, yeşil kırmızı olan, dönüp duran şey nedir?" diye sordu.
"Sfenksi tanıyorsun!"
"Lanet olsun!" dedi. “Duymuşsun."
Omuzlarımı silktim. “Geçiyorum."
"Bu kez değil, geçemezsin."
Yaratığı inceledim. Büyücüleri durdurmak için buraya konmuşsa, büyü saldırılarına karşı özel savunmaları olmalıydı. Fiziksel savunmaya gelince, oldukça etkileyici görünüyordu. Ne kadar hızlı olduğunu merak ettim. Yanından eğilerek geçip koşabilir miydim? Bu konuda deney yapmak istemediğime karar verdim.
"Gerçekten de geçmem gerek," diye denedim. “Bu acil bir durum."
"Zor."
"Bak, hem, sen bundan ne kazanıyorsun ki? Burada, tünelin ortasında oturmak oldukça keyifsiz bir iş gibi görünüyor."
"İşimi severim. Bunun için yaratıldım."
"Nasıl oluyor da sfenksin gelip gitmesine izin veriyorsun?"
"Büyülü varlıklar sayılmaz."

"Hım."
"Bana büyülü bir varlık olduğunu söylemeye ve sonra büyülü bir illüzyon çekmeye kalkma. O tür şeylerin içini görebilirim."
"Sana inanıyorum. Adın ne, bu arada?"
İçini çekti. “Sohbet ederken, bana Scrof diyebilirsin. Ya sen?"
"Bana Corey de."
"Tamam, Corey. Burada oturup seninle gevezelik yapmaya aldırmam, çünkü kurallar bunu da içeriyor. Buna izin var. Üç seçeneğin var ve içlerinden biri var ki onu seçmen gerçekten aptalca olur. Geri dönüp geldiğin yoldan gidebilirsin ve durumunda bir değişiklik olmaz. Tam olduğun yerde, dilediğin sürece kamp yapabilirsin ve terbiyeni takındığın sürece tek bir parmağımı bile oynatmam. Yapılacak aptalca şey, çizdiğim çizgiyi geçmek olur. O zaman seni yok ederim. Burası Eşik ve ben de onun Meskun’uyum. Kimsenin geçmesine izin vermem."
"Açıklamanı takdir ediyorum."
"İşin parçası. Ee, neye karar verdin?"
Ellerimi kaldırdım ve güç çizgileri parmak uçlarımda bıçak gibi kıvrıldı. Frakir bileğimden sarktı ve karmaşık bir desen çizecek şekilde sallanmaya başladı.
Scrof gülümsedi. “Ben yalnızca büyücüleri yemem, büyülerini de yerim. Yalnızca ilksel Kaos’tan koparılmış bir varlık bu iddiada bulunabilir. Bununla yüzleşebileceğini düşünüyorsan gel."
"Kaos, ha? İlksel Kaos’tan koparılmış?"
"Evet. Buna karşı koyabilecek çok kişi yok."
"Belki bir Kaos Lordu’nun dışında diye yanıt verdim, farkındalığımı bedenimdeki muhtelif noktalara kaydırarak. Zor iş. Ne kadar hızlı yaparsan, o kadar acılı olur.
Yine teneke levhanın tangırtısı.
"Bir Kaos Lordu’nun bu kadar uzağa kadar gelip bir Meskun’un üç seçeneğinden ikisini reddetmesi olasılığı ne kadar, biliyor musun?" dedi Scrof.
Kollarım uzamaya başladı, öne eğilirken gömleğimin sırtının yırtıldığını hissettim. Yüzümdeki kemikler yerlerinden kaydı, göğsüm genişledi, genişledi...
"Birde bir yeterli olmalı," diye yanıt verdim dönüşüm tamamlandığı zaman.

"Lanet olsun," dedi Scrof, ben çizgiyi geçerken.

Bölüm 3

Bir süre mağaranın ağzında durup bekledim. Sol omzum acıyordu, sağ bacağım da ağrılar içindeydi. Kendimi tekrar dönüştürmeden önce acıyı kontrol altına alabilirsem, anatomik karıştırma işlemi sırasında çoğunun solup gitmesi olasılığı vardı. Ama bu işe girişmek beni oldukça yorgun düşürecekti. Süreç çok enerji tüketir ve iki kez, bu kadar kısa arayla dönüşmek, Meskun ile mücadelemden hemen sonra, epey tüketici olabilirdi. Bu yüzden incimsi tünelin açıldığı mağarada dinlendim ve önümdeki manzarayı seyrettim.

Çok aşağıda, solumda parlak mavi, çok dalgalı bir su kütlesi vardı. Beyaz zirveli dalgalar kıyıdaki gri kayalara kamikaze saldırıları düzenliyordu; güçlü bir rüzgar köpüklerini saçıyor, bir gökkuşağı parçası sislerin içinde asılı duruyordu.

Önümde, aşağıda çukur çukur, çatlak, üzerinde dumanlar tüten arazi düzenli olarak titriyor, o anda Gormenghast ismini verdiğim inanılmaz ölçüde iri, karmaşık yapının karanlık duvarlarına doğru bir buçuk kilometreden fazla uzanıyordu. Yapı mimari tarzlarla karman çormandı, Amber'deki saraydan daha büyüktü ve cehennem kadar kasvetliydi. Aynı zamanda, saldırıya uğramıştı.

Duvarların önündeki meydanda birkaç birlik vardı; çoğu uzaktaki, daha normal topraktan oluşan ve biraz bitki taşıyan yanmamış bir bölgedeydi. Otlar epey ezilmiş, pek çok ağaç parçalanmıştı. Kuşatmacılar merdivenler ve bir koçbaşı ile donanmıştı, ama koçbaşı o anda kullanılmıyordu ve merdivenler yerdeydi. Duvarın dibindeki, dış binalardan oluşan tüm bir köy gibi görünen şey kara kara tütüyordu. Uzanmış yatan sayısız şeklin savaş zayiatı olduğunu tahmin ettim.

Bakışlarımı daha sağa kaydırdığımda, o büyük kalenin ötesinde parlak beyaz bir bölge gördüm. Dev bir buzdağının çıkıntı yapan ucu gibi görünüyordu; çevresinde, solumdaki deniz sislerine benzer, kar ve buz kristalleri rüzgarla savruluyordu.

Rüzgar bu yörelerde daima yolculuk yapıyor gibi görünüyordu. Onun tepemde, yükseklerde haykırdığını duydum. Sonunda yukarı bakmak için dışarı çıktığımda, dev, taş tepelerin ya da konuya nasıl baktığınıza bakarak

alçak dağların yamaçlarının yarı yüksekliğinde olduğunu gördüm. Rüzgarın inlemeleri o kırık zirvelerden daha da yüksek geliyordu. Arkamda bir bam sesi duydum ve döndüğüm zaman mağara ağzını göremedim. Alev alev kapıdan buraya yaptığım yolculuk, mağaradan çıktığımda tamamlanmıştı ve görünüşe göre büyüsü yolu hemen kapatmıştı. İstersem dış hatlarını dik duvarda bulabileceğimi tahmin ettim, ama o anda öyle bir arzum yoktu. Önünde küçük bir taş yığını yaptım, sonra çevreme bakınarak ayrıntıları inceledim.

Sağ tarafımda, birkaç dikili taşın arasında dar bir patika kıvrılıyordu. Oraya yöneldim. Duman kokusu alıyordum. Savaş meydanından mı, yoksa aşağıdaki yanardağ aktivitesinden mi geliyor, ayırt edemiyordum. Gökyüzü tepemde bulutlu ve aydınlık bölgelerden oluşan yamalı bir battaniyeydi. İki taş arasında durup bir kez daha manzaraya bakmak için döndüğümde, saldıranların yeniden toplandıklarını ve merdivenlerin duvarlara taşınmakta olduğunu gördüm. Aynı zamanda kalenin uzak ucundan bir hortum yükseldiğini, duvarların çevresinde saatin ters yönünde, yavaş yavaş burgaçlanmaya başladığını gördüm. O rotada devam ederse zaman içinde saldırganlara ulaşacaktı. Güzel numara. Neyse ki, bu onların sorunuydu, benim değil.

Taşlı inişte ilerledim ve alçak bir çıkıntının üzerine yerleştim. Zahmetli şekil değiştirme işine başladım. Yaklaşık yarım saatimi alacak şekilde hız belirledim. İnsansı bir şekilden nadir ve tuhaf bir şeye dönüşmek -belki bazıları için canavarca, belki korkutucu- ve sonra geri dönüş yapmak bazılarının itici bulacağı bir şeydir. Öyle olmamalıdır. Hepimiz, her gün değişik şekillerde yapıyoruz bunu, değil mi?

Dönüşüm tamamlandığı zaman derin derin nefes alarak uzandım ve rüzgarı dinledim. Rüzgarın şiddetinden taşlar sayesinde korunuyordum ve bana yalnızca şarkısı ulaşıyordu.

Toprağın uzak sarsıntılarının titreşimlerini hissediyordum; bunları nazik, rahatlatıcı bir masaj olarak kabul ettim... Giysilerim lime limeydi ve o an yeni giysiler çağıramayacak kadar yorgundum. Omzumdaki acı kaybolmuş gibiydi, bacağımdaysa yalnızca hafif bir sancı vardı ama o da soluyordu... Birkaç dakika için gözlerimi kapattım.

Tamam, başarmıştım ve Julia’nın katili ile ilgili yanıtın aşağıdaki kuşatılmış kalede olduğunu hissediyordum. O anda soruşturma yapmak için kaleye girmenin kolay bir yolunu göremiyordum. Ama ancak o yöne

ilerleyebilirdim. Karanlık basana dek olduğum yerde bekleyip dinlenmeye karar verdim. Tabii, burada normal gece-gündüz varsa. O zaman gizlice aşağıya iner, kuşatmacılardan birini kaçırır, sorgulardım. Evet. Ya hava kararmazsa? O zaman başka bir şey düşünürdüm. Ama şu anda uyuklamak çok iyi geliyordu.

Ne kadar uyudum, bilmiyorum. Sağımdan gelen çakıl taşı tıkırtılarının sesine uyandım. Hemen dikkat kesildim, ama yerimden kıpırdamadım. Saklanma çabası yoktu ve yaklaşan seslerin doğası -daha çok, gevşek sandalet giyen birinin hafif ayak sesleriydi- beni bu yöne doğru ilerleyenin tek bir kişi olduğu konusunda ikna etti. Kaslarımı gerip gevşettim ve birkaç derin nefes aldım.

Sağımdaki iki taşın arasından çok kıllı bir adam çıktı. Yaklaşık 1.67 boylarındaydı, çok pisti ve kalçasına koyu renk hayvan derisi sarmıştı; bir çift de sandaleti vardı. Birkaç saniye bana baktı, sonra bir dizi düzensiz, sarı dişi teşhir ederek çıkararak gülümsedi.

"Selam. Yaralandın mı?" diye sordu, daha önce işittiğimi hiç duymadığım yozlaşmış bir Thari diliyle.

Emin olmak için uzandım, sonra ayağa kalktım. “Hayır," diye yanıt verdim. “Neden sordun?"

Gülümseme devam etti. “Aşağıda sana yetecek kadar savaştığını ve veda etmeye karar verdiğini düşünmüştüm."

"Alı, anlıyorum. Hayır, tam olarak öyle değil..."

Başını salladı ve öne çıktı. "Adım Dave. Ya seninki?"

"Merle," dedim, pis elini sıkarak.

"Endişelenme, Merle," dedi bana. “Bir ödül olmadığı sürece savaştan kaçan kimseyi ele vermem ve bu savaşta ödül yok. Ben de seneler önce aynısını yaptım ve hiç pişman olmadım. O savaş da şimdiki gibi gidiyordu ve uzaklaşacak kadar aklım başımdaydı. Aşağıdaki o yeri hiçbir ordu ele geçiremedi ve geçireceğini ele sanmıyorum."

"Orası neresi?"

Başını yana eğdi, gözlerini kısıp omuzlarını silkti. “Dört Dünya Kalesi," dedi. “Seni askere alan söylemedi mi?"

İçimi çektim. “Hayır," dedim.

"Üzerinde tüttürecek bir şey yoktur, değil mi?"

"Hayır," dedim. Tüm pipo tütünümü kristal mağarada kullanmıştım. “Üzgünüm."

Yanından geçip taşların arasından aşağıya bakabileceğim bir noktaya ilerledim. Dört Dünya Kale'si'ni bir kez daha görmek istiyordum. Hem, bilmece yanıtı olmaya ek olarak Melman'ın günlüğünde sayısız gizemli atıfların konusuydu. Duvarlarının önüne, bir hortum tarafından fırlatılmış gibi yeni cesetler saçılmıştı. Hortum, şimdi başladığı yere doğru ilerliyordu. Ama görünüşe göre ona rağmen küçük bir kuşatmacı grubu duvarın tepesine ulaşmayı başarmıştı. Ve aşağıda yeni bir birlik oluşturulmuş, merdivenlere yönelmişti. İçlerinden biri tanıyamadığım, ama belirsiz bir şekilde tanıdık gelen bir sancak taşıyordu, siyah-yeşil, üzerinde birbirine saldıran iki yaratık. İki merdiven hâlâ yerlerindeydi ve siperlerin ardında şiddetli çatışmalar olduğunu görebiliyordum.

"Saldıranlardan bazıları içeri girmiş gibi," dedim.

Dave yanıma seğirtip baktı. Hemen rüzgarın ters yönüne kaydım.

"Haklısın," diye kabul etti. "İşte bu bir ilk. O lanet kapıyı açmayı ve diğerlerini içeri almayı başarırlarsa bir şansları olabilir. Bunu görecek kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

"Senin birlikte olduğun ordu buraya saldırdığından beri ne kadar geçti?"

"Sekiz, dokuz, belki on sene," diye mırıldandı. "O adamlar çok iyi olmalı."

"Bütün bunlar ne için?" diye sordum.

Döndü ve beni inceledi. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Daha yeni geldim," dedim.

"Aç mısın? Susuz musun?"

"Aslında, evet."

"Gel o zaman." Kolumu tuttu ve beni taşların arasından geçirdi, sonra dar bir patikada yol gösterdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Yakınlarda yaşıyorum. Eski günlerin hatırına savaştan kaçanları beslerim. Sana bir ayrıcalık tanıyacağım."

"Teşekkürler."

Kısa süre sonra patika ikiye ayrıldı. Biz sağdakinden devam edip ve biraz tırmandık. Bir süre sonra patika bizi bir dizi kayalık çıkıntıya getirdi. Sonuncusu epey arkalara kadar çekiliyordu. Arkasında bazı çatlaklar vardı, Dave başını eğerek birine girdi. Kısa bir mesafe için onu takip ettim. Alçak bir mağara ağzında durdu. Etrafa korkunç bir çürük kokusu yayılıyordu, içerideki sineklerin vızıltılarını duyabiliyordum.

"Burası benim yerim," diye bildirdi. “Seni içeri davet ederdim, ama biraz -ah..."
"Sorun değil," dedim. “Beklerim."
Başını eğerek içeri girdi ve iştahımın hızla azaldığını fark ettim. Özellikle de o yerde sakladığı herhangi bir şeye karşı.
Birkaç dakika sonra omzunun üzerinde bir torba, geri döndü. “Burada güzel şeyler var," dedi.
Yarıkta yürümeye başladım. “Hey! Nereye gidiyorsun?"
"Hava," dedim. “Çıkıntıya dönüyorum. Burası biraz havasız."
"Ah. Tamam," dedi ve peşime düştü.
Açık havada, çıkıntının üzerinde oturduktan ve Dave torbayı açıp içindekileri almamı işaret ettikten sonra çantada iki açılmamış şarap şişesi, pek çok matara dolusu su, taze görünen bir ekmek somunu, konserve et, birkaç diri elma ve kesilmemiş bir peynir tekeri olduğunu keşfettim. Tedbirli davranarak rüzgarın ters yönünde kaldım ve biraz su ve elma ile yemeğe başladım.
"Buranın fırtınalı bir tarihi var," diye bildirdi, kemerinden küçük bir bıçak çıkarıp kendine bir parça peynir keserken.
"Kaleyi kim yaptırdı ya da ne kadar zamandır duruyor, emin değilim."
Şarap şişelerinden birinin mantarını bıçağıyla çıkarmaya niyetlendiğini görünce onu durdurdum ve küçük, gizli bir Logrus çağrısı yaptım. Yanıt hızlı geldi, şişe açacağını hemen uzattım. Açtıktan sonra tüm şişeyi bana uzattı ve diğerini kendisi için açtı. Çok da şarap içme havasında olmamama rağmen, halk sağlığı ile ilgili sebeplerden dolayı minnettar hissettim.
"Ben hazırlıklı olmak diye buna derim," dedi, şişe açacağını inceleyerek. “Bir süredir bunlardan birine ihtiyaç duyuyordum..."
"Sende kalsın," dedim ona. “Daha fazlasını anlat. Burada kim yaşıyor? Nasıl oldu da istilacı bir orduya katıldın? Şimdi kim saldırıyor?"
Başını salladı ve bir yudum şarap aldı.
"Buranın bildiğim en eski patronu Sharu Garrul adında bir sihirbazdı. Ülkemin kraliçesi aniden ayrıldı ve buraya geldi."
Durdu, bir süre uzaklara baktı, sonra iç geçirdi. “Politika! O zamanlar bu ziyaret için ne sebep gösterildiğini bile bilmiyorum. O günlerde bu lanet yeri duymamıştım bile. Her neyse, kraliçe çok uzun zaman kaldı ve herkes meraklanmaya başladı: Tutsak mı alınmıştı? Bir ittifak üzerinde mi çalışıyordu? Bir ilişkisi mi vardı? Düzenli olarak eve mesaj yolladığını

anlıyorum, ama hiçbir şey anlatmayan her zamanki saçmalıklardandı elbette benim gibi sıradan insanların bilmediği gizli haberleşmeler olmuyorsa. Kraliçenin yanında kalabalık bir maiyet ve yalnızca gösteriş için olmayan onur muhafızları vardı. Bu adamlar, güzel giyiniyor olsalar da, oldukça zorlu savaşçılardı. Bu yüzden o noktada ne olup bittiği tartışmaya açıktı."

"İzin verirsen bir sorum var," dedim. “Bütün bunlarda kralınızın oynadığı rol ne? Ondan bahsetmedin, biliyor olmalıydı gibi geliyor..."

"Ölmüştü," diye bildirdi. “Kadın harika bir dul oldu ve tekrar evlenmesi için çok baskı vardı. Ama bir dizi âşık edindi ve farklı hizipleri birbirlerine karşı kullandı. Normalde erkeklerini askeri liderler, güçlü asiller ya da her ikisinden birden seçiyordu. Ama bu yolculuğa çıkarken yetkilerini oğluna devretti."

"Ah, demek başa geçecek kadar büyük bir prens vardı, öyle mi?"

"Evet. Aslında, lanet savaşı o başlattı. Birlikler kurdu. Askerlerden memnun olmadığı için çocukluk dostu ile iletişim kurdu. Genelde kanun kaçağı sayılan, ama büyük bir paralı asker çetesine komuta eden bir adam. Adı Dalt..."

"Dur!" dedim.

Bir zamanlar Gerard’ın anlattığı bir hikayeyi hatırlayan beynim hızla çalışmaya başladı. Hikaye özel bir ordu ile Amber’e saldıran ve sıradışı bir şekilde etkili olan, Dalt adında tuhaf bir adamla ilgiliydi. Direnmek için Benedict’in çağrılması gerekmişti. Adamın güçleri Kolvir’in eteklerinde alt edilmişti ve Dalt ağır yaralanmıştı. Kimse cesedini görmemişti, ama öylesi yaralardan sonra ölmüş olması gerektiği varsayılmıştı.

"Evin," dedim. “Adını hiç söylemedin. Nerelisin, Dave?"

"Kashfa adında bir yer." diye yanıt verdi.

"Ve kraliçeniz Jasra’ydı, öyle mi?"

"Bizden bahsedildiğini duymuşsun. Sen nerelisin?"

"San Francisco," dedim.

Başını iki yana salladı. “Orayı bilmiyorum."

"Kim biliyor ki? Dinle, gözlerin ne kadar keskindir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir süre önce, aşağıya, savaş alanına baktığımız da, saldıranların taşıdığı sancağı ayırt edebildin mi?"

"Gözlerim eskisi gibi değil," dedi.

"Yeşil siyah ve üzerinde iki hayvan var."

Islık çaldı. “İddiaya girerim tekboynuza saldıran aslandır. Dalt’ın sancağı gibi."

"Bu armanın ne anlamı var?"

"Amberlilerden nefret eder, işte bu anlamı var. Hatta bir kez onlara saldırdı."

Şarabın tadına baktım. Fena değildi.

Demek aynı adam...

"Onlardan neden nefret ettiğini biliyor musun?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla annesini öldürmüşler," dedi. “Sınır savaşları ile ilgili bir şeymiş. Çok karmaşık. Ayrıntıları bilmiyorum."

Bir et konservesini açtım, biraz ekmek kırdım ve kendime bir sandviç yaptım.

"Lütfen hikayene devam et," dedim.

"Nerede kalmıştım?"

"Prens Dalt’ı tuttu, çünkü annesi için endişeleniyordu ve kısa zamanda daha fazla birlik bulması gerekiyordu."

"Tamam. İşte o zamanlarda piyade olarak Kashfa ordusuna alındım. Prens ve Dalt aşağıdaki noktaya gelene kadar bizi karanlık yerlerden geçirdi. Sonra aşağıdaki adamların yaptığı şeyi yaptık."

"Sonra ne oldu?"

Kahkaha attı. “Başta işler bizim için kötü gitti," dedi. “Sanırım orada kim baştaysa, bir şekilde doğanın unsurlarını kontrol edebiliyor. Biraz önce gördüğün hortum gibi. Bizim payımıza bir deprem, bir tipi ve bir yıldırım düştü. Ama yine de duvarlara saldırmaya devam ettik. Erkek kardeşimin kaynar yağ ile kavrulduğunu gördüm. O zaman bu kadarının bana yettiğine karar verdim. Kaçmaya başladım ve buraya tırmandım. Kimse beni kovalamadı, bu yüzden bekleyip izledim. Muhtemelen bunu yapmamalıydım, ama işlerin nasıl gideceğini bilmiyordum. Aynı şekilde devam edeceğini tahmin ettim. Ama yanılmışım ve geri dönmek için çok geçti. Dönecek olsam başımı ve başka kıymetli organlarımı uçururlardı."

"Ne oldu?"

"Saldırı Jasra’nın elini zorladı gibi görünüyordu. Anlaşılan baştan beri Sharu Garrul’un icabına bakmayı ve mekanı ele geçirmeyi planlıyormuş. Sanırım tuzak kuruyor, saldırıya geçmeden önce güvenini kazanıyordu. Yaşlı adamdan biraz korktuğuna inanıyorum. Ama ordusu kapısında belirdiği zaman, henüz hazır olmamasına rağmen harekete geçmek zorunda

kaldı. Muhafızları adamı uzak tutarken bir büyü savaşı yaptılar. Kadın kazandı, ama bu arada yaralandığını sanıyorum. Oğluna da fena kızmış. O emretmeden bir ordu getirdiği için. Her neyse, muhafızları orduya kapılan açtı ve kraliçe kaleyi ele geçirdi. Orayı hiçbir ordu ele geçiremedi derken bunu kastediyorum. O zamanki içeriden halledilmişti."

"Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Dediğim gibi, savaştan kaçanlar bu yana gelirse onları besliyorum ve haberleri dinliyorum."

"Kaleyi ele geçirmek için başka girişimler olduğu izlenimini uyandırıyorsun. Bu, Jasra kaleyi aldıktan sonra olmuş olmalı."

Başını salladı ve bir yudum daha şarap içti.

"Evet. Anlaşılan o ve oğlu uzaktayken, Kashfa’da bir darbe olmuş. Kasman isimli bir asil, kadının ölen âşıklarından birinin, Jasrick’in erkek kardeşi. Bu Kasman başa geçmiş ve kadının ve prensin ortadan kalkmasını istemiş. Buraya yarım düzine kez saldırmış olmalı. İçeri girmeyi hiç başaramamış. Sonunda beraberliğe razı olmuş sanırım. Kadın bir süre sonra oğlunu geri yollamış. Belki de bir ordu kurması ve tahtı geri alması için. Bilmiyorum. Bu çok uzun zaman önceydi."

"Ya Dalt?"

"Kaleden kazanılan ganimetlerle ücretini ödediler. Anlaşılan orada bir sürü iyi mal varmış. Adam birliklerini aldı ve her nerede takılıyorsa oraya geri döndü."

Şaraptan bir yudum aldım ve peynirden bir parça kestim.

"Nasıl oldu da sen bunca yıl buralarda kaldın? Zor bir hayata benziyor."

Başını salladı. “İşin doğrusu, dönüş yolunu bilmiyorum. Bizi garip yollardan getirdiler. Nerede olduklarını bildiğimi sanıyordum, ama aramaya gittiğim zaman bulamadım. Sanırım basıp gidebilirdim, ama o durumda daha da beter kaybolurdum.

Dahası, burada hayatta kalabileceğimi biliyorum. Kim kazanırsa kazansın birkaç hafta sonra o dış binalar yeniden yapılacak ve köylüler evlerine taşınacak. Ve benim burada dua eden, meditasyon yapan kutsal bir adam olduğumu düşünüyorlar.

Ne zaman o tarafa insem bir kutsama için evlerinden çıkıyorlar ve bana uzun zaman yetecek kadar yiyecek ve içecek veriyorlar."

"Kutsal bir adam mısın?" diye sordum.

"Yalnızca numara yapıyorum," dedi. “Bu onları mutlu, beni besili kılıyor. Ama gidip onlara bunu anlatma."

"Elbette anlatmam. Zaten bana inanmazlar."

Yine kahkaha attı. “Haklısın."

Ayağa kalktım ve patikada biraz daha yürüyüp kaleye baktım. Merdivenler yerdeydi, daha fazla ölünün saçılmış olduğunu gördüm. İçeride mücadele izleri görmedim.

"Kapı daha açılmamış mı?" diye seslendi Dave.

"Hayır. İçeri girenler işi becerememiş gibi."

"Yeşil siyah sancak görünürlerde bir yerde mi?"

"Hiçbir yerde göremiyorum."

Ayağa kalktı, şişeleri taşıyarak geldi. Benimkini uzattı, ikimiz de içtik. Yerdeki birlikler duvarın önünden gerilemeye başladılar.

"Sence pes mi ediyorlar, yoksa yeniden saldırmak için toplanıyorlar mı?" diye sordu bana.

"Henüz çıkartamıyorum," dedim.

"Her ne ise, bu gece aşağıdan iyi ganimet çıkacak. Buralarda oyalanırsan taşıyabileceğin kadarını alırsın."

"Merak ettim," dedim, “kraliçe ve oğlu ile iyi anlaşıyorsa, Dalt neden yine saldırsın?"

"Sanırım yalnızca oğluyla iyi anlaşıyor," dedi “ve o gitti. İhtiyar hanımın gerçek bir kaltak olduğu söyleniyor. Hem, adam bir paralı asker. Belki Kasman onu kadına saldırması için tutmuştur."

"Belki kadın orada değildir bile," dedim, burada zamanın nasıl aktığı konusunda hiçbir fikrim olmadan, ama hanımefendi ile son karşılaşmamı düşünerek. “Prensin adı neydi bu arada?"

"Rinaldo," diye yanıt verdi. “İri yarı, kızıl saçlı bir adam."

"Demek o annesiymiş!" dedim istemsizce.

Kahkaha attı. “Böyle prens olunuyor," dedi. “Kraliçenin annen olması gerekiyor."

Ama o zaman bu...

"Brand!" dedim. Sonra, “Amberli Brand."

Başını salladı. “Hikayeyi duymuşsun."

"Aslında duymadım. Yalnızca bu kadarını," diye yanıt verdim. “Anlatsana."

"Eh, kadın kendine bir Amberli buldu. Brand isimli prens," dedi. “Söylentilere göre büyülü bir işlem sırasında tanışmışlar. İlk kanda aşk. Kadın adamı yanında tutmak istemiş. Gizli bir törenle evlendiklerini duydum. Ama kadın Kashfa tahtı üzerinde ondan başkasını görmek istemediği halde adam tahtla ilgilenmiyormuş. Çok yolculuk ediyormuş ve uzun süreler boyunca kadının yanında olmuyormuş. Yıllar önce, Karanlık Günler’den onun sorumlu olduğunu duydum. O zamanlarda Kaos ile Amber arasındaki büyük bir savaşta, kendi kardeşlerinin ellerinde ölmüş."

"Evet," dedim ve Dave bana yarı şaşkın, yarı inceler, tuhaf bir bakış fırlattı. “Bana Rinaldo hakkında daha fazlasını anlat," dedim çabucak.

"Anlatılacak çok şey yok," diye yanıt verdi “Kadın onu doğurmuş. Kendi Sanatlarından bir şeyler öğrettiğini duydum. Brand hep uzakta olduğundan kendi babasını o kadar iyi tanımıyormuş. Vahşi bir çocukmuş. Birkaç kez evden kaçmış ve kanun kaçaklarıyla takılmış..."

"Dalt’ınkiler mi?" diye sordum.

Başını salladı. “Onlarla at sürmüş diyorlar. Annesi içlerinden çoğunun kellesine ödül verdiği halde."

"Bir dakika bekle. Kadının bu kanun kaçakları ve paralı askerlerden gerçekten nefret ettiğini söylemiştin..."

"'Nefret' yanlış sözcük olabilir. Daha önce onlarla pek ilgilenmiyormuş, ama oğlu onlarla dost olunca, sanırım kızgınlıktan deliye dönmüş."

"Kötü etki bırakacaklarından mı korktu?"

"Hayır, oğluyla ne zaman kavga etse onlara kaçmasından ve onların da oğlunu kabul etmesinden hoşlanmadı sanırım."

"Sharu Garrul’a karşı elini zorlamalarına rağmen yine de Dalt’a kalenin hazinesinden ödeme yapıldı ve atına binip gitmesine izin verildi."

"Evet. O zaman da Rinaldo ile annesi arasında, işte tam bu konuda büyük bir tartışma çıktı. Ve kadın sonunda pes etti. Orada bulunan iki adamdan böyle işittim. Oğlanın annesine direndiği ve kazandığı pek az seferden biri, dediler. Aslında, adamlar bu yüzden ayrılmış. Kadın tartışmalarına tanık olan herkesin idam edilmesini istemiş. Öyle anlattılar. Kaçmayı yalnızca onlar başarabilmiş."

"Zor kadın."

"Ya."

Oturduğumuz yere döndük ve biraz daha yedik. Rüzgarın şarkısı tizleşmişti ve denizde fırtına başlamıştı. Dave’e iri, köpeksi yaratıkları

sordum; muhtemelen o yaratıklardan sürülerin geceleyin kendilerine savaş kurbanları ile ziyafet çekeceklerini söyledi. Bu bölgeye has yaratıklarmış.

"Ganimeti paylaşıyoruz," dedi. “Ben yiyecek, şarap ve kıymetli eşyaları alıyorum. Onlar yalnızca ölüleri istiyor."

"Değerli eşyaların sana ne faydası var?" dedim.

Aniden, benim onu soyma olasılığımı hesaplar gibi korkmuş göründü.

"Ah, gerçekten o kadar yok. Ama hep tutumlu biri olmuşumdur," dedi, “ve olduğumdan varlıklıymış gibi konuşurum;"

"Asla bilemezsin," diye ekledi.

"Bu doğru," diye kabul ettim.

"Bu arada, sen buraya nasıl geldin, Merle?" diye sordu çabucak, aklımı ganimetlerinden uzaklaştırmak ister gibi.

"Yürüyerek," dedim.

"Bu kulağa doğru gelmiyor. Kimse buraya gönüllü gelmez."

"Buraya geldiğimi bilmiyordum. Çok kalacağımı sanmıyorum," dedim, hançerini alıp oynamaya başladığını görünce.

"Böyle bir zamanda aşağı inip konukseverlik beklemenin anlamı yok."

"Bu doğru," dedi.

Moruk gerçekten de hazinesini korumak için bana saldırmayı mı düşünüyordu? Bu leş gibi kokan mağarada, aziz numarası yaparak yaşarken aklını yitirmiş olabilirdi.

"Seni doğru yola koyarsam Kashfa’ya dönmekle ilgilenir misin?" dedim.

Bana kurnaz bir bakış fırlattı. “Kashfa hakkında çok şey bilmiyorsun," dedi, “yoksa bana onca soru sormazdın. Şimdi de beni eve gönderebileceğini söylüyorsun, öyle mi?"

"İlgilenmediğini mi düşünmeliyim?"

İçini çekti. Aslında artık ilgilenmiyorum. Artık çok geç. Evim burası. Münzevi olmaktan keyif alıyorum."

Omuzlarımı silktim. “Eh, beni beslediğin için teşekkürler. Haberler için de teşekkürler." Ayağa kalktım.

Omuzlarımı silktim. “Eh, beni beslediğin için teşekkürler.

Haberler için de teşekkürler." Ayağa kalktım.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım biraz çevreye bakınacağım, sonra da eve döneceğim." Gözlerindeki o küçük, delice parıltı karşısında geriledim.

Hançeri kaldırdı, kabzasındaki elinin kavrayışı sıkılaştı.

Sonra indirdi ve bir parça daha peynir kesti.

"Al, istiyorsan yanında biraz peynir götür," dedi.

"Hayır. Teşekkürler."

"Yalnızca biraz tasarruf etmeni istemiştim. İyi yolculuklar."

"Tamam. Alınma."

Patikaya dönene kadar gülüşünü dinledim. Sonra rüzgar sesi boğdu.

Sonraki saatleri keşif yaparak geçirdim. Tepelerin arasında gezindim. Duman tüten, sarsılan topraklara indim. Deniz kıyısında yürüdüm. Normal görünüşlü bir bölgenin arkasından ve bir buzulun boğazından geçtim. Bütün bunları yaparken, kaleden olabildiğince uzak durdum. Mekanı olabildiğince zihnime yerleştirmek istiyordum ki dönerken zor yoldan, eşikten geçmek yerine Gölge'den gidebileyim. Yolculuğum sırasında vahşi köpeklerden pek çok sürü gördüm, ama hareket eden şeylerle değil, savaştan kalan cesetlerle ilgileniyorlardı.

Her topografik sınırda üzerine tuhaf desenler çizilmiş sınır taşları vardı. Bunların harita çizenlerin araçları mı, yoksa başka bir şey mi olduğunu merak ettim. Sonunda yanan topraklardaki birini otuz metre öteye, buz ve kar bölgesine yuvarladım. Aynı anda ağır bir sarsıntıyla dengemi kaybettim; ama açılan çatlaktan ve fışkıran gayzerden tam zamanında kaçmayı başardım. Sıcak alan o küçük soğuk alanı yarım saatten az zamanda teslim aldı. Neyse ki, herhangi bir türde kargaşanın yolundan çekilmek için hızla hareket ediyordum ve bu olguların dengesini uzaktan gözledim. Ama dahası gelecekti.

Volkanik bölgeye girerken terk ettiğim tepelerin yamaçlarına ulaştığımda yine kayaların arasında çöktüm. Orada dinlendim ve bir süre küçük bölgenin kendisini yeniden düzenlemesini, rüzgarın arazinin üzerinde duman ve buhar dağıtmasını izledim. Kayalar sıçradı ve yuvarlandı; siyah leş kuşları ilgi çekici termal sular olması gereken şeylerden kaçınmak için yollarını değiştirdiler.

Sonra başta kaynağının sismik olduğunu düşündüğüm bir hareket fark ettim. Oynattığım sınır taşı hafifçe yükseldi ve yana sıçradı. Bir an sonra biraz daha yükseldi, sanki yerin üzerinde süzülüyordu. Sonra harap bölgenin üzerinde uçtu, istikrarlı bir hızda, düz bir çizgi üzerinde ilerleyerek -çıkarabildiğim kadarıyla- eski yerine geldi. Ve orada yerleşti. Birkaç dakika sonra kargaşa yine başladı. Bu sefer buzul silkeleniyor, istila edilen bölgeyi geri alıyordu.

Logrus görüşümü çağırdım ve taşı çevreleyen karanlık parıltıyı ayırt ettim. Bu aynı renge sahip uzun, düz, istikrarlı bir ışık akımına bağlıydı ve kalenin yüksek, arka kulesinden çıkıyordu. Büyüleyici. O kalenin içini görmek için çok şey verirdim.

Sonra bir iç çekiş olarak başlayan, olgunlaşarak ıslığa dönüşen bir hortum tartışmalı bölgeden yükseldi, büyüdü, grileşti, sallandı, aniden bulutsu, gökyüzü yüksekliğinde bir filin hortumu gibi bir şey aniden bana doğru ilerledi. Döndüm, kayaların arasında ve tepelerin çevresinde dolanarak daha yükseğe tırmandım. Şey, hareketlerini yöneten bir zeka varmış gibi takip etti. Ve o düzensiz araziden geçerken bir arada kalması yapay bir şey olduğunu gösteriyordu ki bu, bu mekanda büyü anlamına geliyordu.

Uygun bir büyülü savunma düşünmek için zaman gerekir, Sonu gerçekleştirmek içinse daha fazla zaman. Ne yazık ki, ben o gücün yaklaşık bir dakika ilerisindeydim ve muhtemelen aramızdaki mesafe daralıyordu. Bir sonraki dönemecin ötesindeki uzun, dar, şimşek gibi çentikli çatlağı fark ettiğimde derinliklerine bakmak için bir an durdum, sonra inmeye başladım. Lime lime giysilerim çevremde savruluyordu, rüzgarlı kule arkamda gümbürtülü bir varlıktı... yol derinliklere ilerliyordu, bu yüzden ben de dönüşleri ve iniş çıkışları takip ettim. Gümbürtü yükselerek bir kükremeye dönüştü, çevremde yükselen toz bulutuna öksürdüm. Çakıl taşlarından bir dolu fırtınası saldırdı. Toprağın yaklaşık iki buçuk metre altında kendimi dümdüz yere attım ve başımı kollarımla korudum, çünkü o şeyin tam üstümden geçeceğine inanıyordum.

Böylesine büyük bir enerji gösterisine karşı bu mesafeden pek az etki edecek olmasına rağmen, orada yatarken koruyucu büyüler mırıldandım.

Çevreye sessizlik çöktüğünde ayağa fırlamadım. Hortumun sürücüsü, benim ulaşamayacağı bir yerde olduğumu görünce desteğini çekmiş, huniyi yok etmiş olabilirdi. Ya da fırtınanın gözü olabilirdi, biraz sonra daha fazlası gelebilirdi.

Ayağa fırlamasam da, başımı kaldırdım çünkü eğitim fırsatlarını kaçırmaktan nefret ederim.

Fırtınanın ortasında bana bakan bir yüz -daha doğrusu bir maske- vardı. Elbette bir yansımaydı, normalden büyüktü ve çok katı değildi. Başında başlık vardı; maske tüm yüzü kaplıyordu, parlak kobalt rengiydi ve buz hokeyinde kalecilerin taktığına çok benziyordu; iki dikey nefes yarığından

solgun bir duman çıkıyordu. Benim zevkime göre biraz fazla teatral; bir dizi gelişigüzel delik çarpık, alaylı bir gülümseme izlenimi veriyordu. Çarpık bir kahkaha sesi geldi.

"Biraz aşırıya kaçmıyor musun?" dedim, diz çöküp aramızda Logrus'u yükselterek. “Cadılar Bayramı'nda bir çocuk için, tamam. Ama burada hepimiz yetişkiniz, değil mi? Basit bir domino muhtemelen aynı işi..."

"Taşımı yerinden oynattın!" dedi.

"Bu tür meselelere karşı akademik ilgi besliyorum," dedim, uzantıları takarken. “Bozulacak bir şey değil. Bu sen misin? Jasra? Ben..."

Gümbürtü yine başladı, başta yumuşaktı, sonra yine yükseldi.

"Bir anlaşma yapalım," dedim. “Sen fırtınayı sona erdir, ben de bir daha taşları oynatmamaya söz vereyim."

Fırtına sesleri yükselirken kahkaha yine duyuldu. “Çok geç," diye bir yanıt geldi. “Senin için çok geç. Göründüğünden daha zorlu değilsen."

Cehenneme kadar yolu var! Her zaman güçlülerle savaşmazsınız ve iyi adamlar genelde kazanır çünkü anılarını yazanlar onlardır. Maskenin maddesizliğine karşı Logrus izdüşümü ile oynayarak bağlantıyı, kaynağına giden açıklığı buldum.

O açıklıktan, arkada her ne varsa, hançerledim. Elektrik boşalımı ile ilgili bir şey.

Bir çığlık geldi. Maske yok oldu, fırtına sona erdi ve ayağa fırlayıp yine koşmaya başladım. Vurduğum şey kendine geldiği zaman aynı yerde olmak istemiyordum, çünkü o yer ani bir çözülmeye tutulabilirdi.

Gölge'ye geçme ve daha hızlı bir geri çekilme yolu arama seçeneklerim vardı. Gölge kaydırmaya başladığımda bir büyücü peşimden gelecek olsa, takip edilebilirdim. Bu yüzden Koz Kartlarımı çıkardım ve Random'ınkini seçtim. Sonra bir diğer dönemeci döndüm. Zaten orada durmam gerekecekti, çünkü yol geçilemeyecek kadar damlıyordu. Kartı kaldırdım ve zihnimle uzandım. İletişim neredeyse hemen kuruldu. Ama imgeler katılaşırken bir yoklama hissettim. Mavi maskeli düşmanımın beni aradığından emindim.

Ama Random netleşti. Elinde bagetler, bir davulun önünde oturuyordu. Bagetleri bir yana bırakıp ayağa kalktı.

"Zamanı gelmişti," dedi ve elini uzattı.

Ben uzanırken bir şeyin bana doğru atıldığını hissettim.

Parmaklarımız dokunur, ben öne adım atarken çevremde dev bir dalga gibi patladı.

Amber’deki müzik odasına geçtim. Random bir şey söylemek için ağzını açtığında çiçeklerden bir çağlayan üzerimize döküldü.

Gömleğinden menekşeler süpürerek bana baktı. “Sözcüklerle dile getirmeni tercih ederdim," dedi.

Bölüm 4

Sanatçıların portreleri, çatışan amaçlar, düşen ısı...

Güneşli bir akşam ve hafif bir öğle yemeğinden sonra küçük parkta dolaşma, biz, uzun sessizlikler, sohbet girişimlerine verilen tek heceli yanıtlar, iletişimin gergin hattının iki ucunda her şeyin yolunda olmadığını gösteren işaretler. Bankın üzerinde oturmuş, çiçek tarhlarına bakarken ruhlar bedenlere, sözcükler düşüncelere yetişir...

"Tamam, Merle. Sonuç ne?" diye sorar.

"Hangi oyundan bahsettiğini bilmiyorum, Julia."

"Şirinliğe sığınma. Tek istediğim açık bir yanıt."

"Soru neydi?"

"O gece, kumsaldan beni götürdüğün o yer... Neresiydi?"

"Bir tür rüyaydı."

"Saçmalık!" Yana dönüp benimle yüzleşir. Yüzüm hiçbir şeyi belli etmeden o çakmak çakmak gözlere bakmam gerekir. “Gittiğimiz yolu aramak için defalarca oraya döndüm. Mağara yok. Hiçbir şey yok! Ona ne oldu? Neler oluyor?"

"Belki gelgit yükselmiş ve..."

"Merle! Beni aptal mı sanıyorsun? Yürüdüğümüz yol haritalarda yok. Çevrede hiç kimse o yerlere benzer mekan bilmiyor. Coğrafi olarak imkansız. Günün saatleri ve mevsimler değişip duruyordu. Tek açıklama doğaüstü ya da paranormal nasıl adlandırmak istersen. Ne oldu? Bana bir yanıt borçlusun, bunu biliyorsun. Ne oldu? Neredeydin?"

Bakışlarımı ayaklarımın ötesine, çiçeklerin ötesine kaçırdım.

"Ben söyleyemem."

"Neden?"

"Ben..." Ne diyebilirdim ki? Yalnızca ona Gölge’den bahsetmenin gerçeklik görüşünü bozacağı, hatta yok edeceğinden değil. Sorunumun temelinde, ona bunu nereden bildiğimi söylemek zorunda kalacağım yatıyordu. Bu da kim olduğumu, nereden geldiğimi, ne olduğumu anlatmam anlamına gelecekti ve ona bu bilgiyi vermekten korkuyordum. Kendi kendime bunun ilişkimizi, hiçbir şey anlatmamak kadar kesin bir şekilde sona erdireceğini söyledim; mutlaka sona erecekse, o bilgiye sahip değilken

bitmesini tercih ederdim. Daha sonra, çok daha sonra bunun nasıl bir rasyonalizasyon olduğunu görecektim; ona yanıt vermeyi reddetmemin gerçek sebebi ona güvenmeye hazır olmamamdı. Ya da herhangi birine, o kadar kendi içime kapalıydım. Onu daha uzun süre, daha iyi tanısaydım -diyelim ki bir yıl daha- yanıt verebilirdim. Bilmiyorum… “Aşk" sözcüğünü hiç kullanmadım, ama zaman zaman benim aklımdan geçtiği gibi onun aklından da geçmiş olmalıydı. Sanırım onu, ona güvenecek kadar sevmiyordum, sonraysa çok geçti. Bu yüzden, “Sana söyleyemem," cümlesi döküldü dudaklarımdan.

"Paylaşmak istemediğim bir tür güce sahipsin."

"Öyle de istersen."

"Ne istersen yaparım, nasıl istersen söz veririm."

"Bir sebebi var, Julia."

Ayağa kalktı, ellerini beline dayadı. “Ve bunu bile paylaşmıyorsun."

Başımı iki yana salladım.

"Seni sevenlerin girmesine bile izin vermiyorsan, büyücü, çok yalnız bir dünyada yaşıyor olmalısın."

O anda benden yanıt almak için son bir numara deniyor gibi gelmişti. Kararlılığımı daha da sağlamlaştırdım. “Öyle demedim."

"Söylemek zorunda değildin. Sessizliğin anlattı bana. Cehenneme giden yolu biliyorsan, neden o yana gitmiyorsun? Hoşça kal!"

"Julia. Yapma..."

Beni işitmemeyi seçti.

Çiçekli natürmort...

Uyanış. Gece. Penceremin ötesinde güz rüzgarı. Rüyalar. Bedensiz hayatın kanı... dönüyor...

Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve gözlerimi, şakaklarımı ovuşturarak doğrulup oturdum. Random’a hikayemi anlatmayı bitirdiğimde güneşli bir akşam çökmüştü. Sonra biraz kestirmem için beni göndermişti. Gölgeler arası zaman farkından mustariptim ve o anda tamamen tersyüz olmuş hissediyordum, ama saatin tam olarak kaç olduğundan emin değildim.

Uzanıp, ayağa kalktım, hazırlandım ve yeni giysiler giydim.

Tekrar uyuyamayacağımı biliyordum; karnımda açtı. Odamdan ayrılırken sıcak tutacak bir pelerin aldım. Kileri talan etmek yerine dışarı çıkmak

istiyordum. Yürüyüş havasındaydım ve yıllardır saraydan çıkıp kasabaya inmemiştim.

Merdivenleri indim, sonra birkaç odadan ve salondan geçtim, merdivenden ta buraya kadar takip edebileceğim bir koridora kavuştum, ama öyle yapsam merhaba demek istediğim birkaç duvar halısını göremezdim: pastoral bir orman manzarası, bir piknik yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmış bir çift ve muhteşem bir geyiği kovalayan köpekler ve insanlarla bir av sahnesi. Geyik önündeki hayret verici sıçrayışa cesaret ederse kaçma şansı bulabilirmiş gibi görünür...

Koridordan geçtim ve Jordy isimli, sıkkın görünümlü bir muhafızın geldiğimi duyunca aniden tetikte görünmeye çalıştığı bir yan kapıya ulaştım. Adamla zaman geçirmek için durdum ve geceyarısına kadar görev başından ayrılmayacağını öğrendim. Daha neredeyse iki saat vardı.

"Ben kasabaya iniyorum," dedim. “Gecenin bu saatinde yemek yiyecek iyi bir yeri nerede bulurum?"

"Ne yemek isterdiniz?"

"Deniz mahsulleri," dedim.

"Eh, Kemancının Çayırı -Büyük Meydan’a giden yolun üçte ikisini aşarsanız bulursunuz- deniz mahsulleri güzeldir. Lüks bir yerdir..."

Başımı iki yana salladım. “Lüks bir yer istemiyorum," dedim.

"Balık Ağı’nın iyi olduğu söylenir. Demirciler ve Nalburlar Sokağı’nın köşesine yakın, o kadar lüks değildir."

"Sen gider miydin?"

"Eskiden giderdim," diye yanıt verdi. “Ama son zamanlarda bazı asiller ve büyük tüccarlar orayı keşfetti. Bu günlerde orada kendimi biraz rahatsız hissediyorum. Kulüp havası kazandı."

"Lanet olsun! Ben sohbet ya da atmosfer istemiyorum. Yalnızca biraz taze balık istiyorum. En iyisi için sen nereye giderdin?"

"Şey, uzun bir yol. Ama rıhtımlara kadar yürürseniz, körfezin dibinde, biraz batıda... Ama belki gitmemelisiniz. Biraz geç ve karanlık çöktükten sonra gidilecek iyilikte bir muhit değildir."

"Bahsettiğin yer Ölüm Sokağı olabilir mi?"

"Bazen bu ismi de verirler, efendim, çünkü orada sabahleyin zaman zaman ceset bulunur. Yalnız olduğunuza göre, belki de Balık Ağı’na gitmelisiniz."

"Gerard bir kez beni gündüz vakti o bölgeye götürdü. Sanırım yolumu bulabilirim. Yerin adı ne?"

"Ah, Kanlı Bill'in Yeri."

"Teşekkürler. Bill'e selamını söylerim."

Başını iki yana salladı. "Söyleyemezsiniz. Lokantasının ismi vefatını tarif edecek şekilde değiştirilmişti. Şimdi kuzeni Andy yönetiyor."

"Ah. Ondan önceki adı neydi?"

"Kanlı Sam'in Yeri."

Eh, ne olacaksa olsun. Ona iyi geceler diledim ve yürümeye başladım. Yamaçtaki kısa merdivene giden patikaya döndüm. Sonra bahçedeki yürüyüş yolundan geçtim, bir diğer yan kapıya ulaştım ve bir diğer muhafız beni dışarı bıraktı. Esintili güz kokularının çevremdeki dünyaya sindiği serin bir geceydi. Havayı içime çektim ve Büyük Meydan'a yollanırken nefes verdim. Uzak, neredeyse unutulmuş, hafif toynak sesleri rüyalardan ya da anılardan çıkıp geliyormuş gibiydi. Gece aysızdı, ama yıldızlarla doluydu ve meydanın iki yanında yüksek direklerin tepesinde fosfor gibi ışıldayan sıvıyla dolu küreler yerleştirilmişti. Uzun kuyruklu dağ pervaneleri çevrelerinde uçuşuyordu.

Caddeye ulaştığımda gezinmeye başladım. Birkaç kapalı araba yanımdan geçip gitti. Zincir tasmanın ucunda küçük, yeşil bir ejder gezdiren yaşlı bir adam geçerken şapkasına dokundu ve "İyi geceler," dedi. Geldiğim yönü görmüştü, ama beni tanımadığından emindim. Yüzüm kasabada o kadar iyi bilinmez. Bir süre sonra biraz gevşedim, adımlarım rahatlık kazandı.

Random düşündüğüm kadar kızmamıştı. Hayaletçark sorun yaratmadığından hemen peşine düşüp, kapatmayı bir kez daha denememi istememişti. Yalnızca bu konuda düşünmemi ve en iyi hareketin ne olacağına karar vermemi istemişti. Ve Flora daha önce onunla iletişime geçip Luke'un kim olduğunu söylemişti. Düşmanının kim olduğunu bilmek biraz içini rahatlatmış gibiydi. Sordum, ama onunla başa çıkmak için ne tür planlar yaptığını söylemedi. Ama bazı bilgiler edinmek için Kashfa'ya ajan gönderdiğini ima etti. Aslında onu en fazla rahatsız eden şey, kanun kaçağı Dalt'ın hâlâ hayatta olması olasılığıydı.

"O adamla ilgili bir şey..." diye başladı Random.

"Ne?" diye sordum.

"İlk olarak, Benedict'in onu dümdüz ettiğini gördüm. Bu genellikle insanın kariyerini sona erdirir."

"Zorlu bir orospu çocuğu," dedim. “Ya da çok şanslı. Ya da ikisi birden."

"Eğer aynı adamsa, Desacratrix’in oğlu. Bu kadının ismini hiç duydun mu?"

"Deela," dedim. “Adı bu değil miydi? Bir tür din fanatiği? Militan?"

Random başını salladı. “Altın Çember’in çevresinde bir sürü sorun çıkardı. Daha çok Begma yakınında. Hiç oraya gittin mi?"

"Hayır."

"Eh, Begma, çemberde Kashfa’ya en yakın yerdir. Bu da senin hikayeni özellikle ilgi çekici kılıyor. Begma’ya çok saldırı düzenledi ve kendi başlarına onunla başa çıkamadılar. Sonunda bize Çember krallıklarının çoğu ile yaptığımız koruma ittifakını hatırlattılar ve babam kişisel olarak gidip kadına bir ders vermeye karar verdi. Kadın sabrını taşıracak kadar Tekboynuz mabedi yakmıştı. Yanına küçük bir güç aldı, kadının birliklerini alt etti, onu tutsak aldı ve adamlarından bir grubu astı. Ama kadın kaçtı ve iki sene sonra, neredeyse tamamen unutulmuşken yeni bir güçle geri döndü ve tüm bu saçmalığı yeniden başlattı. Begma yine bağırdı, ama babam meşguldü. Büyük bir güçle Bleys’i gönderdi. Pek çok sonuçsuz çatışma oldu -adamlar akıncıydı, düzenli bir ordu değil- ama Bleys sonunda onları köşeye kıstırdı ve yok etti. Kadın o gün, birliklerine komuta ederken öldü.

"Ve Dalt onun oğlu, öyle mi?"

"Hikaye bu ve mantıklı geliyor, çünkü uzun bir süre boyunca bizi rahatsız etmek için her şeyi yaptı. Annesinin intikamını alma peşindeydi, basit ve açık. Sonunda oldukça etkileyici bir savaş gücü topladı ve Ambere saldırmaya kalktı. Düşüneceğinden çok daha fazla yaklaştı, ta Kolvir’e kadar. Ama Benedict bekliyordu ve arkasında en sevdiği alay vardı. Benedict onları lime lime doğradı ve Dalt’ı ölümcül bir şekilde yaralamış gibi görünüyordu. Adamlarından birkaç tanesi onu savaş meydanından götürmeyi başardı, bu yüzden cesedi göremedik. Ama lanet olsun! Kimin umurundaydı ki?"

"Sence çocukken -ve daha sonra- Luke’un arkadaşı olan bu, aynı adanı olabilir mi?"

"Eh, yaşı tutuyor gibi ve aynı yörelerden geliyor. Sanırım bu mümkün."

Yürürken düşündüm. Münzeviye göre Jasra adamı sevmiyordu. O zaman adamın şimdiki olaylarda rolü neydi? Çok fazla bilinmeyen nokta var, diye düşündüm. Buna yanıt vermek için mantıktan çok bilgi gerekir. Bu yüzden bırak gitsin, sen yemeğin tadını çıkar...

Meydandan aşağı yoluma devam ettim. Uzak ucunda kahkaha sesleri duydum, bir kaldırım kahvesinde birkaç masa işgal etmiş birkaç sıkı içici, gördüm. İçlerinden biri Droppa'ydı, ama beni görmedi, ben de geçip gittim. Canım eğlendirilmek istemiyordu. Dokumacılar Sokağı'na döndüm, bu sokak beni rıhtım bölgesinden kıvrıla kıvrıla yükselen Batı Bağı'na götürecekti. Uzun boylu, gümüş pelerinli bir hanımefendi, bekleyen bir arabaya doğru seğirtti, bindi. Bir kez arkasına baktı ve maskesinin altından gülümsedi. Kadını tanımadığımdan emindim ve kendimi tanıdığımı dilerken buldum. Güzel bir gülümsemesi vardı. Sonra bir rüzgar bana birinin şöminesindeki ateşin kokularını getirdi ve geçip giderken birkaç ölü yaprağı hışırdattı. Babamın nerede olduğunu merak ettim.

Sonra sokaktan aşağı, sola, Batı Bağı'na... Burada yol daha dardı, ama yine de yeterli genişlikteydi; ışıkların arasındaki mesafe açılmıştı, ama yine de gece yolcuları için yeterince aydınlık vardı. İki atlı bilmediğim bir şarkıyı söyleyerek geçtiler.

Biraz sonra iri ve karanlık bir şey tepeden geçti ve sokağın karşısındaki çatıya kondu. O yönden birkaç kaşınma sesi duyuldu, sonra sessizlik. Sağa kıvrılan bir yolu takip ettim, sonra bir tane sola ve uzun bir zikzak dizisi olduğunu bildiğim şeye girdim. Yolum gittikçe dikleşti. Biraz sonra, bir liman esintisi geldi ve akşamın ilk tuzlu deniz kokusunu getirdi. Kısa süre sonra -iki dönemeç sonraydı sanırım- çok aşağıda denizin kendisini gördüm: Liman Caddesi olan, parlak noktacıklardan oluşan kıvrımlı çizginin sınırladığı kabaran, kaygan, kıvılcımlı siyahlık ve üzerinde hoplayıp zıplayan ışıklar. Doğuda gökyüzü hafifçe puslanmıştı. Dünyanın kenarında bir ufuk çizgisi görülüyordu. Birkaç dakika sonra Cabra'nın uzak ışığını gördüğümü sandım, ama sonra yol bir daha kıvrılınca kaybettim.

Dökülmüş süt gibi bir ışık havuzu sağımda, sokakta zonkluyor, tepeden aşağı en uzak noktasındaki hayaletsi döşeme taşı ağını çevreliyordu; üzerindeki direk bir hayalet berberini tanıtıyor olabilirdi; direğin tepesindeki çatlak küre, sopaya takılmış kafatası gibi, hâlâ hafif bir parıltı taşıyordu. Aklıma saraylarda çocukken oynadığımız bir oyun geldi. Birkaç aydınlatılmış ayak izi direkten yamaç aşağı uzaklaşıyor, soluyor, soluyor, sonra yok oluyordu. Devam ettiğimde deniz kuşlarının haykırışlarını duydum. Bahar kokuları okyanus kokularına karışmıştı. Sol omzumun ötesindeki puslu ışık suyun üzerinde yükseliyor, derinliklerin kırışık yüzüne doğru süzülüyordu. Kısa süre sonra...

Yürürken iştahım açıldı. İleride, sokağın karşı yanında, çizmelerinin kenarları hafifçe parlayan bir başka siyah pelerinli gezgin gördüm. Biraz sonra yiyeceğim balıkları düşündüm ve şekli göğüsleyip geçerek seğirttim. Bir kapı eşiğinde oturmuş kıçını yalayan bir kedi, arka bacağını indirmeden geçişimi izledi. Bir başka atlı, bu sefer tepe yukarı, yanımdan geçip gitti.

Karanlık binalardan birinin üst katından bir adamla bir kadının tartışmalarının son cümlelerini yakaladım. Bir başka dönemeç, sonra ayın omzu yeraltı göllerinden parlak damlalar silkeleyerek çıkan muhteşem bir hayvan gibi görüş alanıma girdi.

On dakika sonra rıhtım bölgesine ulaştım ve Liman Yolu'nıı buldum. Nadir görünen lambaların arasındaki boşluğu pencerelerden dökülen ışık, birkaç kovada yanan zift ve yeni doğmuş ayın parıltısı dolduruyordu. Tuz ve deniz kokusu burada daha yoğundu, yolda daha fazla çöp vardı, yoldan geçenler daha renkli giyinmişti ve meydandaki herkesten daha gürültülüydüler. Droppa'yı saymazsanız. Deniz seslerinin daha güçlü geldiği, körfezin kenarına yöneldim: dalgalar hızla, bileşerek ilerliyor, sonra kırılıyor, dalgakıranın üzerinden aşıyordu; yakındaki dalgalar daha hafif atılıyor, yavaşça çekiliyordu; gıcırdayan tekneler, şıngırdayan zincirler, daha küçük teknelerin rıhtıma ya da iskele babalarına toslaması. Yıldız Patlamasının, eski teknemin o anda nerede olduğunu merak ettim.

Yolun kıvrımını takip ederek limanın batı kıyısına ilerledim. Aradığım sokağı bulmak için bazı yan sokakları araştırarak gezinirken bir çift sıçan, siyah bir kediyi kovalayarak önümden geçti. Kusmuk, katı ve sıvı insan atığı kokuları burada başka kokulara karışıyordu. Yakındaki bir itişmeden gelen haykırışlar, çatırtılar ve gümlemeler duydum ve doğru bölgede olduğuma inandım. Uzakta bir şamandıra çanı çaldı; yakında bir yerden neredeyse sıkkın gelen bir dizi küfür işitildi, ardından bir çift denizci sağımda, en yakındaki köşeyi dolandı, yalpalayarak, sendeleyerek, sırıtarak yanımdan geçti ve biraz sonra şarkı söylemeye başladı. İlerledim ve o köşedeki tabelayı kontrol ettim. DENİZ ESİNTİSİ SOKAĞI diyordu.

İşte burasıydı, daha sıradan ismiyle Ölüm Sokağı. O tarafa döndüm. Tıpkı diğerlerine benzeyen bir sokaktı. İlk elli adım boyunca hiç ceset, hatta yere yığılmış sarhoş görmedim, ama kapı eşiğinde duran bir adam bana bir hançer satmaya çalıştı ve bıyıklı bir tip, genç ve sıkı bir parça ayarlamayı önerdi. İkisini de reddettim ve ikincisinden Kanlı Bill'in Yeri'ne çok yol kalmadığını öğrendim. Yürümeye devam ettim. Zaman zaman fırlattığım

bakışlar, arkamda, beni takip ettiğini düşündüğüm üç kara pelerinli şekil yakaladı, onları Liman Yolu'nda da görmüştüm. Ama beni takip ediyor olmayabilirlerdi de. Bu konuda özellikle paranoyak hissetmiyordum, herhangi bir yere giden herhangi biri olabileceklerini düşündüm ve onları görmezden gelmeye karar verdim. Hiçbir şey olmadı. Kendi işlerine baktılar ve sonunda Kanlı Bill'in Yeri'ni bulup içeri girdiğimde geçip gittiler, sokağın karşısında, biraz uzaktaki küçük bir lokantaya girdiler.

Döndüm ve Bill'in Yeri'ni inceledim. Bar sağımda, masalar solumdaydı ve yerde şüpheli görünen lekeler vardı. Duvardaki bir pano, siparişimi bara vermemi ve nerede oturduğumu söylememi öneriyordu. Panonun altında o gün yakalanan balıklar sıralanmıştı.

Bu yüzden gidip gri, şaşırtıcı ölçüde uzun kaşlı, ağır yapılı bir adam gelip ne istediğimi sorana kadar, muhtelif bakışlar üzerimde toplayarak bekledim. Adama mavi, deniz kısakuyruğu sipariş ettim ve arkadaki boş bir masayı işaret ettim. Adam başını salladı, siparişimi arkasındaki bir deliğe bağırdı, sonra yanında bir şişe Bayle'nin Sidiği isteyip istemediğimi sordu. İstiyordum, adam bir şişe ve bir kadeh getirdi, şişenin tıpasını açıp uzattı. Parayı ödedim, seçtiğim masaya yöneldim ve sırtımı duvara vererek oturdum.

Odanın dört bir duvarında gaz lambaları, isli şişelerinin içinde titreşiyordu. Üç adam -ikisi genç biri orta yaşlı- önde, köşe masada iskambil oynuyor, bir şişeyi aralarında dolaştırıyordu. Daha yaşlı bir adam solumdaki masada yalnız oturmuş, yemek yiyordu. Sol gözünün üstünden altına dek uzanan kötü görünüşlü bir yara vardı. Sağındaki sandalyede kötücül görünüşlü bir kılıç kınından on beş santim kadar çıkmış, duruyordu. O da sırtını duvara vermişti. Bir başka masada ellerinde müzik enstrümanları olan adamlar dinleniyordu: mola verdiklerini tahmin ettim. Sarı şaraptan bardağıma biraz doldurup bir yudum aldım: yılların ötesinden hatırladığım kendine özgü bir tat. Bol bol içmek için iyi. Baron Bayle'nin yaklaşık kırk beş kilometre doğuda birkaç bağı vardı. Saray'ın resmi şarapçısıydı ve kırmızı şarapları genelde mükemmel olurdu. Beyaz şaraplarda daha az başarılıydı ve ikinci sınıf ürünlerini yerel pazarda satardı. Şişede amblemi ve bir köpek resmi vardı -köpekleri severdi- bu yüzden şaraplarına, kiminle konuştuğunuza bakarak bazen Köpek Sidiği, bazen Bayle'nin Sidiği denirdi. Bazen ilk isim köpekseverlerin içerlemesine sebep olurdu.

Yemeğim geldiği sırada barın önüne yakın duran iki genç adamın sık sık bana baktığını, birkaç anlaşılmaz cümle sarfedip bol bol güldüklerini fark ettim. Onları görmezden geldim ve dikkatimi yemeğime çevirdim. Biraz sonra yan masadaki yaralı adam eğilmeden, bana bakmadan, dudaklarını neredeyse hiç oynatmadan, alçak sesle konuştu, “Beleş öğüt. Sanırım bardaki o iki herif kılıcın olmadığını fark etti ve sorun çıkarmak için seni hedefledi."

"Teşekkürler," dedim.

Pekala... onlarla başa çıkma yeteneğimden kuşku duymuyordum, ama seçme şansı verilse, olay çıkmasından tamamen kaçınmak isterdim. Tek gereken, görünür bir kılıçsa, bu kolaylıkla elde edilebilirdi.

Bir anlık meditasyondan sonra Logrus önümde dans etmeye başladı. Kısa süre sonra uygun bir silah bulmak için uzanmıştım. Ne çok uzun, ne çok ağır, dengeli, rahat bir kavrayışı olan bir silah. Koyu renk bir kemer ve kın. Yaklaşık üç dakikamı aldı, sanırım kısmen çok titiz davrandığım için -ama lanet olsun, tedbirlilik kılıç gerektiriyorsa, rahat bir şey istiyordum- ve kısmen Amber’in yakınında Gölge’ye uzanmak başka yerlerdekinden daha güç olduğundan.

Elime ulaştığı zaman içimi çekip alnımı sildim. Sonra yavaşça, kemeri ve kınıyla masanın altından çıkardım, diğer, adamdan örnek alarak on beş santim kadar çektim ve sağımdaki sandalyeye koydum. Bardaki iki adam gösteriyi fark etti, bakışlarına sırıtarak karşılık verdim. Çabuk çabuk konuştular ama bu sefer gülmüyorlardı. Kendime bir kadeh daha doldurup tek yudumda bitirdim. Ardından balığıma döndüm. Jordy haklıydı. Burada yemekler çok iyiydi.

"Güzel numara," dedi yan masadaki adam. “Öğrenmesi kolay değildir herhalde, değil mi?"

"Hayır."

"Anlaşılıyor. Çoğu şey öyledir, aksi halde herkes yapardı. Ama yalnız olduğunu görüp yine de peşine takılabilirler. Ne kadar içtiklerine ve ne kadar pervasız olduklarına bağlı. Endişeleniyor musun?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bu gece birini haklayacaklar."

"Nereden anladın?"

Bana ilk kez baktı ve pis pis sırıttı. “Bunlar kurmalı oyuncaklar gibi her yerde bulunabilirler. Daha sonra görüşürüz."

Masaya bir madeni para fırlattı, ayağa kalktı, kılıç kemerinin tokasını bağladı, koyu renk, tüylü şapkasını aldı ve kapıya yöneldi.

"Kendine dikkat et."

Başımı salladım.

"İyi geceler."

Mekandan çıkarken iki adam yine fısıldaşmaya başladı, ama bu sefer bana değil, ona bakıyorlardı. Bir karara vardılar, ayağa kalkarak hızla çıktılar. Bir an takip etmeyi düşündüm, ama bir şey beni engelledi. Biraz sonra sokaktan boğuşma sesleri geldi. Bundan biraz sonra eşikte bir şekil belirdi, bir an tereddüt etti, sonra öne devrildi. İki sarhoştan biriydi. Boğazı kesilmişti.

Andy başını iki yana salladı ve garsonu yerel polise haber vermesi için yolladı. Sonra cesedi topuklarından yakalayıp müşteri trafiğini engellemesin diye dışarıya sürükledi.

Daha sonra, bir balık daha sipariş ederken Andy'ye neler olduğunu sordum. Sert sert gülümsedi.

"Tahtın görevlileri ile uğraşmak iyi değildir," dedi. "Genellikle onları zorlu adamlardan seçerler."

"Yanımdaki adam Random için mi çalışıyordu?"

Yüzümü inceledi, sonra başını salladı. "İhtiyar John, Oberon için de çalıştı. Ne zaman yolu düşse burada yemek yer."

"Ne tür bir iş üzerindeydi acaba?"

Omuzlarını silkti. "Kim bilir? Ama bana Kashfa parası ile ödeme yaptı ve Kashfalı olmadığını biliyorum."

İkinci tabağımla ilgilenirken bu konuyu düşündüm. Random Kashfa'dan her ne istemişse, muhtemelen şu anda saray yolundaydı, elbette elde edilememiş değilse. Luke ve Jasra'yı ilgilendiriyor olmalıydı. Ne olduğunu, ne faydası olacağını merak ettim.

Bundan sonra uzun süre düşünerek oturdum. Müzisyenler gösterilerine yeniden başlamasına rağmen mekan bir saattir olduğundan daha sessizdi. Adamlar baştan beri John'u izlemişti de biz mi bakışlarını yanlış anlayıp, bana yöneltilmiş sanmıştık? Yoksa oradan yalnız çıkan ilk kişinin peşine takılmaya mı karar vermişlerdi? Bu düşüncelerden, yine bir Amberli gibi düşünmeye başladığımı anladım. Her yerde entrika arıyordum ve geri döneli o kadar da uzun zaman olmamıştı. Atmosferdeki bir şey yüzünden olduğunu tahmin ediyordum. Muhtemelen zihnimin bir kez daha bu yönde

ilerlemesi iyiydi, zaten çok fazla şeye karışmıştım ve bu, kendimi koruma yönünde bir yatırım gibi görünüyordu.

Kadehimdekini içtim ve içinde hâlâ birkaç kadehlik şarap bulunan şişeyi masaya bıraktım. Aklıma, her şey düşünülünce, duyularımı çok fazla puslandırmamam gerektiği geldi. Ayağa kalkıp kılıç kemerimi taktım.

Barın yanından geçerken Andy başını salladı. “Saraydan birine rastlarsan," dedi alçak sesle, “ne olacağını bilmediğimi söyleyebilirsin."

"Onları tanıyor muydun?"

"Evet. Denizciler. Gemileri iki gün önce geldi. Burada daha önce de sorun çıkardılar. Kazandıkları paraları çabucak tüketiyorlar, sonra hızlı yoldan para bulmaya çalışıyorlar."

"Sence insanları -ortadan kaldırma- konusunda profesyonel olabilirler mi?"

"John’un kimliği yüzünden mi demek istiyorsun? Hayır. Sık sık yakalandılar, daha çok aptalca davrandıkları için. Eninde sonunda ne yaptığını bilen biriyle karşılaşacaklardı ve bu şekilde öleceklerdi. Onları ciddi bir şey için tutabilecek kimseyi tanımıyorum."

"Ah, diğerini de mi hakladı?"

"Evet. Sokağın yukarısında, şu tarafta. Belki yanlış zamanda, yanlış yerde olduklarını söyleyebilirsin."

Ona bakıp göz kırptım.

"Birkaç yıl önce seni burada Gerard ile gördüm. Hatırlamaya değer hiçbir yüzü unutmamaya dikkat ederim."

Başımı salladım. “Teşekkürler. Güzel yemeklerin var."

Dışarısı öncekinden daha serindi. Ay daha yüksekte asılıydı ve deniz daha gürültülüydü. Sokağın yakınımdaki kısımları boştu. Liman Caddesi tarafındaki mekanların birinden gürültülü bir müzik ve ona eşlik eden kahkahalar yükseliyordu. Geçerken içeriye bir göz attım ve küçük bir sahne üzerindeki yorgun görünüşlü kadının kendi kendine jinekolojik muayene yapıyormuş gibi davrandığını gördüm. Yakındaki bir yerlerden cam kırılması sesi duydum. İki binanın arasından bir sarhoş elini uzatarak bana doğru yalpaladı. Yürümeye devam ettim. Rüzgar limandaki yelkenlerin arasında içini çekiyordu.

Kendimi Luke’un yanımda olmasını dilerken buldum. Her şey karmaşıklaşmadan önceki günlerde olduğu gibi. Konuşacak kendi yaşımda, kendi zihin yapımda biri. Buradaki tüm akrabalarım o kadar çok yüzyıl

boyunca şüphecilik ya da bilgelik biriktirmişti ki, olayları bizim gibi göremiyorlardı.

On adım sonra Frakir bileğimde çılgınlar gibi zonkladı. O anda yakınlarda kimse yoktu, bu yüzden yeni kılıcımı çekmedim. Kendimi yere fırlattım, sonra sağımdaki gölgelere doğru yuvarlandım. Aynı anda, sokağın karşısındaki binadan bir tank sesi duydum. O yana bakınca duvardan çıkmış bir ok gördüm. Yüksekliğine ve açısına bakarak, yere dalmasam bana saplanacağım anladım. Açısı aynı zamanda, kendimi okun geldiği yöne doğru fırlattığıma işaret ediyordu.

Kılıcımı çekecek kadar doğruldum ve sağıma baktım. Yandaki binada açık pencere ya da kapı yoktu. Karanlık bir yerdi, ön duvarı yalnızca iki metre ötemdeydi. Ama o bina ile iki yanındaki binalar arasında boşluk vardı ve geometri bilgim bana okun önümdeki boşluktan geldiğini söylüyordu.

Yine yuvarlandım, binanın önünde uzanan çatılı verandaya yaklaştım, ayağa kalkmadan tırmandım. Duvarın dibinden ayrılmadan, sessizliğin gerektirdiği yavaşlığa küfrederek ilerledim. Bir okçunun ok fırlatmak için çıkması durumunda üzerine atlayacak kadar yakındım. Ama dönüp beni arkadan yakalama olasılığı aklıma geldi ve kılıcımı öne uzatarak duvara yaslandım ve ilerlerken arkama hızlı bakışlar fırlattım. Frakir sol elime süründü ve hazır durumda asılı kaldı.

Köşeye ulaşıp, hiç kimsenin olmadığını görürsem ne yapacağımdan emin değildim. Durum büyülü bir saldırı gerektiriyor gibiydi. Ama büyüler hazır edilmemişse -ve ben bu sefer hazırlıksızdım- ölüm kalım meselelerinde insan nadiren gerekli dikkati verebiliyor. Durdum. Nefesimi kontrol ettim. Dinledim...

Adam dikkatli davranıyordu, ama çatıdan gelen hafif hareket sesleri duydum. Öne çıkıyordu. Ama bu köşede bir ya da birçok adam olması olasılığını bertaraf etmiyordu. Bu pusuya kaç kişinin karışmış olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama basit bir soygundan çok daha sofistike bir şey olabileceği aklıma gelmişti. Böyle bir durumda, tek bir kişi olacağından kuşkuluydum. Ve güçlerini pek çok şekilde bölmüş olabilirlerdi. Konumumu korudum, beynim hızla çalışıyordu.

Saldırı geldiği zaman, topyekun olacaktı, bundan emindim.

Köşede okunu hazırlamış, işaret bekleyen bir okçu olduğunu düşünüyordum. Çatıdaki muhtemelen kılıç taşıyor olacaktı. Kılıçlı başkaları da olacağını tahmin ediyordum...

Peşimde kim olduğu ve beni burada nasıl buldukları sorularını bir kenara ittim. Peşinde oldukları gerçekten de bizzat bensem. Şu noktada bu tür düşünceler fark yaratmazdı. Cüzdanımın peşinde caniler de olsa suikastçılar de, mevcut girişimleri başarıya ulaşırsa sonuçta aynı ölçüde ölü olurdum.

Yine. Yukarıdan bir ses. Tam tepede birisi. Her an...

Bir sürtünme sesi ve büyük bir haykırışla çatıdaki adam sokağa, önüme atladı. Anlaşılan bağırışı okçuya işaretti, çünkü binanın köşesinde ani bir hareket oldu, buna binanın diğer köşesinden, arkamdan hızlı ayak sesleri eşlik etti.

Adamın ayakları yere ulaşmadan Frakir'i çatıdan atlayan adama fırlatmış, öldürmesini emretmiştim. Ve daha okçu köşeyi dönmeden kılıcımı sallayarak adamın üzerine atlamıştım.

Savurduğum kılıç yayını, kolunu ve karnını deşti. İşin kötü yanı, tam arkasında kılıçlı bir adam vardı ve birisi verandada bana doğru koşuyordu.

Sol ayağımı okçunun göğsüne dayadım ve onu arkasındaki adama doğru ittirdim. Geri tepme gücünü kullanarak döndüm, kılıcımı geniş, vahşi bir yay çizerek savurdum ve verandayı geçen adamın başını kesmemek için hemen yönünü değiştirmek zorunda kaldım. Kılıcımı adamın göğsüne sallarken hamlem savuşturuldu ve çatıdan atlayanın şimdi sokakta diz çökmüş, boğazını pençelemekte olduğunu gördüm; Frakir'in işini yaptığının kanıtı.

Arkamdaki adam sırtımın korunmasız olduğunu hissettiriyordu. Hemen bir şey yapmalıydım, yoksa kılıcını saniyeler içinde bana saptayacaktı. Bu yüzden...

Karşımdaki adamın hamlesini savuşturmak yerine sendeler gibi yaptım ve pozisyon alıp ağırlığımı topladım.

Adam kılıcını aşağı doğru savurarak atıldı. Yana sıçradım ve bedenimi bükerek kılıcımı uzattım. Ben hareket ederken o darbenin açısını değiştirecek olsa saniyeler içinde hissederdim. Tehlikeliydi, ama başka seçenek göremiyordum.

Kılıcım göğsüne saplanırken beni ıskalayıp ıskalamadığını bilmiyordum. Artık fark etmezdi. Belki ıskalamıştı, belki ıskalamamıştı. Durana ya da durdurulana kadar hareket etmeye devam etmeliydim.

Saatin aksi yönünde dönmeye başladım ve adamı dördüncüsüyle arama sokmayı umarak, kılıcımı manivela gibi kullandım ve adamı çizdiğim çemberin merkezinde döndürdüm.

Manevram kısmen başarılı oldu. Şişlenmiş, gevşek rakibimi araya tam olarak sokmak için çok geçti, ama en azından onunla üzerime atlayan adamın çarpışmasına yetti. Diğeri sendeler, verandadan aşağı inerken bana yeteri kadar zaman vereceğini umdum. Şimdi tek yapmam gereken kılıcımı kurtarmaktı, o zaman teke tek kalırdık.

Kılıcı çektim...

Lanet, lanet, lanet. Kılıç kemiğe sıkışmıştı ve kurtulmuyordu. Ve diğer adam dengesini bulmuştu. Bedeni çevirerek aramızda tuttum ve bir yandan da sol elimle son rakibimin kılıcını, yumruk yaptığı sağ elinden kurtarmaya çalıştım.

Yine, lanet, lanet, lanet. Ölüm kavrayışı içinde kilitlenmişti, parmakları kabzanın çevresinde metal kablolar gibiydi.

Sokaktaki adam kılıcını oynatır, bir açıklık ararken pis pis güldü. O zaman taktığı mavi taşın pırıltısını fark ettim ve burada, bu gece, özellikle aradıkları kişinin ben olup olmadığım sorusunun yanıtını öğrenmiş oldum.

Harekete geçerken dizlerimi büktüm ve ellerimi ölü adamın bedenine koydum.

Bazen bu tür durumlar zihnime kaydedilir -bilinçli düşünce eksikliği ve büyük bir algı yığını, zamansız, ama zihin daha sonra tekrar oynatırken devamlı gözden geçirilir.

Sokağın muhtelif yerlerinden, hem içeriden, hem dışarıdan haykırışlar geliyordu. İnsanların bu tarafa doğru koştuğunu duyabiliyordum. Çevremdeki bütün döşeme taşları kanla kaplanmıştı ve kendimi kaymamak konusunda uyardığımı hatırlıyorum. Okçuyu ve yayını görebiliyordum, ikisi de doğranmıştı, verandanın uzak ucunda, yerdeydiler. Boğulmuş kılıçlı adam sokağa yayılmış, yatıyordu, şimdi beni taciz eden adamın sağındaydı. Çevirdiğim ve konuşlandırdığım beden, ölü gibi ağırlaşmıştı. Karşımdaki son adama katılacak başka saldırgan görünmemesi içimi pek az rahatlatıyordu. Ve o adam yana adım atıyor, şaşırtmaca yapıyor, saldırmaya hazırlanıyordu.

Tamam. Zamanı geldi.

Cesedi tüm gücümle saldırgana fırlattım ve eylemimin sonucunu gözlemek için beklemedim. Almak üzere olduğum risk bana bu tür keyifler için zaman bırakmıyordu.

Sokağa daldım, Frakir’e karşı ellerini kullanmaya çalışırken kılıcını düşüren ölü adamın yanından, omzumun üzerinde yuvarlanarak geçtim.

Hareket ederken yukarıdan, arkadan bir çarpışma sesi ve homurtu duydum: Ölü adamı diğerine doğru ittirirken hedefimi en azından kısmen tutturduğumun işaretiydi bu. Bunun bana ne kadar faydası olacağını görecektim.

Geçerken sağ elim uzandı, yerdeki adamın kılıcının kabzasını yakaladı. Yuvarlanıp ayağa kalktım, geldiğim yöne döndüm, kılıcı uzattım, bacaklarımı çaprazlayıp geriye sıçradım...

Tam zamanında. Adam bir dizi güçlü saldırıyla tepemdeydi ve ben kılıcımı çılgın gibi savurarak hızla geriliyordum. Adam hâlâ gülümsüyordu, ama ilk savuşturmam ilerleyişini yavaşlatmış, ikincisi onu durdurmuştu.

Yerleştim, konumumu korudum. Adam güçlüydü, ama benim daha hızlı olduğum açıktı. Artık yakında, bizi izleyenler vardı. Birkaç faydasız öğüt bana kadar ulaştı. Hangimize yöneltilmişti, bilmiyorum. Ama fark etmezdi. Ben bastırırken adam birkaç dakika dayandı, sonra yavaş yavaş gerilemeye başladı. Onu öldürebileceğimden emindim.

Ama ben canlı kalmasını istiyordum, bu da işleri biraz güçleştiriyordu. Önümde bir an parlayıp sönen o mavi taşlı yüzük, adamın yanıtını bildiği bir sır saklıyordu ve benim o yanıta ihtiyacım vardı. Bu yüzden, baskı yapmaya devam etmem, adamı yormam gerekiyordu...

Onu belli etmeden, yavaş yavaş döndürmeye çalıştım. Ayağının arkasındaki ölü adama takılmasını sağlamaya çalışıyordum. Neredeyse işe yarıyordu.

Arkaya açtığı ayağı yerdeki adama takılınca dengesini sağlamak için ağırlığım öne verdi. İnsanın düşünmeden hareket etmesi gereken o gayrı iradi anlarından birinde, benim sendeleyince hızla atılmaya hazırlanarak kılıcımı yana kaydırdığımı gördü ve atağa geçti. O kadarını beklemem hata oldu, sanırım.

Kılıcıma sert bir çapraz savuruşla vurdu, kendi silahını da yana aldı ve göğüs göğüse kaldık. Yüzünü benimle aynı yöne çevirdi ve ne yazık ki momentumunun tüm gücüyle sol yumruğunu sağ böbreğime indirme fırsatı buldu.

Sol ayağını beni düşürmek için uzattı ve bir araya gelirken, darbenin etkisi bana başarılı olmak üzere olduğunu gösterdi.

Yapabileceğim en iyi şey sol elimle pelerinimi tutmak, açmak, arkaya çekmek ve düşerken her iki kılıca dolamak, bu arada dönüp adamın

tepesine düşmeye çalışmaktı. Yan yana, birbirimize bakarak düştük ve kılıçlardan birinin kabzası -benimki sanırım- sol kaburgalarıma hızla çarptı.

Sağ elim altımda kalmıştı ve sol elim hâlâ pelerine dolaşıktı. Ama adamın sol eli serbestti ve yukarıdaydı. O elle yüzümü pençeledi, elini ısırdım, ama yakalayamadım. Bu arada, sonunda sol elimi kurtarmayı başarıp yüzüne savurdum. Başını kaçırdı, diziyle vurmaya çalıştı, kalçama isabet ettirdi, sonra parmaklarını gözlerime batırmaya çalıştı. Bileğini yakalayıp sımsıkı tuttum. İkimizin de sağ elleri hâlâ meşguldü ve ağırlıklarımız eşit gibiydi. Bu yüzden tek yapabildiğim bileğini sıkmak oldu.

Bileğindeki kemikler kavrayışımla çatırdadı ve adam ilk defa haykırdı. Sonra adamı ittim, diz çöktüm ve onu da yanımda sürükleyerek doğrulmaya başladım. Oyunun sonu. Ben kazanmıştım.

Adam aniden bana yaslanarak gevşedi. Bir an bunun son bir numara olduğunu düşündüm, sonra sırtından çıkan kılıcı, onu saplayan sert yüzlü adamın kılıcı kurtarmaya hazırlanan elini gördüm.

"Seni orospu çocuğu," diye haykırdım İngilizce -ama Ne demek istediğimi anladığından eminim- ve yükümü bırakıp yumruğumu yabancının yüzüne indirdim, adamı arkaya devirdim. Kılıç saplandığı yerde kaldı. “Ona ihtiyacım vardı!"

Eski rakibimi yakaladım ve elimden geldiğince rahat bir pozisyona getirdim.

"Seni kim gönderdi?" diye sordum. “Beni nasıl buldun?"

Hafifçe sırıtırken, ağzından kan sızdı. “Beleş bilgi yok," dedi. “Başkasına sor" ve sonra öne yığılarak gömleğimin önünü kan içinde bıraktı.

Parmağındaki yüzüğü çıkardım ve lanet mavi taşlar koleksiyonuma ekledim. Sonra ayağa kalktım ve onu öldüren adama öfkeyle baktım. İki şekil ayağa kalkmasına yardım ediyordu.

"Bunu ne halt etmeye yaptın?" diye sordum, üstlerine yürürken.

"Lanet canını kurtardım," diye hırladı adam.

"Ne demezsin! Bu hayatıma mal olabilir! O adamı canlı istiyordum!"

Sonra solundaki şekil konuştu ve sesini tamdım. Elini, adama vurmak için kaldırdığımın farkında bile olmadığım koluma koydu.

"Benim emrimle yaptı," dedi. “Hayatın için endişelendim ve onu tutsak almak istediğini fark etmedim,"

Kadının, koyu renk pelerinin başlığı içindeki solgun, gururlu yüz hatlarına baktım. Vinta Bayle idi, Caine’in kadını, cenazede görmüştüm. Amber’in pek çok sarhoş geceyi borçlu olduğu Baron Bayle’nin üçüncü kızıydı.

Hafifçe titrediğimi fark ettim. Derin bir nefes aldım ve kendimi kontrol etmeyi başardım.

"Anlıyorum," dedim sonunda. “Teşekkür ederim."

"Üzgünüm," dedi.

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyordun. Olan oldu. Bana yardım etmeye çalışan herkese minnettar olurum."

"Sana hâlâ yardımcı olabilirim," dedi. “Bunu yanlış anlamış olabilirim, ama hâlâ tehlikede olduğuna inanıyorum. Buradan uzaklaşalım."

Başımı salladım. “Bir dakika lütfen."

Gidip Frakir’i diğer ölü adamın boynundan aldım. Sol kol yenimde hemen kayboldu. Kullandığım kılıç kınıma uyar gibiydi, bu yüzden oraya soktum ve arkaya kayan kemerimi düzelttim.

"Gidelim," dedim kadına.

Dördümüz Liman Caddesi’nde yürümeye başladık. Meraklı izleyiciler hızla yolumuzdan kaçıştı. Muhtemelen birileri arkamızdan ölüleri soymaya başlamıştı bile. Her şey paramparça oluyor; merkez dayanmıyor. Ama cehenneme kadar yolu var, evdeydim.

Bölüm 5

Leydi Vinta ve Bayle ailesinin iki hizmetkarı ile yürürken kabzanın çarptığı yan tarafım hâlâ acıyordu. Ayın aydınlattığı, yıldızlarla parlak bir gökyüzünün altında, deniz sislerinin içinde, Ölüm Sokağı'ndan uzaklaşıyorduk. Aslında bana zarar vermek isteyenlerle mücadelemden, acıyan bir yan tarafla kurtulmam şanstı. Dönüşümden sonra beni nasıl bu kadar çabuk bulduklarını anlayamıyordum. Ama bu konuda Vinta'nın bir fikri olabilirmiş gibi görünüyordu ve ona güvenmeye hazırdım, hem onu biraz tanıdığımdan, hem de erkeğini, Caine amcamı, mavi taşlı her tür olayın kaynağı olan eski dostum Luke yüzünden kaybettiği için.

Liman Caddesi'nin denize bakan tarafına döndüğümüz zaman aklında ne olduğunu sordum.

"Bağevi'ne gidiyoruz sanmıştım," dedim.

"Tehlikede olduğunu biliyorsun," dedi.

"Sanırım bu açık."

"Seni babamın kasabadaki evine götürebilirim," dedi, “ya da saraya kadar sana eşlik edebiliriz, ama birisi burada olduğunu biliyor ve sana ulaşması uzun sürmedi."

"Doğru."

"Bu tarafta demirli bir teknemiz var. Kıyı boyunca yelken açabilir, sabahleyin babamın bağevinde olabiliriz. Oltadan kaybolmuş olursun. Seni Amber'de arayan herkesten kurtulursun."

"Sarayın daha güvenli olacağını düşünmüyor musun?"

"Belki", dedi. “Ama nerede olduğun bilinir. Benimle gelirsen bu olmaz."

"Gitmiş olurum ve Random muhafızların birinden Ölüm Sokağı'na gittiğimi öğrenir. Bu büyük şaşkınlık ve kargaşa yaratır."

"Kartların yanındaysa, yarın ona Koz Kartı aracılığıyla ulaşır, kırlarda olduğunu söylersin."

"Doğru. Bu gece beni nerede bulacağını nereden bildin? Tesadüfen karşılaştığımıza beni ikna edemezsin."

"Hayır, seni takip ettik. Bill'in Yeri'nin karşısındaydık."

"Bu gece olanları bekliyor muydun?"

"Olasılığı gördüm. Elbette, her şeyi bilseydim engellerdim."

"Neler oluyor? Bütün bunlar hakkında ne biliyorsun ve senin rolün ne?"

Kahkaha attı ve bunu ilk kez duyduğumu fark ettim. Caine'in kadınından bekleyeceğim soğuk, alaycı kahkaha değildi bu.

"Deniz yükselmişken yelken açmak istiyorum," dedi "ve sen tüm gece sürecek bir hikayeyi dinlemek istiyorsun. Hangisini tercih edersin, Merlin? Güvenlik mi, tatmin mi?"

"İkisini de isterim, ama sırayla alabilirim."

"Tamam," dedi, sonra iki adamın daha kısa olanına, benim vurduğum adama döndü. "Jarl, eve git. Sabahleyin babama Bağevi'ne dönmeye karar verdiğimi söyle. Ona güzel bir gece olduğunu ve yelken açmak istediğimi, bu yüzden tekneyi aldığımı söyle. Merlin'den bahsetme."

Adam şapkasına dokundu. "Pekala, hanımefendi."

Dönüp geldiğimiz yöne doğru yola koyuldu.

"Hadi gel," dedi Vinta bana ve iri yarı adam -daha sonra adının Drew olduğunu öğrendim- beni rıhtımların arasında, uzun, zarif bir yelkenlinin bağlı olduğu yere yönlendirdi. "Yelken açmayı sever misin?" diye sordu kadın bana.

"Eskiden severdim," dedim.

"Güzel. Bize yardım edebilirsin."

Ettim. Tekneyi hazırlar, çözer, yola çıkarken iş dışında konuşulacak fazla şey yoktu. Drew dümene geçti, biz de yelkenleri idare ettik. Daha sonra, uzun süreler boyunca sırayla dinlendik. Rüzgarın hızı sabitti; aslında, neredeyse mükemmeldi.

Süzülerek uzaklaştık, dalgakıranı döndük ve limandan sorunsuz çıktık. Pelerinlerimizi çıkardığımızda kadının koyu renk pantolon ve kalın bir gömlek giymiş olduğunu gördüm. Çok pratikti, sanki önceden böyle bir şeyi planlamış gibi. Belindeki kemerde gerçek, uzun bir kılıç vardı, mücevherli bir hançer değil. Ve sırf nasıl hareket ettiğini izlemek bile o şeyi nasıl kullanacağını bildiği hissini uyandırıyordu. Aynı zamanda, bana tam olarak çıkaramadığım birini hatırlatıyordu. Görünüşten daha çok tavır ve jestlerle ilgili bir şeydi bu. Gerçi fark etmezdi. Düzeni sağlayıp, karanlık suları seyrederek hızlı bir gözden geçirme yaparken düşünecek daha fazla şeyim vardı.

Kadının hayatıyla ilgili genel gerçekleri biliyordum. Davetlerde birkaç kez karşılaşmıştık. Corwin'in oğlu olduğumu, Kaos Sarayları'nda doğup büyüdüğümü, Amber kanı ile eski bağları olan bir kandan geldiğimi

bildiğini biliyordum. Son karşılaşmamızda yaptığımız sohbette, birkaç yıldır Gölge'de olduğumu, yerli biri gibi yaşayıp biraz eğitim almaya çalıştığımı bildiğini anlamıştım. Anlaşılan Caine amcam aile meseleleri konusunda cahil kalmasını istememişti. Bu da ilişkilerinin ne kadar derin olduğunu merak etmeme yol açtı. Yıllardır beraber olduklarını duymuştum. Bu yüzden benim hakkımda ne kadar çok şey bildiğimi merak ettim. Onun yanında kendimi nispeten daha güvende hissediyordum, ama peşimde olanlarla ilgili -sahip olduğu açık olan- bilgiler karşılığında ne kadar bilgi vereceğime karar vermem gerekiyordu. Öyle, çünkü bunun muhtemelen bir alışveriş olacağını hissediyordum. Ailenin bir üyesine iyilik yapmak -ki genellikle fayda getiren bir şeydir- dışında kişisel olarak benimle ilgilenmesi için sebep yoktu.

Tüm olaydaki motivasyonu, görebildiğim kadarıyla, Caine'nin öldürülmesinin intikamını alma arzusu olmalıydı. Bu şartlar altında anlaşma yapmaya gönüllüydüm. İnsanın müttefikinin olması iyi bir şeydir. Ama manzaranın ne kadarını anlatacağıma karar vermeliydim. Beni çepeçevre saran tüm bu olaylar yığınıyla uğraşmasını istiyor muydum? Bundan kuşkuluydum ve ne kadar soru soracağını merak ediyordum. Büyük olasılıkla yalnızca avda hazır bulunmak istiyordu, o her ne olacaksa.

Ayın, köşeli yüzünü vurguladığı yöne baktığımda, o hatların üzerine bir Nemesis maskesi oturtmak güç gelmiyordu.

Yelkenlerimizi doğudan esen deniz rüzgarıyla doldurarak kıyıdan uzaklaştık, büyük Kolvir kayalığını geçtik. Amberin ışıkları saçlarında mücevherler gibiydi. Eski bir şefkat duygusuna kapıldım. Sarayların Öklid kurallarına isyan eden ikilemlerinin içinde, karanlığın ve egzotik bir aydınlatmanın ortasında, güzelliğin daha gerçeküstü unsurlardan oluştuğu bir yerde büyümüş olmama rağmen, burayı ziyaret ettiğim her seferinde Amber beni daha da fazla cezbediyordu, ta ki sonunda onun bir parçam olduğunu, onu evim olarak düşünmeye başladığımı fark edene kadar. Luke'un tüfekli adamlarıyla yamaçlarına saldırmasını ya da Dalt'ın yakınlarına komando harekatları düzenlemesini istemiyordum. Amberi korumak için onlarla savaşacağımı biliyordum.

Kumsalda, Caine'in son uykusuna yatırıldığı yerde, önce yavaş, sonra hızlı hareket eden, sonra yamaçtaki bir çatlakta kaybolan, sıçrayan bir beyaz ışık parlaması gördüğümü sandım. Tekboynuz olduğunu söylerdim, ama bu uzaklıktan, bu karanlıkta ve onun bu hızıyla, asla emin olamazdım.

Biraz sonra mükemmel bir rüzgar yakaladık ve bunun için minnettardım. Gün boyu uyumuş olmama rağmen yorgundum. Kristal mağaradan kaçışım, Meskun’la karşılaşmam, hortum ve maskeli efendisi tarafından kovalanmam hep birden, gerçekleşirken ki kesintisiz alkışıyla aklıma doluyordu. Ve en son eylemimin adrenalin sonrası etkisi kendisini belli etmeye başlıyordu. İskeleye dönüp siyah, kayalık kıyının kayıp geçmesini izlemekten, ya da sancağa dönüp kıvılcımlanan denizi izleyerek dalgaların tekneye çarpmasını dinlemekten daha fazla istediğim bir şey yoktu. Düşünmek istemiyordum, hareket etmek istemiyordum...

Koluma solgun bir el kondu.

"Yorgunsun," dediğini duydum.

"Sanırım," dediğimi duydum.

"Al, pelerinin burada. Neden giyip dinlenmiyorsun? İstikrarlı gidiyoruz. Şimdilik ikimiz kolaylıkla idare edebiliriz. Sana ihtiyacımız yok."

Pelerini omuzlarıma dolarken başımı salladım. “Bu konuda sana güveniyorum. Teşekkürler."

"Aç ya da susuz musun?"

"Hayır. Kasabada iyi bir yemek yemiştim."

Eli kolumda kaldı. Bakışlarımı kaldırdım. Gülümsüyordu.

İlk kez gülümsediğini görüyordum. Diğer elinin parmak uçları gömleğimdeki kan lekelerine dokundu.

"Endişelenme. Ben sana bakarım," dedi.

Gülümsemesine karşılık verdim, çünkü bunu istiyor gibi görünüyordu. Omzumu sıktı ve yanımdan ayrıldı. Arkasından baktım. Onunla ilgili kurduğum ilk denklemde bir şeyi mi unuttum, diye merak ettim. Ama yeni bir bilinmeyeni hesaplayamayacak kadar yorgundum. Düşünme mekanizmam yavaşlıyor, yavaşlıyordu...

Sırtımı iskele küpeştesine yasladım, dalgalar eşliğinde hafifçe sallanarak başımın öne düşmesine izin verdim. Yarı kapalı göz kapaklarının ardından kadının beyaz gömleğimin önünde işaret ettiği koyu renk lekeyi gördüm. Kan. Evet, kan...

"İlk kan!" diye haykırdı Despil. “Bu yeterli! Tatmin oldun mu?"

"Hayır!" diye bağırdı Jurt. “Ancak bir çizik atabildim!" ve taşının üzerinde dönüp, trisp’in üç tırnağını bana doğru sallayarak yine fırlatmaya hazırlandı.

Kan sol kolumdaki kesikten akıyor, boncuk boncuk oluyor, yükseliyor, saçılmış bir avuç yakut gibi uzaklaşıyordu. Fandon'umu savunma pozisyonuna getirdim ve trisp'imi indirdim. Sağda, uzakta tuttum ve öne doğru açı yaptırdım. Sol dizimi büktüm, taşımı ortak eksenimiz üzerinde 90 derece döndürdüm. Jurt pozisyonunu düzeltti, böylece birbirimize göre baş aşağı duruyor olmadık.

"Amber'in piç oğlu!" diye haykırdı ve silahından bana doğru üç ışık mızrağı fırladı, fandon'umu savurunca parlak, pervane gibi parçalara bölündü, üzerinde durduğumuz Kaos Uçurumu'na doğru dönerek düştü.

"Cehenneme git," diye yanıt verdim ve trisp'im'in kabzasını sıkarak üç saç teli kalınlığındaki ucundan ışınlar çıkardım. Bunu yaparken kolumu başımın üzerine kaldırarak incik kemiğini yarmaya çalıştım.

Fandon'u ile neredeyse iki buçuk metrelik etki alanındaki tüm ışınları savuşturdu. Üç-tırnakla yaklaşık üç saniyelik şarj süresi vardır, ama yüzüne doğru sahte bir hamle yaptım, refleks olarak fandonu kaldırdı ve trisp'ın tetiğini çekip çevirerek dizlerine doğru savurdum. Bir saniyelik atışı alçak fand ile kırdı, yüzüme doğru bir darbe tetikledi ve sırtını korumak için şarj süresine güvenerek arka üstü 360 derece döndü, fandon'unu yükseğe kaldırarak omzuma bir darbe indirmek için doğruldu.

Ama ben orada değildim, aşağı inmiş, dik halde dönerek çevresinden dolanıyordum. Açıkta kalan omzuna bir darbe savurdum, ama menzil dışındaydı. Deniz topu büyüklüğündeki taşının üzerindeki Despil de sağ tarafımda çember çiziyordu ve çok yukarıda duran benim şahidim -Mandor- hızla alçalıyordu. Şekil değiştirmiş ayaklarımızla küçük taşlarımıza tutunmuş, Kaosun dış akımlarından birinde, bir girdabın kıyısındaymış gibi süzülüyorduk. Jurt beni takip etmek için döndü.

Fandon'un dirseğinden bileğine kadar bağlı uzandığı sol kolunu yatay tutuyor, onunla yavaş, dairesel hareketler yapıyordu. Doksan santimlik ince ağ örgüsü, dibinde ağırlık yapan mord, gelişigüzel aralıklarla her yönden gelen ateşlerin parıltısı altında pırıldıyordu. Jurt trispmi orta saldırı pozisyonunda tuttu ve dişlerini çıkardı, ama ikimiz, tekrar tekrar dolanarak açık bir nokta aradığımız üç metrelik çemberin karşı uçlarında hareket ederken gülümsemiyordu.

Yörünge açımı eğdim, o da kendisininkini hemen düzelterek benimkine ayak uydurdu. Ben yine eğdim, o yine düzeltti. Sonra fandonu kaldırıp

uzatarak 90 derece öne daldım, bileğimi çevirdim, dirseğimi indirdim, ışından pençemi gardının altından yukarı savurdum.

Küfrederek, silahını savurdu, ama ben ışınlarını dağıttım ve sol kalçasında üç karanlık çizgi belirdi. Üç-tırnak yalnızca iki santim derinliğinde kesikler açar, işte bu yüzden boğaz, gözler, şakaklar, bileklerin içi ve uyluk damarları ciddi bir karşılaşmada en çok hedeflenen bölgelerdir. Yine de başka yerlerde yeterince kesik açılırsa, döne döne, kırmızı boncuklar saçarak hiçbir yolcunun dönmediği yere düşerken rakibinize 'güle güle' diyebilirsiniz.

"Kan!" diye haykırdı Mandor, Jurt'un bacağında boncuklar oluşup, süzülerek uzaklaşırken. "Tatmin oldunuz mu, beyler?"

"Ben oldum," diye yanıt verdim.

"Ben olmadım!" diye yanıt verdi Jurt. Ben sağıma dönerek soluna süzülürken benimle yüzleşmek için döndü.

Jurt yalnızca kendisinin bildiği sebeplerden, daha yürümeyi öğrenmeden benden nefret etmeye başlamıştı. Ben Jurt'ten nefret etmiyordum, ama onu sevmeyi de beceremiyordum.

Despil ile oldukça iyi anlaşıyordum, ama o benden çok Jurt'ün tarafını tutuyordu. Onlar tam kan kardeşti ve Jurt küçüğüydü.

Jurt'ün trisp'i çaktı, ışığı kırdım ve karşılık verdim. Işınlarımı dağıttı ve yana döndü. Takip ettim. Trisplerimiz aynı anda alevlendi, aramızdaki hava, iki saldırı da kırılırken parlak tanelerle doldu. Silahım şarj olur olmaz, alçaktan savurdum. Onunki yüksekten geldi ve iki saldırı yine fandda öldü. Yakına süzüldük.

"Jurt," dedim, "ikimizden biri diğerini öldürürse, hayatta kalan sürgüne gönderilecek. Bırak artık."

"Buna değer." dedi. "Ben düşünmedim mi sanıyorsun?"

Sonra yüzüme bir darbe savurdu. İki kolumu, fandon ve trispimi aynı anda gayrı ihtiyari kaldırdım, parçalanan ışık önümde yağarken tetiği çektim. Çığlık attığını duydum.

Fandon' umu göz hizasına indirdiğimde öne eğilmiş olduğunu, trisp'nin uzaklaştığını gördüm. Sol kulağı çabucak boncuklanarak saçılan kırmızı bir tül bırakarak uzaklaşıyordu. Kafatasının bir parçası da yerinden çıkmıştı ve Jurt onu yerine bastırmaya çalışıyordu.

Mandor ve Despil dönerek yaklaşıyorlardı.

"Düellonun sona erdiğini ilan ediyoruz!" diye bağırıyorlardı. Trisp'imin başını kilit pozisyonuna getirdim.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Despil bana.

"Bilmiyorum."

Jurt kontrol edecek kadar yaklaşmasına izin verdi. Biraz sonra Despil, "İyileşecek. Ama annem deliye dönecek," dedi.

Başımı salladım. "Bu onun fikriydi," dedim.

"Biliyorum. Hadi gel. Buradan gidelim."

Jurt'u Kenarda bir çıkıntıya doğru götürmesine yardım ettim. Fandorivi kırık bir kanat gibi arkasından sürükleniyordu.

Sawall'ın oğlu Mandor, üvey kardeşim elini omzuma koydu.

"Bu kadarını yapmayı istememiştin," dedi. "Biliyorum."

Başımı salladım ve dudağımı ısırdım. Ama Despil, annemiz Leydi Dara konusunda haklıydı. Jurt'ü severdi ve bir şekilde Jurt onu bütün bunların benim hatam olduğuna inandıracaktı.

Bazen Sawall'dan, babamdan umudunu kestikten sonra evlendiği eski Kenar Dükü'nden olan iki oğlunu benden çok sevdiğini hissederdim. Bir kez ona babamı hatırlattığımın söylendiğini duymuştum. Babama epey benzetiliyordum. O zaman yine Amber'i ve Gölge'deki başka yerleri merak etmiştim ve bu aklıma, başka topraklara biletim olan, kıvranan Logrus'u getirmiş, her zamanki korku sancısını hissetmiştim.

"Gidip Suhuy'u görelim," dedim Mandor'a, birlikte Uçurum'dan yükselirken. "Ona sormak istediğim daha fazla şey var."

Sonunda üniversiteye gittiğimde eve mektup yazmak için çok zaman harcamamıştım.

"...ev," diyordu Vinta, "çok az kaldı. Su iç," dedi ve bana bir matara uzattı.

Uzun uzun yudumlayıp geri verdim. "Teşekkürler."

Kramp girmiş kaslarımı gerdim, soğuk deniz havasını soludum. Ayı aradım ve omzumun arkasında buldum.

"Gerçekten de baygın düştün," dedi.

"Uykumda konuşuyor muyum?"

"Hayır."

"Güzel."

"Kötü rüyalar mı?"

Omuzlarımı silktim. "Daha kötü olabilirdi."

"Seni uyandırmadan hemen önce biraz gürültü çıkardın."

"Ah."

Çok ileride, karanlık bir burnun ucunda küçük bir ışık gördüm. O tarafı işaret etti.

"O noktayı geçince," dedi, “Bayle Limanı’ndaki rıhtımı göreceğiz. Orada kahvaltı ve at bulacağız."

"Bağevi ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık bir fersah," diye yanıt verdi. “Yol kolay."

Bir süre sessizlik içinde yanımda kaldı, kıyıyı ve denizi seyretti. İlk kez baş başa oturmuştuk, ellerim meşgul değildi ve aklım boştu. Ve büyücü duyularım o sırada kıpırdandı. Büyünün huzurundaymışım gibi hissettim. Basit bir tılsım ya da üzerinde taşıyor olabileceği büyülü bir nesne değil, çok ince bir şey. Görüşümü çağırıp ona çevirdim. Hemen açık olan bir şey yoktu, ama sağduyu daha fazla araştırmamı söylüyordu.

Sorgumu Logrus’un içinden uzattım...

"Lütfen bunu yapma," dedi.

Pot kırmıştım. Genellikle bir başka büyücüyü bu şekilde araştırmak uygunsuz bulunur.

"Özür dilerim," dedim. “Sanat’ın bir öğrencisi olduğunu fark etmemiştim."

"Değilim," diye yanıt verdi, “ama işlemlerine karşı duyarlıyım."

"Bu durumda, muhtemelen iyi bir öğrenci olurdun."

"Benim ilgi alanım başka," dedi.

"Belki biri sana büyü yapmıştır diye düşünmüştüm," diye bildirdim. “Ben yalnızca..."

"Her ne gördüysen," dedi, “başkasına ait. Bırak gitsin."

"Nasıl istersen. Üzgünüm."

Ama bilinmeyen büyüler olası bir tehlike arz ederken, bu şekilde bırakamayacağımı biliyor olmalıydı. Bu yüzden devam etti, “Sana zarar verecek bir şey değil, seni temin ederim. Tam tersine."

Bekledim, ama bu konu üzerine söyleyecek daha fazla şeyi yoktu. Bu yüzden şimdilik bırakmak zorunda kaldım. Bakışlarımı fenere çevirdim. Hem, başımı ne tür bir belaya sokuyordum? Bırakalım Ölüm Sokağı’nı ziyaret etmemi, kasabaya döndüğümü nereden öğrenmişti? Bu sorunun aklıma geldiğini anlamış olmalıydı ve aramızda güven olacaksa, açıklamaya gönüllü olmalıydı.

Ona döndüm, yine gülümsüyordu.

"Fenerin altında rüzgar değişir," dedi ve ayağa kalktı. “Beni affet. Yapacak işlerim var."

"Yardımım dokunur mu?"

"Birazdan. Sana ihtiyaç duyduğumda seslenirim."

Uzaklaşmasını izledim ve bunu yaparken, nereye bakıyor olursa olsun, onun da beni izlediği gibi ürkütücü bir duyguya kapıldım. Aynı zamanda, bu duygunun, deniz gibi bir süredir benimle olduğunu fark ettim.

Rıhtıma yanaşıp her şeyi düzene soktuğumuz ve geniş, taş döşeli bir yoldan yukarı, bacasından kıvrıla kıvrıla duman yükselen bir hana yöneldiğimiz sırada gökyüzü doğuda solmaya başlamıştı. Sağlam bir kahvaltıdan sonra sabahın ışıkları dünyanın üzerine döküldü. Sonra ahıra yürüdük ve Vinta’nın babasının malikanesine gitmek için üç sessiz at aldık.

Yıl ilerlerken gittikçe nadirleşen ve değer kazanan o berrak gevrek güz günlerinden biriydi. Sonunda biraz dinlendiğimi hissediyordum ve handa kahve vardı -Amber’de, sarayın dışında pek sık rastlanmaz- ve sabah kahvemi içmekten keyif alırım. Kırlarda ağır adımlarla ilerlemek ve toprağın kokusunu almak, kıvılcımlanan tarlalardaki ve rengi dönen yapraklardaki nemin solmasını izlemek, rüzgarı hissetmek, bir kuş sürüsünün Güneş Adalarıma doğru, güneye akmasını izlemek ve dinlemek güzeldi. Sessizlik içinde at sürdük, ortamı bozacak bir şey olmadı. Acı, ihanet, üzüntü ve şiddet anıları güçlüdür, ama sonunda solarlar, gözlerimi kapadığımda, günlerimin takvimine baktığımda bu tür anlar onlardan daha uzun dayanır ve sabah göğünün altında, evlerin ve çitlerin taş olduğu, gezgin deniz kuşlarının ötüştüğü, Amber’in doğusundaki şarap topraklarında Vinta Bayle ile at sürdüğümü görürüm ve zamanın tırpanının yüreğimin bu köşesine hükmü geçmez.

Bağevi’ne ulaştığımız zaman atları, onları kasabaya götürecek olan, Bayle’nin ahır uşaklarına teslim ettik. Drew kendi odasına gitmek için ayrıldık ve ben tepedeki büyük malikaneye kadar Vinta’ya eşlik ettim. Ev, uzaklardaki kayalık vadileri ve üzümlerin yetiştirildiği yamaçları görüyordu. Bir dizi köpek yaklaştı ve biz eve yürürken dostluk kurmaya çalıştı. Biz içeri girdikten sonra bile sesleri zaman zaman bize kadar ulaşıyordu. Ahşap, demir işçiliği, gri taş döşeli yerler, yüksek kirişli tavanlar, ışıklı pencereler, aile portreleri, somon rengi, kahverengi, fildişi ve mavi bir çift duvar halısı, pek az paslanmış eski silah koleksiyonu,

şöminenin çevresindeki gri taşların üzerinde kurum lekeleri... Büyük ön salondan geçip bir merdiven çıktık.

"Bu oda senin olsun," dedi Vinta, koyu renk ahşaptan bir kapıyı açarak. İçeri girerken başımı salladım ve çevreme bakındım. Genişti, güneydeki vadiye bakan büyük pencereleri vardı. Hizmetkarların çoğu bu mevsimde Baron'un kasabadaki evindeydi. "Yan odada banyo var," dedi bana, solumdaki kapıyı işaret ederek.

"Harika. Teşekkürler. Tam da ihtiyacım olan şey."

"Dilediğin gibi tazelen." Pencereye gitti ve aşağıya baktı.

"Senin için de uygunsa, bir saat içinde aşağıdaki terasta buluşuruz."

Gidip aşağıya, geniş, taş döşeli alana baktım. Yaşlı ağaçlarla gölgelenmişti. Yaprakları şimdi sarı, kırmızı ve kahverengiydi, teras sayısız yaprakla benek benekti. Mekan, o anda boş duran çiçek tarhlarıyla çevrelenmişti. Bir dizi masa ve sandalye yerleştirilmiş, saksı içinde çalılardan bir koleksiyon aralarına saçılmıştı.

"Güzel."

Bana döndü. "İstediğin özel bir şey var mı?"

"Kahve varsa, seninle orada buluştuğumuzda bir iki fincan içerim."

"Ne yapabileceğime bakarım."

Gülümsedi ve bir an bana doğru eğilir gibi oldu. Onu kucaklamamı istiyor gibi geldi. Ama istemiyorsa, biraz uygunsuz kaçacaktı. Ve mevcut şartlar altında zaten onunla yakınlık kurmak istemiyordum, ne tür bir oyun oynadığından emin değildim. Bu yüzden gülümsemesine karşılık verdim, uzandım, kolunu sıktım ve "Teşekkür ederim," deyip uzaklaştım. "Sanırım şimdi banyo yapacağım."

Onu kapıya kadar geçirdim.

Çizmelerimi çıkarmak iyi geldi. Uzun uzun, sıcak suyun içinde uzanmak çok daha iyiydi.

Daha sonra, yeni çağrılmış giysiler içinde aşağıya indim ve mutfaktan terasa çıkan bir yan kapı buldum. Yıkanmış ve kahverengi binici pantolonuyla bol, açık kahverengi bir bluz giymiş Vinta, terasın doğu ucunda, bir masanın yanında oturuyordu. Masada iki servis açılmıştı. Bir kahve demliği, bir meyve tepsisi ve peynirler gördüm. Yaprakları ayaklarımın altında çıtırdatarak yaklaştım ve oturdum.

"Her şey istediğin gibi miydi?" diye sordu bana.

"Kesinlikle," diye yanıt verdim.

"Amber’e nerede olduğunu haber verdin mi?"

Başımı salladım. Random ona söylemeden uzaklaşmama biraz sinirlenmişti, ama bana uzaklaşmamamı söylememişti zaten. Yine de o kadar uzağa gitmediğimi öğrendiğinde daha az sinirlenmişti, hatta sonunda, belki de böylesine tuhaf bir saldırıdan sonra ortadan kaybolmakla tedbirlice davrandığımı kabul etmişti. “Gözünü dört aç ve bana bilgi ver," demişti son olarak.

"Güzel. Kahve?"

"Lütfen."

Kahve doldurdu ve tepsiyi işaret etti. Bir elma alıp ısırdım.

"Bazı şeyler olmaya başladı," dedi belirsizce, kendi fincanını doldururken,

"Bunu inkar edemem," diye kabul ettim.

"Ve çok sorunun var."

"Doğru."

Bir yudum kahve adı. “Bana onlardan bahsetmek ister misin?" dedi sonunda.

"Hayli fazla sayıdalar," diye yanıt verdim, “Dün gece senin hikayenin de uzun olduğunu söyledin."

Hafifçe gülümsedi. “Bu noktada bana gerektiğinden daha fazla güvenmek için sebebin olmadığını hissediyor olmalısın," dedi. “Bunu görebiliyorum. Tehlikeli, tamamen anlamadığın bir şey yaklaşırken neden zorunlu olmadığın halde birine güvenesin? Değil mi?"

"Bana sağduyulu bir politika gibi geldi."

"Ama seni temin ederim senin iyiliğin beni çok ilgilendiriyor."

"Caine’in katillerine ulaşman için bir araç olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi “ve onlar senin de katillerin olabileceğinden, onları bulmak istiyorum."

"Bana asıl hedefinin intikam olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu doğru. Ölenlerin intikamını almaktansa yaşayanları korumayı tercih ederim."

"Ama her iki şarta uyan aynı birey olursa, bu kısım akademik bir özellik kazanıyor. Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dün gece o adamları peşine takanın," dedi, “Luke olduğunu sanmıyorum."

Elmamı fincanımın yanma bıraktım ve büyük bir yudum kahve aldım. “Luke mu?" dedim. “Luke kim? Sen herhangi bir Luke hakkında ne biliyorsun?"

"Lucas Raynard," dedi ölçülü bir sesle, “New Mexico’nun kuzeyinde, Pecos Kırsalı’nda bir paralı asker çetesi eğiten, onlara Amber’de patlayacak özel bir cephane veren ve toplanıp buraya gönderilmek üzere emir beklemeleri için evlerine yollayan adam. Yıllar önce babanın bir kez denediği bir şey."

"Kahrolası!" dedim.

Bu çok şeyi açıklardı -mesela Santa Fe’deki Hilton otelinde Luke’un eğitim kıyafetleri içinde ortaya çıkmasını, Pecos çevresinde yürüyüş yaptığı hikayesini, cebinde bulduğum o tuhaf mermileri ve oraya yaptığı onca diğer ziyareti- aslında satış rotasında çok gerekli görülmeyen bir şeydi... Olaylara bu yönden bakmak aklıma hiç gelmemişti, ama o zamandan bu yana öğrendiğim şeylerin ışığında çok mantıklı geliyordu.

"Tamam," diye kabul ettim, “sanırım Lucas Raynard’ı tanıyorsun. Bunu nasıl öğrendiğini söylemende sakınca var mı?"

"Evet."

"Evet mi?"

"Evet, var. Korkarım bu oyunu senin sevdiğin gibi oynayacağım ve her seferinde bir bilgi parçası değiş tokuş edeceğiz. Şimdi düşününce, muhtemelen benim de kendimi daha rahat hissetmemi sağlayacak. Bu kulağa nasıl geliyor?"

"Her an, herhangi birimiz bırakabilir, değil mi?"

"Bu da alışverişi sona erdirir. Pazarlık yapmazsak."

"Tamam."

"O zaman bana bir borcun var. Amber’e evvelsi gün döndün. Neredeydin?"

İçimi çektim ve elmadan bir ısırık daha aldım. “Yemliyorsun," dedim sonunda. “Bu büyük bir soru. Çok yere gittim.< Hepsi ne kadar geriye gitmek istediğinle ilgili."

"Meg Devlin’in dairesinden düne kadar alalım," dedi.

Elma neredeyse boğazımda kalıyordu. “Tamam, puan aldın. Çok iyi bilgi kaynakların var," diye yorum yaptım, “ama bunu Fiona’dan öğrenmiş olmalısın. Bir şekilde onunla birlik oldun, değil mi?"

"Soru sorma sırası sende değil," dedi. “Henüz benimkine yanıt vermedin."

"Tamam, Fi ve ben Meg’in evinden ayrıldıktan sonra Amber’e geldik. Ertesi gün Random beni bir göreve yolladı, benim yaptığım, Hayaletçark dediğim bir makineyi kapatmaya. Bunu başaramadım, ama yolda Luke’a rastladım. Aslında güç bir durumdayken bana yardım etti. Sonra, yaratımımla ilgili bir yanlış anlaşmayı takiben, tuhaf bir Koz Kartı kullanarak Luke’u ve kendimi güvenliğe naklettim. Sonuç olarak Luke beni kristal bir mağaraya hapsetti..."

"Aha!" dedi.

"Burada durmalı mıyım?"

"Hayır, devam et."

"Bir ay kadar tutsak kaldım, ama Amber zamanıyla ancak birkaç gün sürdü. Jasra isimli bir hanım için çalışan iki adam taralından serbest bırakıldım, onlarla ve hanımefendinin kendisiyle bir çekişme yaşadık ve Koz Kartıyla San Francisco’ya,

Flora’nın evine gittim. Orada, cinayet işlenen bir daireyi bir daha ziyaret ettim..."

"Julia’nın evi mi?"

"Evet. Orada büyülü bir kapı buldum ve açmayı başardım. İçinden geçerek Dört Dünya Kalesi denen bir yere ulaştım. Orada bir savaş sürmekteydi, saldırganlara muhtemelen Dalt isminde, bir zamanlar buralarda kötü ün kazanmış biri önderlik ediyordu. Daha sonra, büyülü bir hortum tarafından kovalandım, maskeli bir sihirbaz tarafından hakarete uğradım. Dün Koz Kartıyla eve geldim."

"Hepsi bu mu?"

"Özet olarak, evet."

"Anlatmadığın bir şey kaldı mı?"

"Elbette. Örneğin, kapının eşiğinde bir Meskun yardı, ama onu aşmayı başardım."

"Hayır, o paketin içinde. Başka bir şey?"

"Mim. Evet, çiçeklerle sona eren iki tuhaf iletişim vardı."

"Bana onlardan bahset."

Anlattım.

Bitirdiğim zaman başını iki yana salladı. “Burada takıldım," dedi..

Kahvemi ve elmamı bitirdim. Fincanımı yeniden doldurdu.

"Şimdi benim sıram," dedim. “Kristal mağaradan bahsettiğimde 'Aha!' diyerek ne kastettin?"

"Mavi kristaldendi, değil mi? Ve güçlerini bloke ediyordu."

"Nereden bildin?"

"Dün geceki adamdan aldığın yüzüğün üzerindeki taşın rengindeydi."

"Evet."

Ayağa kalkıp masanın çevresinde dolaştı, bir an durdu, sonra sol kalçamda bir yeri işaret etti.

"O cebindekileri masaya boşaltır mısın, lütfen?"

Gülümsedim. “Elbette. Nereden bildin?"

Sonuna yanıt vermedi, ama zaten farklı bir soruydu. Cebimdeki muhtelif taşları çıkardım -mağaradan aldığım kırıkları, kopardığım oymalı düğmeyi, yüzüğü- ve masanın üzerine koydum.

Düğmeyi aldı, inceledi, sonra başını salladı.

"Evet, bu da ondan," diye bildirdi.

"Hangi o?"

Soruyu duymazdan geldi ve sağ işaret parmağını fincan tabağına dökülmüş kahveye batırdı. Sonra onu kullanarak taş yığının çevresinde, saatin tersi yönünde üç çember çizdi. Sonra yine başını salladı ve sandalyesine döndü. Görüşü tam zamanında çağırmış, taşların çevresinde bir güç kafesi inşa ettiğini görmüştüm. Şimdi, ben izlemeye devam ederken taşlar, çemberin içinde kalan hafif mavi duman iplikçikleri saçar gibi görünüyordu.

"Büyücü olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Değilim," diye yanıt verdi.

"Soruyu saklayacağım. Ama son soruma yanıt vermeye devam et. Mavi taşların önemi nereden kaynaklanıyor?"

"Mağarayı ve birbirlerini tanıyorlar," dedi bana. “Bir kişi, biraz eğitim alarak içlerinden birini tutabilir ve hafif, psişik çekimi kullanarak yürümeye başlayabilir. Zaman içinde onu mağaraya götürür."

"Gölge içinden mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"İlgi çekici, ama bunda büyük bir değer göremiyorum."

"Ama bu kadar değil! Mağaranın çekimini görmezden gelirsen, ikincil bir çekim hissedersin. Uygun taşın imzasını ayırt etmeyi öğrenirsen, taşıyıcısını her yerde takip edebilirsin."

"Bu kulağa biraz daha faydalı geliyor. Sence dün geceki adamlar beni böyle mi buldu? Cebim bunlarla dolu olduğu için mi?"

"Muhtemelen, pratik açıdan, faydası olmuştur. Ama aslında, senin durumunda gerekli olmazdı."

"Neden olmasın?"

"Ek bir etkileri var. Bir süre üzerinde bu taşlardan birini taşıyan kişi ona ahenk kazanır. Onu fırlatıp atsan bile ahenk kalır. O zaman, taş üzerindeymiş gibi, yine takip edilebilirsin

Kendine has bir imzaya sahip olursun."

"Yani onlar üzerimde olmasa bile, şu anda işaretlenmiş olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Solması ne kadar sürer?"

"Solduğundan emin değilim."

"Ahengi bozmanın bir yolu olmalı."

"Kesin olarak bilmiyorum, ama sanırım bunu yapacak birkaç şey var."

"Söyle."

"Amber Deseni'ni yürümek ya da Kaos Logrus'unu aşmak.

İnsanı paramparça edip daha saf bir şekilde tekrar bir araya getiriyor gibiler. Pek çok tuhaf durumu arındırdıkları bilinir. Hatırladığım kadarıyla, babanın hafızasını yok eden Desen'di."

"Evet ve Logrus'u nereden bildiğini sormayacağım bile haklı olabilirsin. Hayattaki pek çok şey gibi, benim için iyi olamayacak kadar belalı geliyor kulağa. Bu durumda, taşlı veya taşsız, şu anda bana yaklaşıyor olabilirler mi?"

"Evet."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Hissedebiliyorum ve bu fazladan bir soru. Ama yolculuğun çıkarı açısından biri bedava olsun."

"Teşekkürler. Sanırım şimdi senin sıran."

"Julia ölmeden önce, Victor Melman isimli bir gizemciyle görüşüyordu. Neden olduğunu biliyor musun?"

"Onunla çalışmalar yapıyor, bir tür gelişim arıyordu. En azından o zamanlarda onu tanıyan bir adamın bana söylediği bu. Bu biz ayrıldıktan sonra oldu."

"Benim kastettiğim tam olarak bu değildi," dedi. “Neden bu gelişimi istediğini biliyor musun?"

"Bana fazladan bir soru gibi geliyor, ama belki de sana bir tane borçluyum. Konuştuğum adam benden korktuğunu, ona sıra dışı yeteneklere sahipmişim gibi göründüğünü ve kendini savunma yapmak için kendine özgü beceriler istediğini söyledi."

"Bitir," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu yanıt tam değil. Ona buna inanması ve senden korkması için sebep verdin mi?"

"Eh, sanırım verdim. Şimdi benim sorum: Julia ile ilgili herhangi bir şeyi nasıl bilebilirsin?"

"Oradaydım," diye yanıt verdi. “Onu tanıyordum."

"Devam et."

"Bu kadar. Şimdi benim sıram."

"Bu yanıt tam sayılmaz."

"Ama alacağın tek yanıt bu. Kabul et ya da vazgeç."

"Anlaşmamıza göre buna dayanarak oyunu bırakabilirim."

"Doğru. Bırakacak mısın?"

"Şimdi ne bilmek istiyorsun?"

"Julia aradığı yetenekleri geliştirebildi mi?"

"O tür şeylere karışmadan önce görüşmeyi bıraktığımızı söylemiştim. Bu yüzden bilmemin yolu yok."

"Dairesinde, onu öldüren hayvanın muhtemelen çıktığı kapıyı buldun. Şimdi iki soru, bana yanıtını söylemen için değil, kendi kendine düşün diye: Neden herhangi biri onun ölmesini istesin? Ve bunu yapmak için çok tuhaf bir yol değil mi? Ben bir insandan kurtulmak için çok daha basit yöntemler düşünebiliyorum."

"Haklısın," diye kabul ettim. “Bir silah büyü yapmaktan çok daha kolay olurdu. 'Neden' sorusuna gelince, ancak tahminde bulunabilirim. Benim için bir tuzak olduğunu, paketin parçası olarak onun kurban edildiğini düşünmüştüm. O yılın 30 Nisan hediyesi. Bunları da biliyor musun?"

"O konuyu daha sonraya saklayalım. Açık ki büyücülerin de, tıpkı ressamlar, yazarlar ve müzisyenler gibi bir tarzları olduğunu biliyorsun. Julia’nın dairesindeki kapıyı bulduğun zaman, bu konuda yazarın imzası olarak niteleyebileceğin herhangi bir şey gördün mü?"

"Özel bir şey hatırlamıyorum. Elbette, kapıyı zorlamakla meşguldüm, Olayın estetiğini seyretmek için gitmemiştim oraya. Ama hayır, onu tanıdığım işlerle ilişkilendiremiyorum. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Yalnızca Julia'nın o yönde bazı yetenekler edinip edinmediğini, olayın akışı içinde kapıyı kendisinin açıp, sonuçlarına katlanmış olabileceği olasılığını düşündüm."

"Akıl almaz bir şey bu!"

"Tamam. Yalnızca bir sebep bulmaya çalışıyorum. O zaman, kızın gizli büyü yeteneklerine sahip olduğuna ilişkin herhangi bir işaret görmediğin sonucunu çıkarıyorum."

"Hayır, öyle bir olay hatırlamıyorum."

Kahvemi bitirdim, fincanımı yeniden doldurdum.

"Peşimdekinin neden Luke olmadığını düşünüyorsun?" diye sordum sonra.

"Yıllar önce senin için bazı kazalar düzenledi."

"Evet. Bir süre önce itiraf etti. Aynı zamanda ilk birkaç defadan sonra bıraktığını da söyledi."

"Bu doğru."

"Biliyor musun, bu çıldırtıcı ne bildiğini ve ne bilmediğini bilmemek."

"Bu yüzden konuşuyoruz, değil mi? Bu şekilde ilerlemek senin fikrindi."

"Değildi! Bu alışverişi sen önerdin!"

"Bu sabah, evet. Ama fikir başta senindi. Bir süre önce. Bay Roth'un evinde, özel bir telefon görüşmesini hatırlıyorum..."

"Sen! Telefondaki o değiştirilmiş ses mi? Bu nasıl olabilir?"

"Bunu mu dinlemek istersin, yoksa Luke'u mu?"

"Bunu! Hayır, Luke'u! İkisini de, lanet olsun!"

"Demek üzerinde anlaştığımız şekli korumakla akıllılık edeceğiz. Düzenlilik lehine söylenecek çok şey var."

"Tamam, yine puan aldın. Luke'u anlat."

"Bir gözlemci olarak bana, seni daha iyi tanıdıktan sonra o işi bırakmış gibi geldi."

"Arkadaş olduğumuz günleri kastediyorsun. Demek yalnızca numara değildi."

"O zaman tam olarak anlayamıyordum -ve yıllarca sana saldırı düzenlenmesine göz yumduğu kesin- ama bir kısmını sabote ettiğine inanıyorum."

"O bıraktıktan sonra saldırıların arkasında kim vardı?"
"İlişkili olduğu anlaşılan kızıl saçlı bir hanım."
"Jasra mı?"
"Evet, adı buydu ve hâlâ onun hakkında istediğim kadar çok şey bilmiyorum. Bu konuda bilgin var mı?"
"Sanırım onu büyük soruya saklayacağım," dedim.
İlk defa bana kısık gözlerle, dişlerini sıkarak baktı.
"Sana yardım etmeye çalıştığımı görmüyor musun, Merlin?"
"Asıl gördüğüm bildiklerimi öğrenmek istediğin," dedim, "ve sorun yok. Seninle iş yapmaya gönüllüyüm, çünkü sen de benim bilmek istediğim şeyleri biliyor gibi görünüyorsun. Ama itiraf etmeliyim ki sebeplerin bulanık görünüyor. Nasıl oldu da Berkeley'e geldin? Bill'in evinde beni arayarak ne yapmaya çalıştın? Büyücülük olmadığını söylediğin bu güç ne? Nasıl..."
"Üç soru eder," dedi "ve dördüncünün başlangıcı. Hepsini yazmak ister misin? Ben de aynısını senin için yaparım. Sonra ikimiz de odalarımıza çekiliriz ve hangilerine yanıt vermek istediğimize karar veririz."
"Hayır," diye yanıt verdim. "Oyunu oynamaya razıyım. Ama bu şeyleri neden bilmek istediğimin farkındasın. Bu benim için bir kendini koruma meselesi. Başta Caine'i öldüren adamı mıhlamana yardım edecek bilgileri istediğini düşünmüştüm. Ama sen 'hayır' dedin ve yerine konacak bir sebep vermedin."
"Verdim! Seni korumak istiyorum!"
"Duygularını takdir ediyorum. Ama neden? Konu buna gelirse, beni pek az tanıyorsun."
"Yine de sebebim bu ve arkasını deşmek istemiyorum. İster kabul et, ister etme."
Ayağa kalktım ve terası adımlamaya başladım. Güvenliğim açısından yaşamsal bilgileri vermek istemiyordum, hele Amber hakkındakileri hiç ama verdiklerime iyi bir karşılık aldığımı itiraf etmek zorundaydım. Anlattıkları kulağa doğru geliyordu. İşte bu yüzden Bayle'lerin uzun bir Tahta sadakat tarihleri vardır. Bunun ne kıymeti varsa. Beni en çok rahatsız eden, diye düşündüm, asıl peşinde olduğu şeyin intikam olmadığı konusunda ısrar etmesiydi. Bunun hiç de Amberli birinin tavrına denk düşmemesine ek olarak, benim neyi kabul edeceğimi biliyor olsa, ilgisine inanmam için, istediği şeyin kan olduğunu söylemesi yeterli olacaktı. Daha

fazla sorgulamadan kabullenirdim. Peki, bunun yerine ne söylemişti? Havada kalan yokluklar ve gizli amaçlar...

Bu da pekala gerçeği söylediği anlamına gelebilirdi. Kolay bir yalan söylemeyi reddetmek ve yerine daha zahmetli bir şey önermek gerçek dürüstlüğün işareti gibi görünebilirdi. Ve görünüşe göre benim istediğimden fazla yanıta sahipti...

Masadan gelen küçük bir tıkırtı duydum. Başta Vinta'nın sinirlenerek parmak uçlarıyla masayı dövdüğünü düşündüm.

Ama baktığım zaman onun kıpırdamadan, bana bakmadan oturduğunu gördüm.

Sesin kaynağını arayarak yaklaştım. Yüzük, mavi taş parçaları, hatta düğme, kendi kendilerine masanın üzerinde sıçrıyorlardı.

"Bir şey mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıt verdi.

Yüzüğün taşı çatlayıp yuvasından kurtuldu.

"O zaman ne?"

"Bir bağı kırdım," dedi. "Sanırım bir şey o bağı yeniden kurmaya çalışıyor ve başarısız oluyor."

"Öyle olsa bile, eğer hâlâ ahenkliysem, beni bulmak için onlara ihtiyaçları yok, değil mi?"

"Birden fazla taraf olabilir," dedi. "Sanırım bir hizmetkara kasabaya gidip bunları denize atmasını söylemeliyim. Birisi taşları orada da takip etmek istiyorsa, güzel."

"Kırıklar mağaraya, yüzük ölü adama dönebilir," dedim. "Ama düğmeyi atmaya hazır değilim."

"Neden? Büyük bir bilinmeyeni temsil ediyor."

"Kesinlikle. Ama bu şeyler iki tarafa çalışır, öyle değil mi? Bu, düğmeyi kullanarak çiçek atan kişiyi bulabilirim anlamına da gelir."

"Bu tehlikeli olabilir."

"Ve bunu yapmamak uzun vadede daha tehlikeli olabilir. Hayır, geri kalanını denize atabilirsin, ama düğme olmaz."

"Tamam. Senin için sınırlanmış tutarım."

"Teşekkürler. Jasra Luke'un annesi"

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır."

"Bu 30 Nisanlarla ilgili olarak neden doğrudan ona güvenmediğini açıklıyor. Büyüleyici! Yepyeni bir tahmin yolu açıyor."

"Paylaşmak ister misin?"

"Daha sonra, daha sonra. Bu arada, bu taşların icabına şimdi bakacağım."

Hepsini birden çemberin içinden aldı, bir an, elinde dans ediyor gibi göründüler. Ayağa kalktı.

"Ah! Düğme?" dedim.

"Evet."

Düğmeyi cebine koyarken diğerlerini elinde tuttu.

"Düğmeyi o şekilde saklarsan ona ahenk kazanacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedi, “kazanmayacağı."

"Neden?"

"Bir sebep var İzin verirsen diğerleri için bir kum ve götürecek birini bulacağım,"

"O kişi ahenk kazanmayacak mı?"

"Zaman ister.

"Ah."

"Biraz daha kahve ya da başka bir şey al."

Döndü ve gitti. Bir parça peynir yedim. Sohbetimizde daha çok soru mu, yoksa yanıt mı bulduğumu merak ettim. Eski bulmacaya birkaç parça uydurmaya çalıştım.

"Baba?"

Kimin konuştuğunu görmek için döndüm. Görünürde kimse yoktu.

"Aşağıdayım."

Yakındaki bir çiçek tarhının içinde madeni para büyüklüğünde bir ışık çemberi vardı. Tarh bu, birkaç kura sap ve yaprak dışında boştu. Hafifçe oynayınca ışık dikkatimi çekti.

"Hayalet?" diye sordum.

"Hı hı," diye bir yanıt geldi yaprakların arasından. “Seni yalnızken yakalamak için bekliyordum. O kadına güvendiğimden emin değilim."

"Neden?"

"Diğer insanların aksine tarayınca tuhaf geliyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama seninle konuşmak istediğim konu bu değil."

"Nedir o zaman?"

"Ah! Şey, beni gerçekten kapatmayı düşünmediğini söylerken ciddi miydin?"

"Yani! Senin için yaptığım onca fedakarlıktan sonra! Eğitimin falan... Ve onca bilgisayar parçasını güvende olacağın bir yere taşımak! Bunu bana nasıl sorabilirsin?"
"Şey, Random'ın sana kapatmanı söylediğini duydum..."
"Sen de sana söylenen her şeyi yapmıyorsun, değil mi? Özellikle de yalnızca birkaç program kontrol etmek isterken bana saldırmaya gelince. Bundan daha fazla saygı hak ediyorum!"
"Ah! Evet. Bak, üzgünüm."
"Olmalısın. Senin yüzünden bir sürü saçmalık yaşadım."
"Günlerce seni aradım, ama bulamadım."
"Kristal mağaralar pek eğlenceli değil."
"Şimdi çok zamanım yok..." Işık titreşti, solup sönecek gibi oldu, sonra yine parladı. “Bana çabucak bir şey söyler misin?"
"Sor."
"Bu tarafa geldiğin -ve sonra gittiğin- sefer yanında olan iri yarı, kızıl saçlı adam."
"Luke. Evet?"
Işık yine soldu.
"Ona güvenmeli miyim?" Hayaletin sesi soldu, zayıfladı.
"Hayır!" diye bağırdım. “Bu çok aptalca olur."
Hayalet gitti, yanıtımı duyup duymadığını bilmiyordum.
"Sorun ne?" dedi Vinta'nın sesi yukarıdan.
"Hayali oyun arkadaşımla tartışıyorum," diye seslendim.
O uzaklıktan bile, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi olduğunu görebiliyordum. Terasın her yanını aradı ve sonra görünüşe göre kendini yalnız olduğuma ikna ederek başını salladı.
"Ah," dedi. Sonra, “Biraz daha işim var."
"Acele etme," diye yanıt verdim.
Bilgelik nerede bulunur ve anlayışın yeri neresidir? Bilsem, gidip orada dururdum. Şimdiki haliyle, geniş bir haritanın ortasında, özellikle kötücül görünüşlü değişkenlerin imgelerinin çizildiği belirsiz alanlarla çevrilmiş bir noktada durduğumu hissediyordum. İnsanın söyleyecek bir şeyi olsa, monolog için mükemmel bir yer.
Tuvaleti kullanmak için içeri girdim. Onca kahveden sonra...

Bölüm 6

Eh, belki.

Yani Julia konusunda.

Odamda yalnız başına oturmuş, mum ışığı altında düşünüyordum.

Vinta birkaç gömülmüş anıyı yüzeye çekmişti.

Daha sonraydı, birbirimizi fazla görmediğimiz zamanlarda...

Julia’yla Bilgisayar Bilimi dersinde tanışmıştım. Zaman zaman birbirimizi görmeye başlamıştık, başta dersten sonra kahve için falan. Sonra gittikçe daha sık ve kısa süre sonra epey ciddileşmişti.

Şimdi başladığı gibi bitiyordu, her seferinde biraz daha...

Süpermarketten alışveriş torbalarıyla çıkarken elini omzumda hissettim. O olduğunu biliyordum, döndüm, ama kimse yoktu. Birkaç saniye sonra park yerinin karşı tarafından seslendi. Yanına gidip merhaba dedim, hâlâ aynı yazılım şirketinde çalışıp çalışmadığını sordum. Çalışmadığını söyledi. Boynunda küçük, gümüş bir pentagram kolyesi asılı olduğunu hatırlıyordum. Bluzunun içinde asılı olabilirdi. Büyük olasılıkla öyleydi.

Ama elbette o zaman kolyeyi göremezdim ve beden dili görmemi istediğini anlatıyordu. Bu yüzden laflarken onu görmezden geldim, birkaç gece sonrası için sorduğum halde yemek ve sinema tekliflerimi reddetti.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Çok ders çalışıyorum."

"Ne konuda?"

"Ah, yalnızca farklı şeyler. Bugünlerde seni şaşırtacağım."

Yine yemi yutmadım, ama o sırada aşırı dost canlısı bir İrlanda seteri bize yaklaştı. Julia elini hayvanın başına koydu ve

"Otur!" dedi. Köpek oturdu. Yanında heykel gibi kıpırtısızlaştı ve biz gittikten sonra da orada kaldı. Tek bildiğim, orada, araba teslim bölgesinin yakınında, modern bir heykel gibi bir köpek iskeleti bulunduğu.

O zaman bana çok önemli görünmemişti. Ama geriye bakıp düşününce, bundan o kadar emin değildim...

O gün Vinta ve ben ata bindik. Sabahleyin sabırsızlığımın gittikçe büyüdüğünü görünce bir kopmanın yakında olduğunu hissetmiş olmalıydı. Haklıydı. Hafif bir öğle yemeğinden sonra arazilerinde at binmeyi önerince

hemen kabul ettim. Çapraz sorgumuza ve soru oyunumuza devam etmeden önce düşünmek için biraz zaman istiyordum. Ayrıca hava güzeldi, kırlar çekiciydi.

Bağların arasında kıvrılan patikada ilerledik. Yol bizi sonunda kuzeydeki tepelere, güneşle yıkanan denize uzanan engebeli, çapraz çizgilerle bezeli araziyi seyredebileceğimiz bir yere götürdü. Gökyüzü rüzgarlar, bulut kümeleri, gelip geçen kuşlarla doluydu... Vinta'nın aklında özel bir hedef yok gibiydi ve benim için hiç sorun değildi. Atlarımızı sürerken bir Napa Vadisi şaraphanesine yaptığım ziyareti hatırladım ve dizginleri bir sonraki çekişimizde ona sordum, "Şarabı burada, kendi araziniz üzerinde mi şişeliyorsunuz? Yoksa kasabada mı yapılıyor? Ya da Amber'de?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Burada doğduğunu sanmıştım."

"Hiç dikkat etmedim."

Aristokrat tavırlarla ilgili bir yorumu yuttum. Eğer şaka yapmıyorsa, nasıl böyle bir şeyi bilmiyor olabileceğini anlamıyordum.

Ama yüz ifademi yakaladı ve hemen ekledi, "Değişik zamanlarda değişik şekillerde yaptık. Ben yıllardır kasabada yaşıyorum. Şişelemenin son zamanlarda nerede yapıldığından emin değilim."

Güzel kurtarış, çünkü bu cevapta hata bulamazdım. Sorumu tuzak olsun diye sormamıştım, ama bir şeye dokunmuşum gibi hissediyordum. Muhtemelen, bu noktada bırakmaması yüzünden. Her yere büyük fıçılar gönderdiklerini ve o şekilde sattıklarını söyledi. Diğer yandan, ürünü şişelenmiş olarak isteyen müşteriler de vardı... Bir süre sonra dinlemeyi bıraktım. Bir yandan, bir şarapçının kızından bu kadar ayrıntı bekliyordum.

Diğer yandan, bunca şeyi ben de oracıkta uydurabilirdim. Hiçbirini kontrol etmemin yolu yoktu. Dikkatimi dağıtmaya ya da bir şeyi saklamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Ama ne olduğunu çıkartamıyordum.

"Teşekkürler," dedim nefes almak için durduğunda ve bana tuhaf bir bakış fırlattı, ama imayı anlayınca devam etmedi.

"Bana daha önce anlattıkların doğruysa," dedim İngilizce, "İngilizce biliyor olmalısın."

"Sana anlattığım her şey doğru," diye yanıt verdi, aksansız bir İngilizceyle.

"Nerede öğrendin?"

"Senin okula gittiğin gölge Yeryüzü'nde."

"Orada ne yaptığını bana söylemenin sakıncası var mı?"
"Özel bir görevle gittim."
"Baban için mi? Taht için mi?"
"Sana yalan söylemektense, buna yanıt vermemeyi tercih ederim."
"Bunu takdir ediyorum. Elbette, tahmin yürütmeliyim."
Omuzlarını silkti.
"Berkeley'de olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordum.
Bir tereddüt, sonra, "Evet."
"Çevrede seni gördüğümü hatırlamıyorum."
Bir omuz silkme daha. Onu kavrayıp sarsmak istiyordum.
Bunun yerine şöyle dedim, "Meg Devlin'i biliyorsun. New York'ta bulunduğunu söyledin..."
"Sorularda benim önüme geçiyorsun."
"Yine aynı oyunu oynamaya başladığımızı bilmiyordum. Yalnızca konuşuyoruz sanmıştım."
"Tamam o zaman: Evet."
"Bana bir şey daha söylersen, belki sana yardım edebilirim."
Gülümsedi. "Benim yardıma ihtiyacım yok. Sorunları olan sensin."
"Yine de sorabilir miyim?"
"Sor. Bana her soru sorduğunda bilmeyi dilediğim şeyler söylüyorsun."
"Luke'un paralı askerlerini biliyorsun. New Mexico'ya da mı gittin?"
"Evet orada da bulundum."
"Teşekkürler," dedim.
"Bu kadar mı?"
"Bu kadar."
"Bir sonuca vardın mı?"
"Belki."
"Bana ne olduğunu söyler misin?"
Başımı gülümseyerek iki yana salladım.
Bu noktada bıraktım. Atlarımızı sürerken bir dizi belirsiz soru, ne tahmin ettiğim ya da aniden gördüğüm konusunda merakını uyandırdığıma inandırdı beni. Güzel. Onu için için yanmaya bırakmaya kararlıydım. En çok merak ettiğim noktalarda gösterdiği ağzı sıkılığı dengeleyecek ve belki eksiksiz bir bilgi değiş tokuşuna gidecek bir şeye ihtiyacım vardı. Dahası, gerçekten de onunla ilgili tuhaf bir sonuca varmıştım. Eksiksiz değildi, ama

doğruysa yanıtın kalanım eninde sonunda isteyecektim. Bu yüzden tam olarak blöf yapıyor sayılmazdım.

Akşam, çevremizde altın ve portakal rengi, sarı ve kırmızı renklerine bürünmüştü, esintilerin serin ısırıklarının ardında güz ıslaklığının kokusu vardı. Gökyüzü çok maviydi, bazı taşlar gibi...

Belki on dakika sonra ona daha tarafsız bir soru sordum.

"Bana Amber yolunu gösterir misin?"

"Bilmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. “Daha önce hiç bu tarafa gelmemiştim. Tek bildiğim Doğu Kapısı’ndan buraya gelen kara yolları olduğu."

"Evet," dedi. “Biraz daha kuzeyde sanırım. Hadi gidip bulalım."

Bir süre önce takip ettiğimiz bir yola döndü ve sonra sağa döndük ki bu da mantıklı geliyordu. Kadının taşıdığı belirsizlikler konusunda yorum yapmadım, ama fazla zaman geçmeden planlarım üzerinde fazla düşünmediğim ve düşünmemi umduğu gibi bir yorum bekliyordum ondan.

Belki bir kilometre sonra bir kavşağa geldik. Sol köşede Amber’e, Bayle Rıhtımı’da, doğudaki Bayle Tepesi’ne ve ileride Murn adlı bir yere olan mesafeleri gösteren alçak, taş bir levha vardı.

"Murn ne?" diye sordum.

"Küçük bir mandıra köyü."

Altı fersah gitmeden bunu kontrol etmemin yolu yoktu.

"Amber’e atla mı gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Neden Koz Kartı kullanmıyorsun?"

"Bölgeyi daha iyi tanımak istiyorum. Burası benim evim. Burayı seviyorum."

"Ama sana açıkladım. Tehlike var. Taşlar seni işaretledi. Takip edilebilirsin."

"Bu takip edileceğim, anlamına gelmiyor. Dün gece karşılaştıklarımı her kim gönderdiyse, beni bulup, başarısız olduklarını bu kadar çabuk anlayacaklarından kuşkuluyum. Yemeğe çıkmaya karar vermeseydim hâlâ kasabada dolanıyor olacaklardı. Bahsettiğin işaretleri yok etmek için birkaç günüm olduğundan eminim."

Atından indi ve biraz otlamasına izin verdi. Ben de aynısını yaptım. Yani atımdan indim.

"Muhtemelen haklısın. Yalnız, risk aldığını görmekten hoşlanmıyorum," dedi. “Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım ne kadar beklersem, dün geceki işin ardındaki kişinin huzursuzlanması ve belki daha fazla kaba kuvvet göndermesi olasılığı o kadar artar."

Kolumu tuttu ve döndü, böylece aniden bedenini benimkine bastırdı. Eylem beni biraz şaşırttı, ama serbest kolum, böyle anlarda sık sık yaptığı gibi, kendiliğinden hareket ederek kadına sarıldı.

"Şimdi gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Çünkü gidersen, ben de seninle geliyorum."

"Hayır." dedim dürüstlükle. Aslında, iyi bir uykudan sonra, ertesi sabah ayrılmayı düşünmüştüm.

"Ne zaman? Henüz konuşacak çok şeyimiz var."

"Sanırım soru-yanıt oyununu senin gitmek istediğin kadar ileri götürdük."

"Bazı şeyler var..."

"Biliyorum."

Zor bir şey bu. Evet, arzu uyandıran biriydi. Ve hayır, onunla o şekilde bir şey yaşamak istemiyordum. Kısmen bir şey daha istediğini bildiğimden -ne olduğundan emin değildim- ve kısmen o mahrem mesafede kendimi maruz bırakmak istemediğim özel bir güce sahip olduğuna emin olduğumdan. Suhuy dayımın hep söylediği gibi, bir büyücü olarak teknik konuşmak gerekirse, “Anlamıyorsan, uğraşma." Ve Vinta ile dostane bir yakınlıktan ötesinin bir enerji düellosuna dönüşebileceğini hissediyordum.

Bu yüzden dost kalmak için onu çabucak öptüm ve kendimi kurtardım.

"Belki yarın dönerim," dedim.

"Güzel. Bu geceyi burada geçireceğini umuyordum. Belki birçok geceyi. Ben seni korurum."

"Evet, hâlâ çok yorgunum," dedim.

"Seni bir güzel beslemeli ve gücünü toplamanı sağlamalıyız."

Parmak uçlarıyla yanağımı okşadı ve aniden onu bir yerden tanıdığımı fark ettim. Nereden? Bilemiyordum. Ve bu da beni korkutuyordu. Az buz değil. Atlarımıza binip Bağevi’ne doğru yola koyulduğumuzda o gece ayrılmak için plan yapmaya başladım.

Bu yüzden, odamda oturmuş orada olmayan ev sahibimin (kırmızı) şarabını yudumlar ve açık pencereden gelen esintinin mum alevlerini

titreştirmesini izlerken bekledim. İlk önce evin sessizleşmesini (sessizleşti), sonra epey zaman geçmesini. Kapım kilitlenmişti. Akşam yemeği sırasında ne kadar yorgun olduğumu sık sık söylemiştim, sonra erken saatlerde odama çekilmiştim. Devamlı arzu edildiğimi düşünecek kadar benmerkezci bir erkek değilim, ama Vinta uğrayabileceğini ima etmişti ve derin uykuda olma bahanesine ihtiyacım vardı. Onu gücendirmeyi hiç istemiyordum. Tuhaf müttefikimi düşman etmeden de yeterince sorunum vardı.

Çevrede güzel bir kitap olmasını diledim, ama son kitabımı Bill'in yerinde bırakmıştım ve şimdi kitap çağıracak olsam Vinta'nın çağrıyı hissedip hissetmeyeceğini bilemiyordum. Bir zamanlar Koz Kartı çizerken Fiona anlamış, neler olup bittiğini öğrenmek için kapıma dayanmıştı.

Ama kapıma dayanan olmadı ve sessiz evin gıcırtılarını, dışarıdaki gece seslerini dinledim. Mumlar kısaldı, yatağın yanındaki duvarın gölgeleri sallanan ışığın arkasında karanlık bir dalga gibi kabardı, aktı. Birazdan...

Hayal mi görüyordum? Yoksa belirsiz bir yönden ismimin fısıldandığını mı duymuştum?

"Merle?"

Yine.

Gerçek, ama...

Görüş alanım bir an yüzer gibi oldu, sonra ne olduğunu anladım: çok zayıf bir Koz Kartı iletişimi.

"Evet," dedim, kendime gelip uzanırken. "Kim o?"

"Merle, bebeğim... Bana el ver, yoksa işim bitti..."

Luke!

"Geliyorum," dedim, imge berraklaşıp, katılaşırken uzandım, uzandım.

Sırtını bir duvara vermiş, omuzları çökmüş, başı önünde oturuyordu.

"Bu bir numaraysa, Luke, buna hazırım," dedim. Hemen ayağa kalktım ve masaya gidip üzerine koyduğum kılıcı çektim ve hazır tuttum.

"Numara yok. Acele et! Beni buradan çıkar!"

Sol elini kaldırdı. Sol elimi uzattım ve elini yakaladım. Memen bana yaslandı, sendeledim. Bir an saldırdığını düşündüm, ama ölü gibi ağırdı ve her yeri kanla kaplıydı. Sağ elinde kanlı bir kılıç vardı.

"Buraya. Gel."

Ona destek olarak yürüttüm ve yatağa bıraktım. Elinden kılıcı çekip aldım ve yakındaki bir sandalyenin üzerine, benimkinin yanına koydum.

"Sana ne haltlar oldu?"

Öksürdü ve zayıfça başını iki yana salladı. Derin derin nefes aldı, sonra, “Masanın yanından geçerken bir kadeh şarap mı gördüm?" diye sordu.

"Evet. Bekle."

Kadehi getirdim, onu doğrulttum ve kadehi dudaklarına götürdüm. Hâlâ yarısı doluydu. Yavaşça, nefes almak için ara vererek yudumladı.

"Teşekkürler," dedi bitirdiği zaman, sonra başını yana çevirdi.

Bayılmıştı. Nabzına baktım. Hızlı, ama biraz zayıftı.

"Lanet olsun sana, Luke!" dedim. “Zamanlaman berbat..."

Ama tek söz duymadı. Oracıkta yattı ve her yeri kan lekesi yaptı.

Pek çok küfür sonra onu soymuş, ıslak bir havluyla silerek onca kanın ardında yaralarının nerede olduğunu anlamaya çalkıyordum. Sağda pis göğüs yarası vardı, akciğere gelmiş olabilirdi. Ama nefesi çok hafifti, anlayamıyordum. Eğer durum buysa, Amberin iyileşme yeteneklerinin hepsini almış olduğunu umuyordum. Yarasının üzerine bir kompres yaptım ve ben başka yerlerini kontrol ederken kaymasın diye kolunu üzerine yerleştirdim. Birkaç kaburgasının kırık olduğundan şüpheleniyordum. Sol kolu dirseğinin üzerinden kırılmıştı, kırığı yerleştirdim ve paravanın arkasında fark ettiğim sandalyeden kırdığım çubukları kullanarak bağladım ve askıya aldım. Kalçalarında, sağ kolunda ve omzunda, sırtında farklı derinlikte bir düzineden fazla yara ve kesik vardı. Neyse ki hiçbiri atardamara gelmemişti. Hepsini temizledim, sardım ve bu Luke’un, ilk yardım el kitabındaki resimler gibi görünmesine sebep oldu. Sonra göğsündeki yarayı yine kontrol ettim ve üstünü örttüm.

Teorik olarak bildiğim, ama uygulama fırsatı bulamadığım bazı Logrus sağaltma tekniklerini düşündüm. Oldukça solgun görünüyordu, bu yüzden bir denemenin iyi olacağına karar verdim. Bir süre sonra işim bittiği zaman, yüzüne renk gelmiş gibi görünüyordu. Üzerine örttüğüm battaniyeye pelerinimi ekledim. Nabzını tekrar kontrol ettiğimde güçlendiğini hissettim.

Sırf havadan uzaklaşmamak için yine küfrettim, kılıçları sandalyenin üzerinden kaldırdım ve oturdum.

Bir süre sonra Hayaletçark ile yaptığım sohbet aklıma takılmaya başladı. Luke yaratımımla iş yapmaya mı çalışıyordu? Bana Amber’e karşı planlarını gerçekleştirmek için Hayalet’in güçlerini istediğini söylemişti. Sonra Hayalet sabahleyin Luke’a güvenilip güvenilmeyeceğim sormuştu ve ben vurgulayarak olumsuz yanıt vermiştim.

Hayalet, Luke’la yürüttüğü pazarlıklara, şu an karşımda görüldüğü şekilde mi son vermişti?

Koz Kartlarımı çıkardım ve Hayaletçark’ın parlak çemberini seçtim. Ona odaklandım, zihnimi iletişime hazırladım, uzandım, seslendim, çağırdım.

Bu çabaya adadığım dakikaların içinde iki kez bir şey hisseder gibi oldum, heyecan. Ama bir camla ayrılmış gibiydik.

Hayalet’in işi mi vardı? Yoksa yalnızca benimle konuşmak mı istemiyordu?

Kartlarımı kaldırdım. Ama düşüncelerimi bir başka yöne aktarmama yardım etmişlerdi.

Luke’un kanlı giysilerini topladım ve hızlı bir araştırma yaptım. Yan cebinde bir deste Koz Kartı, bir sürü boş kart ve bir kalem buldum ve evet, benim Kıyametin Koz Kartları dediğim kartlarla aynı tarzda çizilmişlerdi. Pakete, Luke’un gelirken elinde tuttuğu, beni gösteren kartı ekledim.

Büyüleyici bir desteydi. Jasra için bir tane vardı, bir tane de Victor Melman için. Julia için bir tane, Bleys için kısmen tamamlanmış bir tane daha. Bir tane kristal mağara için, bir tane Luke’un eski dairesi için. Kıyametin Koz Kartlarının kopyaları vardı, tanımadığım bir saray, eski dostlarından biri için bir tane, yeşil ve siyahlara bürünmüş, sağlam görünüşlü sarışın bir adam için bir tane, kahverengi ve siyahlara bürünmüş kırmızı saçlı, zayıf bir adam için bir tane, bu adama akraba olacak kadar çok benzeyen bir kadın için bir tane. Tuhaf bir şekilde son ikisi farklı bir tarzda çizilmişti; hatta farklı bir el tarafından bile diyebilirdim. Tanımadıklarım arasında, renklerine bakarak yalnızca sarışın adam hakkında emin olabilirdim. Luke’un eski dostu, Dalt, paralı asker. Bir de, Hayaletçark’a benzeyen üç farklı girişim vardı. Hiçbirinin tamamen başarılı olmadığını tahmin ediyordum.

Luke’un bir şeyler homurdandığını duydum ve gözlerinin açık olduğunu, odada gezindiğini gördüm.

"Sakin ol," dedim. “Güvendesin."

Başını sallayıp gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra yine açtı.

"Hey! Kartlarım," dedi hafifçe.

Gülümsedim. “Güzel çalışma," diye yorum yaptım. “Kim çizdi?"

"Ben," diye yanıt verdi. “Başka kim olabilir?"

"Nereden öğrendin?"

"Babamdan. Bu konuda gerçekten iyiydi."

"Onları yapabiliyorsan, Desen'i yürümüş olmalısın."
Başını salladı.
"Nerede?"
Bir an beni inceledi, sonra hafifçe omuzlarını silkti ve irkildi. "Tir-na Nog'th'da."
"Baban seni götürdü ve yürümeni sağladı, öyle mi?"
Yine başını salladı.
Hazır başlamışken, neden biraz daha zorlamayayım? Bir kart seçtim.
"Bu Dalt," dedim. "Birlikte yavrukurttuk yaptınız, değil mi?"
Yanıt vermedi. Başımı kaldırdığımda gözlerini kısmış, alnını kırıştırmış olduğunu gördüm.
"Onunla hiç tanışmadım," diye ekledim. "Ama renklerini tanıdım ve yolumuzda olmadığını biliyorum. Kashfa çevresinde."
Luke gülümsedi. "Okulda da ödevini hep yapardın," dedi.
"Ve genellikle tam zamanında," diye kabul ettim. "Ama konu sen olunca geç kalıyorum. Mesela, Dört Dünya Kalesi için bir Koz Kartı bulamadım. Ve bilmediğim biri var."
Zayıf kadının kartını çıkartıp ona doğru salladım.
Gülümsedi. "Yine zayıflamadım ve nefes nefese kaldım," dedi. "Kaleye gittin mi?"
"Evet."
"Son zamanlarda mı?"
Başımı salladım.
"Bak sana ne diyeceğim," dedi sonunda. "Kale'de gördüklerini ve benim hakkımda bunca şeyi nasıl bildiğini anlatırsan, ben de sana kim olduğunu söylerim."
Hızla düşündüm. Ona öyle şeyler anlatabilirdim ki, zaten bilmediği hiçbir şey söylememiş olurdum.
Bu yüzden, "Tam tersi," dedim.
"Tamam. Kadın," diye bildirdi, "Sand."
O kadar dikkatli baktım ki, iletişimin başlangıcını hissettim.
Bağlantıyı bastırdım.
"Uzun zaman önce kaybolmuş olan," diye ekledi.
Kadına benzeyen adamı tasvir eden kartı kaldırdım. "O zaman bu Delwin olmalı," dedim.
"Doğru."

"Bu iki kartı sen çizmemişsin. Senin tarzında değiller ve zaten muhtemelen bu ikisinin neye benzediğini biliniyordun."

"Sezgilerin kuvvetli. Onları sorunları olduğu dönemde babam çizdi. Ne faydası olduysa. Ona da faydası olmadı."

"Ona da mı?"

"Buraya karşı sevgisizliklerine rağmen bana yardım etmekle ilgilenmediler. Onları oyun dışı sayabilirsin."

"Burası mı?" dedim. “Nerede olduğumuzu düşünüyorsun, Luke?"

Gözleri irileşti. Odada çevresine bakındı. “Düşman kampı," diye yanıt verdi. “Başka seçeneğim yoktu. Burası senin Amber’deki odan, değil mi?"

"Değil," diye yanıt verdim.

"Benimle oyun oynama, Merle. Beni ele geçirdin. Tutsağınım. Neredeyim?"

"Vinta Bayle'nın kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Caine’in metresiydi. Burası ailesinin Bağevi. Kadın koridorun ucunda bir yerde. Hatta odama uğrayabilir bile. Sanırım bana tutuldu."

"O-o. Zorlu bir kadın mı? Cenazeden bu kadar kısa zaman sonra onunla ne işin var. Hiç de yakışık almıyor."

"Hah! Sen olmasan cenaze de olmazdı."

"Bana bu kızgınlık saçmalıkları sökmez, Merle. Öldürdüğü senin baban Corwin olsaydı, sen peşine düşmez miydin?"

"Bu hiç adil değil. Babam Brand'ın yaptığı şeyleri yapmazdı."

“Belki, belki de değil. Ama yaptığım düşün. O zaman bile. Caine’in peşine düşmez miydin?'

Sırtımı döndüm. "Bilmiyorum!" dedim sonunda.

"Sen de yapardın. Sem tanıyorum, Merle. Eminim yapardın."

İçimi çektim. “Belki," dedim. “Pekala. Belki yapardım. Ama orada dururdum. Diğerlerinin peşine düşmezdim. Bu konuda kendin, daha kötü hissetmen için uğraşmıyorum, ama senin ihtiyar ruh hastasıydı; bunu biliyor olmalısın. Ve sen değilsin. Senin beni tanıdığın kadar, ben de seni tanıyorum. Bir süredir bu konuda düşünüyordum. Biliyorsun, Amber kişisel kan davasını tanır. Bu konuda savunulabilecek bir davan var. Ve eğer Random senin için bir çıkış yolu arayacak olsa, ölüm Amber içinde olmadı."

"Neden böyle bir şey yapsın?"

"Çünkü ben başka konularda dürüstlüğüne kefil olacağım."

"Hadi ama Merle..."

"Klasik bir kan davası savunman var. Babasının ölümünün intikamını alan oğul."

"Bilmiyorum... Hey, bana vaat ettiğin şeyleri anlatmaktan kaçınmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, ama..."

"Demek Dört Dünya Kalesine gittin. Orada ne öğrendin ve nasıl öğrendin?"

"Tamam. Ama söylediklerimi düşüneceksin," diye yanıt verdim.

Yüz ifadesi değişmedi.

Sonra, “Dave isimli yaşlı bir münzevi vardı," diye başladım.

Ben hikayemi bitirmeden Luke uyuyakaldı. Sesimi kısıp orada oturdum. Bir süre sonra kalktım, şarap şişesini buldum,

Luke benimkinin çoğunu içtiğinden kadehime biraz daha doldurdum. Pencereye götürdüm ve aşağıya, rüzgarın yaprakları hışırdatmakta olduğu terasa baktım. Luke’a anlattıklarımı düşündüm. Ona resmin tamamını vermemiştim, kısmen hepsini anlatacak zaman olmadığından, ama daha çok ilgilenmiyor göründüğünden. Ama Caine’in ölümü konusunda onu resmi olarak sorumlu tutmasa bile, Julian ya da Gerard muhtemelen bahsettiğim aynı kan davası yasalarına uygun bir şekilde onu öldürmenin yollarını arayacaktı. Ne yapacağımı gerçekten de bilemiyordum. Random’a ondan bahsetmek zorundaydım, ama şimdi yaparsam belamı versindi. Daha ondan öğrenmek istediğim çok şey vardı ve Amberde tutsak olsa ona ulaşmak çok daha güç olurdu. Neden Brand’in oğlu olarak doğmuştu ki?

Kılıçlarımızı ve Luke’un Koz Kartlarını üzerine bıraktığım, yatağın yanındaki sandalyeye döndüm. Eşyaları taşıyarak, daha önce oturduğum daha rahat bir sandalyeye götürdüm. Kartları yine inceledim. Şaşırtıcı. Elimde bir avuç dolusu tarih...

Oberon’un karısı Rilga az dayanıklı çıkıp hızla yaşlandıktan ve bir taşra tapınağında münzevi hayatı yaşamaya başladıktan sonra, Oberon gidip yeniden evlenerek, çocukları Caine, Julian ve Gerard’ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama soyağacı tutanların ve aile meşruluğu konusunda titizlik taslayanların kafasını karıştırmak için bunu zamanın, Amber’e göre daha hızlı aktığı bir yerde yapmıştı. Harla ile evliliğinin çokeşli doğası hakkında ilgi çekici tartışmalar yapılabilir. Ben yargılayabilecek konumda değilim.

Hikayeyi yıllar önce Flora'dan duydum ve Flora o evlilikten doğan Delwin ve Sand ile hiç iyi geçinemiyordu ve çok eşliliğe karşı bir tutum takınmıştı. Şimdiye dek Delwin ve Sand'in resimlerini hiç görmemiştim. Sarayda asılı resimleri de yoktu ve onlardan nadiren bahsedilirdi. Ama Harla'nın kraliçe olduğu kısa bir süre için Amber'de yaşamışlardı.

Annelerinin ölümünden sonra Oberon'un anayurtlarına karşı politikalarından hoşnut kalmamışlar -orayı sık sık ziyaret ederlerdi- ve bir süre sonra bir daha Amberle ilgili hiçbir şeye bulaşmayacaklarına yemin ederek gitmişlerdi. İşin içinde her tür kardeş politikası da olabilirdi. Bilmiyorum.

Ama kraliyet ailesinin iki kayıp üyesi buradaydı ve görünüşe göre Luke'un onlardan haberi olmuş, eski kızgınlıkları canlandırmak ve müttefik kazanmak için onlara yaklaşmıştı. İşe yaramadığını itiraf etmişti, iki yüz yıl eski bir kini ayakta tutmak için uzun bir süredir. Anladığım kadarıyla gitmelerinin üzerinden bu kadar zaman geçmişti. Bir an, sırf merhaba demek için onlarla iletişime geçip geçmemeyi düşündüm. Luke'a yardım etmekle ilgilenmemişlerse, varlıklarından henüz haberdar oldukları diğer tarafa yardım etmekle de ilgilenmezlerdi herhalde. Ailelerinin hiç karşılaşmadıkları bir üyesi olarak kendimi tanıtmak ve saygılarımı sunmak uygun olurdu sanırım.

Mevcut durum pek uygun olmadığından bunu bir başka zaman yapmaya karar verdim. Koz Kartlarını iyi niyetle kendi koleksiyonuma kattım.

Ve bir de Dalt vardı. Anladığım kadarıyla Amber'in yeminli düşmanı. Kartını tekrar incelerken merak ettim. Luke'un bu kadar iyi dostuysa, belki olanları ona bildirmeliydim. Söz konusu şartları biliyor olabilirdi ve kullanabileceğim bir şey söyleyebilirdi. Aslında, düşündükçe -Dört Dünya Kalesi'ndeki mevcudiyetini hatırlayınca- ona ulaşmaya çalışmak daha da baştan çıkarıcı geldi. Orada neler olup bittiği konusunda bir şeyler bile yakalayabileceğimi düşündüm.

Parmak boğumumu kemirdim. Yapmalı mıydım, yapmamalı mı? Bundan ne tür bir zarar gelebileceğini göremiyordum. Herhangi bir şey vermeyi planlamıyordum. Yine de, birkaç endişem vardı.

Ne olacaksa, diye karar verdim sonunda. Hiçbir şeyi göze almazsanız...

Alo, alo. Aniden soğuyan karttan uzandım...

Bir yerlerde irkilme dolu bir an ve bir Aha! Duygusu.

Hayata dönen bir portre gibi, görüş alanım kıpırdandı.

"Sen kimsin?" diye sordu adam, elini kılıcının kabzasına götürüp yan çekerek.

"Adım Merlin," dedim “ve Rinaldo isimli ortak bir tanıdığımız var. Sana kötü yaralandığını bildirmek istedim."

Şimdiye dek ikimiz de iki gerçekliğin arasında, katı ve birbirimize karşı berrak kalmıştık. Resminin düşündürdüğünden daha iriydi ve taş-duvarlı bir odanın ortasında duruyordu. Solundaki pencere mavi bir gökyüzü ve bir bulut kümesi gösteriyordu. Başta iri iri açılan yeşil gözleri şimdi kısılmış, çenesindeki ifade biraz saldırgan bir hal almıştı.

"Nerede o?" diye sordu.

"Burada. Benim yanımda," diye yanıt verdim.

"Ne talihli," diye yanıt verdi ve kılıcı eline alarak ilerledi.

Koz Kartımı çevirdim, ama bu iletişimi kesmedi. Bunu yapmak için Logrus’u çağırmam gerekti ve aramıza giyotin bıçağı gibi düşerek, elektrik kablosuna dokunmuşum gibi silkinmeme sebep oldu. Tek tesellim, Dalt’ında kuşkusuz aynı şeyleri hissetmesiydi.

"Merle, neler oluyor?"' Luke’un sesi boğuk çıkıyordu. “Dalt’ı gördüm..."

"Ah, evet. Onu aramıştım."

Başını hafifçe kaldırdı. “Neden?"

"Ona senden bahsetmek için. O senin dostun, değil mi?"

"Seni piç kurusu!" dedi. “Bunu bana yapan oydu!"

Sonra öksürmeye başladı ve yanına koştum.

"Bana biraz su ver, olmaz mı?" dedi.

"Geliyor."

Banyoya gidip bir bardak getirdim. Onu doğrulttum, birkaç yudum içti.

"Belki sana söylemeliydim," dedi sonunda. “Ama o şekilde... oyunlar oynayacağın... aklıma gelmedi. Neler olup bittiğini... bilmezken..."

Yine öksürdü, biraz daha su içti.

"Sana ne söylemek... ne söylememek gerektiğini bilmek güç," diye devam etti bir süre sonra.

"Neden her şeyi anlatmıyorsun?" diye öneride bulundum.

Başını hafitçe iki yana salladı. “Yapamam. Muhtemelen ölümüne sebep olur. Daha büyük olasılıkla ikimizin birden."

"Olayların gidişine bakarak, sen bana anlatsan da, anlatmasan da aynı şey olabilir."

Hafifçe gülümsedi ve biraz daha su içti.

"Bunun bir kısmı kişisel," dedi sonra “ve başka kimsenin işe karışmasını istemiyorum."

"Bir süredir her bahar beni öldürmeye çalışmanın da oldukça kişisel olduğunu anlıyorum," diye yorum yaptım, “ama yine de bir şekilde kendimi işe karışmış hissediyorum."

"Tamam, tamam," dedi, arkasına yaslanıp sağ elini kaldırarak. “Sana bunu uzun zaman önce bıraktığımı söyledim."

"Ama girişimler devam etti.

"Ben yapmadım."

Tamam, diye karar verdim. Dene. “Jasra’ydı, değil mi?"

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Annen olduğunu biliyorum ve bunun onun da savaşı olduğunu anlıyorum."*

Başını salladı. “Demek biliyorsun... Tamam. Bu her şeyi kolaylaştırıyor." Nefes almak için durdu. “Bu 30 Nisan olaylarını pratik yapmam için başlattı. Seni daha iyi tanıyıp bıraktığımda deliye döndü."

"Demek kendisi devam etti?"

Başını salladı.

"Senin Caine’in peşine düşmeni istedi," dedim.

"Düştüm de."

"Ama diğerleri? İddiaya girerim onlar konusunda da sana güveniyordur. Ve sen yapacağından o kadar emin değilsin."

Sessizlik.

"Yapacak mısın?" dedim.

Bakışlarını kaçırdı, dişlerini gıcırdattığını duydum.

"Çengelden kurtuldun," dedi sonunda. “Seni incitmeye niyetim yok. Onun incitmesine de izin vermeyeceğim."

"Ya Bleys, Random, Fiona, Flora, Gerard, ..."

Bir kahkaha attı, bu irkilmesine ve göğsünü tutmasına sebep oldu.

"Bizden korkmaları için sebep yok," dedi, “şu anda."

"Ne demek istiyorsun?"

"Düşün," dedi bana. “Koz Kartı kullanarak eski daireme dönebilir, yeni kiracıların ödlerini patlatabilir, bir ambulans çağırabilirdim. Şu anda acil serviste olurdum."

"Neden değilsin?"

"Bundan daha kötü yaralandığım oldu ve hayatta kaldım. Buradayım, çünkü yardımına ihtiyacım var."

"Ah. Ne için?"

Bana baktı, sonra yine bakışlarını kaçırdı. “Başı dertte ve onu kurtarmak zorundayız."

"Kimin?" diye sordum, yanıtı zaten bildiğim halde.

"Annemin," diye yanıt verdi.

Gülmek istedim, ama yüzündeki ifadeyi görünce yapamadım. Beni defalarca öldürmeye çalışan bir kadını kurtarmasına yardım etmemi istemek epey cesaret isterdi. Ve hayatındaki en büyük amaç, akrabalarımı yok etmek gibi görünen bir kadın.

Cesaret mi, yoksa...

"Gidecek başka kimsem yok," dedi.

"Beni buna ikna edebilirsen, Luke, Yılın Satıcısı Ödülü’nü hak edersin," dedim. “Ama dinlemeye razıyım."

"Yine boğazım kurudu," dedi.

Gidip bardağı yeniden doldurdum. Bardakla döndüğümde, koridordan küçük bir ses duyduğumu sandım. Luke’un birkaç yudum içmesine yardım ederken dinlemeye devam ettim.

Bitirdiği zaman başını salladı, ama o sırada bir ses daha duydum. Parmağımı dudaklarıma kaldırdım ve kapıya baktım.

Bardağı bırakıp, kılıcımı alarak odayı aştım.

Ama ben oraya varamadan kapı hafifçe çalındı.

"Evet?" dedim, ilerlerken.

"Benim," dedi Vinta’nın sesi. “Luke’un orada olduğunu biliyorum ve onu görmek istiyorum."

"İşini bitirebilesin diye mi?" dedim.

"Sana niyetimin bu olmadığını söyledim."

"O zaman insan değilsin," dedim.

"Olduğumu hiç söylemedim."

"O zaman Vinta Bayle değilsin," dedim.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra, “Değilsem ne olacak?"

"O zaman kim olduğunu söyle."

"Yapamam."

"O zaman yarı yolda buluşalım," dedim, onunla ilgili bütün tahminlerime dayanarak, “Ve eskiden kim olduğunu söyle."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."
"Evet, anlıyorsun. Herhangi birini seç. Umurumda değil."
Bir sessizlik daha oldu, sonra, “Seni yangından kurtardım," dedi, “ama atı kontrol edemedim. Gölde öldüm. Beni kendi pelerinine sardın..."
Bu beklediğim yanıt değildi. Ama iyi bir yanıttı.
Silahımın ucuyla çengeli kaldırdım. Kapıyı itip açtı, elimdeki kılıca baktı.
"Dramatik," diye yorum yaptı.
"Beni kuşatan tehlikelerle beni etkiledin," dedim.
"Görünüşe göre yeterince değil." Gülümseyerek içeri girdi.
"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.
"Ona mavi taşlar ve ahenk kazanman sonucunda peşine ne takmış olabileceğine dair soru sorduğunu duymadım."
"Kulak misafiri oluyordun."
"Eski bir alışkanlık," diye kabul etti.
Luke’a döndüm ve tanıştırdım. “Luke, bu Vinta Bayle, bir açıdan."
Luke, gözlerini ondan hiç ayırmadan sağ elini kaldırdı. “Tek bir şey bilmek istiyorum," diye başladı.
"İddiaya girerim istiyorsundur," diye yanıt verdi Vinta. “Seni öldürecek miyim, öldürmeyecek miyim? Merak etmeye devam et. Henüz karar vermedim. Sarı Luis Obispo’nun kuzeyinde benzininin bittiği ve cüzdanının yanında olmadığını anladığın zamanı hatırlıyor musun? Eve dönmek için kız arkadaşından borç almak zorunda kalmıştın. Senden iki kez istedi, ama ona borcunu ödemedin."
"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye fısıldadı.
"Bir gün üç motosikletçiyle kavga ettin," diye devam etti. "İçlerinden biri kafana zincir doladığında bir gözünü kaybetmene ramak kaldı. Hayli iyileşmiş görünüyor. Yara izini göremiyorum..."
"Ama kazandım," diye ekledi Luke.
"Evet. Bir Harley’i senin gibi kaldırıp fırlatabilecek çok insan yoktur."
"Bilmeliyim," dedi, “bunları nasıl öğrendin?"
"Belki bir gün sana bunu da anlatırım," dedi. “Sırf dürüst olman için bahsettim onlardan. Şimdi sana sorular soracağım ve hayatın bana dürüstçe yanıt verip vermemene bağlı. Anladın mı..."
"Vinta," diye araya girdim, “bana Luke’u öldürmekle ilgilenmediğini söyledin."

"Listemin en tepesinde değil," diye yanıt verdi, “ama tepede olanın yolundaysa, gider."

Luke esnedi. “Sana mavi taşları anlatayım," diye mırıldandı.

"Merle’nin peşine, mavi taş izine koyduğum kimse yok."

"Jasra’nın o şekilde peşine taktığı biri olabilir mi?"

"Belki. Bilmiyorum."

"Ya dün gece Amber’de ona saldıranlar?"

"İlk defa duyuyorum," dedi ve gözlerini kapattı.

"Şuna bak," diye emretti Vinta, cebindeki mavi düğmeyi çıkararak.

Luke gözlerini açtı ve kıstı.

"Tanıdın mı?"

"Hayır," dedi ve yine gözlerini kapattı.

"Ve artık Merle’ye zarar vermeyi düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Bu doğru," diye yanıt verdi Luke, uykuya dalarken.

Vinta ağzını yine açtı, ama ben, “Bırak uyusun. Hiçbir yere gitmiyor," dedim.

Bana neredeyse öfkeli bir bakış fırlattı, sonra başını salladı.

"Haklısın," dedi.

"Şimdi ne yapacaksın. Uyurken mi öldüreceksin onu?"

"Hayır," diye yanıt verdi. “Doğruyu söylüyordu."

"Bu fark yaratır mı?"

"Evet," dedi, “şimdilik."

Bölüm 7

Uzaktaki bir köpek dövüşü ve ulumalar dahil her şeye rağmen oldukça güzel bir uyku çektim. Vinta soru-yanıt oyununu oynamak istemiyordu ve ben de onun artık Luke'u rahatsız etmesini istemiyordum. Onu bizi yalnız bırakması ve dinlenmemize izin vermesi konusunda ikna ettim. Rahat sandalyeye yığıldım, ayaklarımı diğerine uzattım. Luke ile sohbetimizi yalnızken devam ettirmeyi umuyordum. Uykuya dalmadan önce, içlerinden hangisine daha az güvendiğime karar vermeye çalışırken kendi kendime güldüğümü hatırlıyorum.

Günün ilk ışıkları ve kuşların tartışmalarıyla uyandım. Defalarca gerindim ve banyoya gittim. Hızlı bir duştan sonra Luke'un öksürdüğünü, ismimi fısıldadığını duydum.

"Basurun azmadıysa biraz bekle," diye yanıt verdim ve kurulandım. "Su mu istiyorsun?" diye sordum bu arada.

"Evet. Biraz getir."

Havluyu omzuma atıp ona su götürdüm.

"Kadın hâlâ buralarda mı?" diye sordu bana.

"Hayır."

"Bardağı bana ver ve git koridoru kontrol et, olmaz mı? Ben idare ederim."

Başımı salladım ve bardağı uzattım. Kapıyı yavaşça açarken elimden geldiğince sessiz oldum. Koridora çıktım, köşeye kadar yürüdüm. Görünürlerde kimse yoktu.

"Temiz," diye fısıldadım odaya döndüğümde.

Luke gitmişti. Bir an sonra banyodan sesini duydum.

"Lanet olsun! Sana yardım ederdim!" dedim.

"Henüz kendi kendime işeyebiliyorum," diye yanıt verdi, sağlam elini duvara yaslayarak ve sendeleyerek odaya dönerken. "Bunu yapıp yapamadığımı görmeliydim," diye ekledi, yatağın kenarına çökerken. Elini yine göğüs kafesine koydu ve hızlı hızlı nefes aldı. "Lanet olsun! Acıyor!"

"Bırak uzanmana yardım edeyim."

"Tamam. Dinle, bu kadarını yapabildiğimi ona söyleme."

"Tamam," dedim. "Şimdi sakin ol. Dinlen."

Başını iki yana salladı. “Kadın esip püfürerek buraya dönmeden önce sana olabildiğince çok şey anlatmak istiyorum," dedi “ve yapacaktır da inan bana."

"Kesin olarak biliyor musun?"

"Evet. O insan değil ve her tür mavi taşa ikimizden de daha fazla ahenk kazanmış. Büyü tarzını anlamıyorum, ama benim de kendi büyüm var ve onun bana ne söylediğini biliyorum. Ama sorun üzerinde çalışmaya başlamama sebep olan senin, kim olduğu sorman oldu. Sen anladın mı?"

"Tamamen değil, hayır."

"Eh,, giysi değiştirir gibi beden değiştirebildiğini biliyorum ve Gölge’de yolculuk edebiliyor."

"Meg Devlin ya da George Hansen isimleri senin için bir şey ifade ediyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Etmeli mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama ikisi de oydu, eminim."

Dan Martinez’den bahsetmemiştim. Birbirlerine kurşun sıktıklarından ve ondan bahsetmek Luke’un Vinta’ya güvensizliğini arttıracağından değil. New Mexico’daki gerilla operasyonundan haberim olduğunu bilmesini istemediğimden ve konunun o yöne gideceğini görebiliyordum.

"Aynı zamanda Gail Lampron’du."

"Okuldaki eski kız arkadaşın mı?" dedim.

"Evet. Onda tanıdık bir şey olduğunu hemen fark ettim. Ama daha sonra anladım. Gail’in bütün küçük jestleri var. Başını çevirmesi, konuşurken ellerini ve gözlerini kullanması. Sonra, yalnızca tek bir ortak tanığı olan iki olaydan bahsetti Gail."

"Bilmeni istemiş gibi görünüyor."

"Sanırım istiyordu," diye kabul etti.

"Neden doğrudan söylemedi acaba?"

"Söyleyebileceğini sanmıyorum. Üzerinde bir büyü olabilir, ama insan olmadığından anlamak güç." Bunu söylerken gizlice kapıya baktı. Sonra, “Yine kontrol etsene," diye ekledi.

"Hâlâ temiz," dedim. “Peki, ya..."

"Başka zaman," dedi. “Buradan gitmeliyim."

"Vinta’dan uzaklaşmak istediğini görebiliyorum..." diye başladım.

Başını iki yana salladı. “Konu bu değil," dedi. “Dört Dünya Kalesi’ne gitmeliyim, kısa zamanda."

"Ama durumun..."

"İşte bu. Demek istediğim bu. Buradan bir önce uzaklaşmalıyım ki kısa zamanda durumum düzelsin. Sanırım ihtiyar Sharu Garrul serbest kaldı. Neler olduğunu ancak böyle açıklayabiliyorum."

"Ne oldu ki?"

"Annemden zor durumda olduğunu bildiren bir çağrı aldım. Onu senden kurtardıktan sonra Kale'ye dönmüştü."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden Kale'ye gitti?"

"Eh, orası bir güç merkezi. Dört dünyanın bir araya gelmesi çok fazla güç salıveriyor ve buna yeteneği olanlar bu kaynaktan..."

"Demek gerçekten de orada dört dünya bir araya geliyor. Ne tarafa gittiğine bağlı olarak dört farklı Gölge'de olacağını mı söylüyorsun?"

Bir an beni inceledi. “Evet," dedi sonunda, “ama tüm ayrıntıları istersen asla her şeyi anlatmayı başaramam."

"Ve sen çok fazla ayrıntı saklarsan ben asla anlayamayacağım. Kale'ye güç toplamak için gitti, ama başını belaya soktu. Yardım etmen için seni aradı. Hem neden güç istiyordu ki?"

"Mm. Şey, ben Hayaletçark ile sorun yaşıyordum. Bizim tarafımıza geçmesi için onu ikna ettiğimi sanmıştım, ama annem muhtemelen yeterince hızlı ilerleyemediğimi düşündü ve görünüşe göre onu muazzam bir büyüyle bağlamaya karar verdi. Sonra..."

"Bir dakika bekle. Sen Hayaletle mi konuşuyordun? Nasıl iletişim kurdun? Çizdiğin Koz Kartları işe yaramaz."

"Biliyorum. İçeri girdim."

"Nasıl becerdin?"

"Dalgıç kıyafetleriyle. Oksijen tankı da aldım."

"Seni it herif seni. Bu ilgi çekici bir yaklaşım."

"Boş yere Büyük Tasarım'ın en iyi satıcısı olmadım. Onu neredeyse ikna ediyordum. Ama annem seni nereye kapattığımı öğrendi ve seni kontrol altına alarak olayları hızlandırmaya karar verdi, sonra seni bir anlaşma yapmak için kullanacaktı. Sanki sen bizim tarafımıza geçermişsin gibi. Her neyse, bu plan başarısız olunca benim onu senin elinden kurtarmam gerekti ve sonra yine ayrıldık. Kashfa'ya gideceğini sanıyordum, ama kaleye gitmiş. Dediğim gibi, sanırım Hayaletçark'a karşı büyük bir iş çevirmeye

çalışacaktı. Yaptığı şeyle fark etmeden Sharu'yu serbest bıraktığına inanıyorum. Adam mekanı ele geçirmiş ve onu yakalamış. Her neyse, ondan bu çılgın çağrıyı aldım, bu yüzden..."

"Ah, şu ihtiyar sihirbaz," dedim, "orada ne kadar zamandır tutsak kalmıştı?"

Luke omuzlarını silkecek oldu, ama vazgeçti. "Lanet olsun, bilmiyorum. Kimin umurunda? Çocukluğumdan beri bir askılık o."

"Askılık mı?"

"Evet. Büyü düellosunu kaybetti. Onu annem mi yendi, yoksa babam mı, bilmiyorum. Her kim yenmişse, kollarını açmış durumda, büyü ortasında yakalandı. Onu o şekilde, tahta gibi dondurdular. Daha sonra girişe yakın bir yere koydular. İnsanlar üzerine pelerinlerini ve şapkalarını asıyordu. Hizmetkarlar zaman zaman tozunu alıyorlardı. Hatta küçükken, ağaçmış gibi üzerine ismimi kazımıştım. Hep onu bir mobilya olarak düşündüm. Ama daha sonra, zamanında oldukça iyi bir büyücü sayıldığını öğrendim."

"Adam çalışırken mavi maske takıyor muydu?"

"Beni yakaladın. Tarzını bilmiyorum. Diyorum ki, akademik araştırmalara girmeyelim, yoksa ben bitirmeden Vinta gelmiş olacak. Aslında, belki şimdi gitmeliyiz, kalanını daha sonra anlatırım."

"I-ıh," dedim. "Dün gece işaret etmiş olduğun gibi, benim tutsağımsın. Şimdikinden çok daha fazlasını öğrenmeden gitmene izin verirsem deliyim demektir. Sen Amber'e karşı bir tehditsin. Cenazede attığın bomba oldukça gerçekti. Sana bize karşı kullanman için bir fırsat daha vermek istediğimi mi düşünüyorsun?"

Gülümsedi, sonra vazgeçti. "Neden Corwin'in oğlu olarak doğdun ki?" dedi. Sonra, "Kaçmayacağıma dair söz versem?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Seni ele geçirdiğimi ve teslim etmediğimi öğrenirlerse başını büyük belaya girer. Ne koşul öne sürüyorsun? Amber'e karşı savaşından vazgeçeceğine yemin eder misin?"

Alt dudağını çiğnedi. "Bunu yapmam mümkün değil, Merle."

"Bana anlatmadığın şeyler var, değil mi?"

Başını salladı. Sonra aniden sırıttı. "Ama sana reddedemeyeceğin bir anlaşma önereceğim."

"Luke, bana zorlu satıcı saçmalığını yapma."

"Bir dakika ver, olmaz mı? Ve neden bunu es geçemeyeceğini gör."

"Luke, yutmuyorum."

"Yalnızca bir dakika. Altmış saniye. İşim bittiği zaman hayır demekte özgürsün."

"Tamam," dedim. “Söyle."

"Tamam. Amber’in güvenliği için yaşamsal öneme sahip bir şey biliyorum ve kimsenin haberinin olmadığından eminim. Bana yardım ettikten sonra sana söyleyeceğim."

“Neden bize böyle bir bilgiyi veresin? Kendi kendini alt ediyormuşsun gibi görünüyor."

"Biliyorum ve öyle. Ama önerebileceğim tek şey bu. Buradan, zamanın daha hızlı aktığını bildiğim bir yere gitmeme yardım et, kaledeki yerel zamana göre bir gün içinde iyileşeyim."

"Ya da buraya göre, sanırım."

"Doğru. Sonra... Eyvah!"

Yatağın üzerine yayıldı, sağlam eliyle göğsünü tuttu ve inlemeye başladı.

"Luke!"

Başını kaldırdı, bana göz kırptı, kapıya baktı ve inlemeye devam etti.

Kısa süre sonra kapı çalındı.

"Gel," dedim.

Vinta girdi ve ikimizi de inceledi. Bir an, Luke’a bakarken yüzünden gerçek bir endişe ifadesi geçti. Sonra yatağın yanına ilerledi ve ellerini Luke’un omzuna koydu. Yarım dakika kadar orada kaldı, sonra, “Yaşayacaksın," dedi.

"Şu anda," diye yanıt verdi Luke, “bunun bir nimet mi, yoksa lanet mi olduğunu bilmiyorum." Sonra sağlam elini ona doladı, aniden yakına çekip öptü. “Selam, Gail," dedi. “Uzun zaman oldu."

Vinta normalden daha yavaş bir hareketle geri çekildi.

"Çoktan iyileşmiş görünüyorsun," diye yorum yaptı “ve Merle’nin sana yardım etmek için bir şey yaptığını görebiliyorum."

Bir an hafifçe gülümsedi, sonra, “Evet," dedi. “Çok uzun zaman oldu, seni aptal sporcu. Hâlâ yumurtanı az pişmiş mi seviyorsun?"

"Evet," diye kabul etti Luke. “Ama yarım düzine değil. Bugün belki yalnızca iki tane. Keyfim pek yerinde değil."

"Tamam," dedi kadın. “Gel, Merle. Göz kulak olman için sana ihtiyacım var."

Luke bana komik bir bakış fırlattı, kuşkusuz onun benimle kendisi hakkında konuşmak istediğinden emindi. Ve aynı sebepten, tüm Koz

Kartları cebimde olduğu halde onu yalnız bırakmak istemiyordum. Yeteneklerinin çapı konusunda hâlâ emin değildim ve niyetleri hakkında çok daha az şey biliyordum. Bu yüzden yerimde kaldım.

"Belki hastanın yanında biri kalmalı," dedim Vinta'ya.

"Bir şey olmaz," dedi "ve bir hizmetkarı korkutup kaçıramazsam sana ihtiyacım olabilir."

Diğer yandan, belki bana söyleyecek ilginç bir şeyi vardı...

Gömleğimi bulup giydim. Parmaklarımı saçlarımdan geçirdim.

"Tamam," dedim. "Birazdan görüşürüz, Luke."

"Hey," diye karşılık verdi, "bak bakalım benim için asa, baston gibi bir şey bulabilecek misin?"

"Biraz aceleci davranmıyor musun?" diye sordu Vinta.

"Asla bilemezsin," diye yanıt verdi Luke.

Kılıcımı yanıma aldım. Vinta'yı odadan dışarı, merdivenlerden aşağı takip ederken aklıma, içimizden herhangi iki kişi bir araya geldiği zaman, üçüncü hakkında söyleyecek şeyleri olabileceği geldi.

İşitme alanından çıkar çıkmaz Vinta konuştu, "Sana gelerek risk aldı."

"Evet, öyle."

"Başvurabileceği tek kişisin sen olduğunu hissettiğine göre, demek olaylar onun için kötü gitti."

"Doğru, herhalde."

"Aynı zamanda, iyileşecek bir yer dışında bir şey daha istediğinden eminim."

"Muhtemelen öyle."

"Muhtemelen mi? Şimdiye dek senden istemiş olmalı."

"Belki."

"Ya istemiştir, ya istememiştir."

"Vinta, bana söylemek istediğin her şeyi söylediğin açık," dedim. "Eh, aksi de doğru. Eşitiz. Sana açıklama borçlu değilim. Luke'a güvenebileceğimi hissedersem, güvenirim. Her durumda, henüz karar vermiş değilim."

"Demek bir öneri yaptı. Bana ne olduğunu söylersen karar vermene yardım edebilirim."

"Hayır, teşekkürler. Sen de onun kadar kötüsün."

"Ben senin iyiliğini düşünüyorum. Bir müttefiki reddetmekte o kadar acele etme."

"Etmiyorum," dedim. “Ama durup düşünürsen, Luke hakkında, senin hakkında bildiğimden çok daha fazlasını biliyorum. Sanırım ona hangi konularda güvenebilirim, hangilerinde güvenemem, biliyorum."

"Umarım hayatını ortaya koymuyorsundur."

Gülümsedim. “Bu konuda muhafazakar davranmaya eğilimliyimdir."

Mutfağa girdik, Vinta oradan sorumlu görünen, daha önce karşılaşmadığım bir kadınla konuştu. Kahvaltı için istediklerimizi kadına söyledik ve beni yan kapıdan terasa çıkardı. Oradan, doğudaki bir ağaç kümesini işaret etti.

"Orada iyi bir fidan bulabilirsin," dedi, “Luke’un asası için."

"Muhtemelen öyle," diye yanıt verdim ve o yöne yürümeye başladık. “Demek gerçekten de Gail Lampron’dun," dedim aniden.

"Evet."

"Bu beden değiştirme olayını hiç anlamıyorum."

"Ve sana anlatmayacağım."

"Neden anlatmayacağını söylemende sakınca var mı?"

"Evet."

"Anlatmaz mısın, anlatamaz mısın?"

"Anlatamam," dedi.

"Ama zaten bildiğim bir şey varsa, ona ekleme yapabilir misin?"

"Belki. Bir dene."

"Dan Martinez’de içimizden birine ateş ettin. Hangisiydi?"

"Luke," diye yanıt verdi.

"Neden?"

"Aradığım kişinin o olmadığına ikna olmuştum. Bu da, senin için bir tehdit oluşturuyor anlamına geliyordu."

"ve beni korumak istedin," diye bitirdim.

"Kesinlikle."

"'Aradığım kişi' derken neyi kastettin?"

"Dilim sürçtü. Oradaki güzel bir ağaca benziyor."

Güldüm. “Çok kalın. Tamam, öyle olsun."

Koruluğa yöneldim. Sağda kullanılabilecek fidanlar vardı.

Sabahın mızrak mızrak açtığı ışıktan yarıklar, ıslak yapraklar ve çizmelerime yapışan çiy damlaları arasında ilerlerken, yolda sıra dışı bir sürünme izi, sağa giden bir dizi işaret gördüm. Orada...

"O ne?" dedim, biraz da konuşmuş olmak için, çünkü Vinta'nın da bileceğini sanmıyordum. Eski bir ağacın gölgesindeki karanlık yığına yöneldim.

Oraya ondan önce vardım. Bayle'nin köpeklerinden biriydi, iri, kahverengi olanı. Boğazı parçalanmıştı. Kan, kararmış, pıhtılaşmıştı. Üzerinde birkaç böcek sürünüyordu. Sağda daha küçük bir köpeğin kalıntılarını gördüm. Bağırsakları deşilmişti.

Kalıntıların çevresindeki alanı inceledim. Islak toprağa çok iri pençe izleri çıkmıştı. En azından geçmişte karşılaştığım ölümcül, köpeksi yaratıkların üç parmaklı izleri değildi. Yalnızca çok iri bir köpeğe ait izler gibi görünüyordu.

"Dün gece işittiklerim bunlar olmalı," dedim. “Köpek dövüşü gibi geldiğini düşünmüştüm."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu.

"Sen gittikten bir süre sonra. Uyukluyordum."

Sonra Vinta tuhaf bir şey yaptı. Diz çöktü, eğildi ve izleri kokladı. Ayağa kalktığı zaman yüzünde hafifçe şaşırmış bir ifade vardı.

"Ne buldun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, sonra kuzeydoğuya, uzaklara baktı.

"Emin değilim," dedi sonunda, “ama o tarafa gitmiş."

Zemini biraz daha inceledim, doğruldum ve sonunda yaratığın gittiği yolu takip ettim. Gerçekten de o tarafa ilerliyordu, ama koruluktan birkaç yüz metre sonra izi kaybettim. Sonunda geri döndüm.

"Köpeklerden biri diğerlerine saldırmış herhalde," dedim.

"Kahvaltılarımızı sıcak yemek istiyorsak o asayı bulup geri dönsek iyi olacak."

İçeride, Luke'un kahvaltısının yukarı gönderildiğini öğrendim. İkiye bölünmüştüm. Kendi kahvaltımı yukarı götürüp ona katılmak ve konuşmamıza devam etmek istiyordum. Ama bunu yaparsam Vinta bana eşlik ederdi ve konuşmamıza devam edemezdik. Ne de o koşullar altında Vinta ile daha fazla konuşabilirdim. Bu yüzden aşağıda ona katılmak zorunda kaldım ve bu Luke'un benim istediğimden daha uzun süre yalnız kalacağı anlamına geliyordu.

Böylece Vinta, “Burada yiyeceğiz," deyip beni büyük bir salona götürdüğü zaman itiraz etmedim. Penceresi açık duran odam terasın

üzerinde olduğu için burayı seçtiğini tahmin ediyordum. Dışarıda yesek Luke konuştuklarımıza kulak misafiri olabilirdi.

Uzun, koyu renk ahşaptan bir masanın ucuna oturduk ve servis yapıldı. Yine yalnız kaldığımızda sordu, “Şimdi ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, biraz üzüm suyu yudumlarken.

Bakışlarını yukarıya kaldırdı. “Luke konusunda," dedi.

"Onu Amber’e mi götüreceksin?"

"Yapılacak en mantıklı şey bu gibi görünüyor," diye yanıt verdim.

"Güzel," dedi. “Belki de onu en kısa zamanda götürmelisin. Sarayda sağlık hizmetleri iyi."

Başımı salladım. “Evet, var."

Birkaç lokma yedik, sonra sordu, “Yani yapmaya niyetlendiğin şey bu, değil mi?"

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü başka her şey son derece aptalca olurdu ve onun yapmak istemeyeceği açık. Bu yüzden, seni bir başka şeye ikna etmeye çalışacak, iyileşirken ona bir miktar özgürlük verecek bir şeye. Ne tür bir bok olduğunu biliyorsun. Aklındaki her ne ise, büyük bir fikirmiş gibi anlatacak. Onun Amber’in düşmanı olduğunu ve yine harekete geçtiğinde senin yolunu tıkayacağını unutmamalısın."

"Mantıklı geliyor," dedim.

"Daha lafımı bitirmedim."

"Öyle mi?"

Gülümsedi ve birkaç lokma daha alarak beni merak içinde bıraktı. Sonunda, “Sana gelmesinin bir sebebi var," diye devam etti. “Yaralarını yalamak için gidebileceği bir sürü yer vardı. Ama sana geldi, çünkü bir şey istiyor. Kumar oynuyor, ama bu hesaplı bir şey. Ona inanma, Merle. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Neden kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünüyorsun, anlamıyorum," diye yanıt verdim.

"Bunu hiç söylemedim," diye karşılık verdi. “Ama bazı kararlar çok hassas dengeye sahiptir. Bazen bir ya da öteki tarafa biraz fazla ağırlık vermek fark yaratır. Luke’u tanıyorsun, ben de öyle. Bu ona şans verilecek bir zaman değil."

"Bu noktada haklısın," dedim.

"Demek ona istediğini vermeye karar verdin!"

Gülümsedim ve biraz kahve içtim. “Lanet olsun, bana öneri yapacak kadar uzun süre ayık kalmadı," dedim. “Bütün bunları düşündüm ve aklında ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Olabildiğince çok şey öğrenmen gerekmediğini söylemedim. Yalnızca sana Luke’la konuşmanın bazen bir ejderle konuşmaya benzediğini hatırlatmak istedim."

"Evet," diye kabul ettim. “Biliyorum."

"Ve ne kadar oyalanırsan, o kadar güç olacak," diye ekledi.

Kahveden bir yudum aldım; sonra, “Ondan hoşlanmış mıydın?" diye sordum.

"Hoşlanmak mı?" dedi. “Evet, hoşlanıyordum. Hâlâ hoşlanıyorum. Ama bu noktada bunun önemi yok."

"Bundan emin değilim," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"İyi bir sebep olmadan ona zarar vermezsin."

"Hayır, vermem."

"Şu anda benim için bir tehdit oluşturmuyor."

"Öyle görünmüyor."

"Diyelim ki Ambere gidip Desen’i yürümek ve onları habere hazırlamak için onu sana bıraktım..."

Başını şiddetle iki yana salladı. “Hayır," diye bildirdi. “Şu an bu sorumluluğu almam. Alamam."

"Neden olmasın?"

Tereddüt etti.

"Lütfen yine bana açıklayamayacağını söyleme," diye devam ettim. “Bana elinden geldiğince çok şey anlatmanın bir yolunu bul."

O zaman, sözcüklerini büyük dikkatle seçiyormuş gibi yavaş yavaş konuşmaya başladı. “Çünkü benim için sana göz kulak olmak Luke’dan çok daha önemli. Senin için hâlâ, henüz anlayamadığım bir tehlike var, ama ondan kaynaklanmıyor gibi. Seni bu bilinmeyen tehlikeye karşı korumak ona göz kulak olmaktan daha büyük önceliğe sahip. Bu yüzden, burada kalamam. Amber’e dönüyorsan, ben de geliyorum."

"İlgini takdir ediyorum," dedim, “ama adımlarımı takip etmene dayanamam."

"İkimizin de seçeneği yok."

"Diyelim ki buradan uzaktaki bir gölgeye Koz Kartı kullanarak gittim?"

"Seni takip etmek zorundayım."

"Bu bedende mi, yoksa bir başka bedende mi?"

Bakışlarını kaçırdı. Yemeğini karıştırdı.

"Başkaları olabileceğini çoktan itiraf ettin. Beni esrarengiz bir yöntemle buluyorsun, sonra yakınımdaki birinin bedenini alıyorsun."

Kahvesinden bir yudum aldı.

"Belki bir şey, konuşmana engel oluyor," diye devam ettim, “ama durum bu. Biliyorum."

Bir kez, kısaca başını salladı ve yemeye devam etti.

"Diyelim ki hemen şimdi gittim," dedim “ve sen o tuhaf yönteminle takip ettin." Meg Devlin ve Bayan Hansen ile yaptığım telefon konuşmalarını düşündüm. “O zaman gerçek Vinta Bayle kendi bedeninde, hafızasında bir boşlukla uyanacak, değil mi?"

"Evet," diye yanıt verdi yumuşak bir sesle.

"Ve bu Luke’u, kim olduğunu anlaması durumunda onu yok etmekten mutlu edecek bir kadınla baş başa bırakacak."

Hafifçe gülümsedi. “Tam olarak öyle," dedi.

Bir süre sessizlik içinde yemek yedik. Amber’e dönmem ve Luke’u yanımda götürmem için tüm seçeneklerimi tıkamaya çalışmıştı. Zorlanmaktan ve kullanılmaktan hoşlanmam. Zorla bir şey yaptırılmaktansa, refleks olarak, benden istenenden başka bir şey yaparım.

Yemeğimi bitirdikten sonra kahve fincanlarımızı yeniden doldurdum. Karşımdaki duvara asılı köpek portreleri koleksiyonunu seyrettim. Yudumladım ve tadına vardım. Konuşmadım, çünkü söyleyecek başka bir şey bulamıyordum.

Sonunda o konuştu. “Ee, ne yapacaksın?" diye sordu bana.

Kahvemi bitirip ayağa kalktım. “Luke’a asasını götüreceğim," dedim.

Sandalyemi yerine yerleştirdim ve asayı dayadığım köşeye yöneldim.

"Ya sonra?" dedi. “Ne yapacaksın?"

Asayı alırken ona bir bakış fırlattım. Avuçlarını masaya dayamış, dimdik oturuyordu. Nemesis bakışı, yüz hatlarını yine kaplamıştı ve havadaki elektriği neredeyse hissedebiliyordum.

"Ne yapmam gerekiyorsa," diye yanıt verdim ve kapıya yöneldim.

Görüş alanından çıkar çıkmaz hızımı arıtırdım. Merdivenlere ulaştığım zaman takip etmediğini gördüm. Basamakları ikişer ikişer tırmandım. Yukarı çıkarken kartlarımı çıkardım ve doğru kartı seçtim.

Odaya girdiğim zaman Luke’un sırtını yastıklara vermiş, dinlenmekte olduğunu gördüm. Kahvaltı tepsisi yatağın yanındaki küçük bir sandalyenin üzerindeydi. Kapının çengelini taktım.

"Ne oldu, dostum? Saldırıya falan mı uğradık?" diye sordu Luke.

"Kalk bakalım," dedim.

Silahını aldım ve yatağa yaklaştım. Doğrulması için elimi uzattım ve asa ile kılıcı uzattım.

"Elim zorlandı," dedim “ve seni Random’a teslim etmeyeceğim."

"Bu teselli verici," diye yorum yaptı.

"Ama buradan ayrılmalıyız. Hemen."

"Bana uyar."

Asaya dayanarak yavaşça ayağa kalktı. Koridorda bir ses duydum, ama çok geçti. Kartı kaldırdım ve konsantre oldum.

Kapı vuruldu.

"Bir şeyin peşindesin ve bunun yanlış şey olduğunu düşünüyorum," diye seslendi Vinta.

Yanıt vermedim. Görüntü berraklaşıyordu.

Kapı kasası muazzam bir tekmenin gücüyle parçalandı, çengel yerinden kurtuldu. Ben uzanıp kolunu tutarken, Luke’un yüzünde bir endişe ifadesi vardı.

"Hadi gel," dedim.

Ben Luke’u yürütürken Vinta gözlerinde şimşekler çakarak, ellerini uzatarak odaya daldı. Renk yelpazesi onu boğarken, dalgalanıp yok olurken “Aptal!" bağırışı bir feryada dönüştü.

Bir çimenlikte durduk ve Luke tuttuğu nefesini salıverdi.

"Kenarından sıyırmaktan hoşlanıyorsun, eski dostum," diye yorum yaptı ve sonra çevresine bakındı, mekanı tanımıştı.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Bak hele," dedi. “Kristal bir mağara."

"Deneyimlerime dayanarak," dedim, “burada zamanın akışı senin istediğine yakın olmalı."

Başını salladı ve yavaşça yüksek, mavi tepeye yürümeye başladı.

"Hâlâ epey yiyecek var," diye ekledim “ve uyku tulumu bıraktığım yerde olmalı."

"İşe yarar," diye kabul etti.

Yamaca ulaşmadan nefes nefese durdu. Bakışlarının solumuzda saçılmış duran kemiklere takıldığını gördüm. Kayayı kaldıran ikilinin burada ölmesinden sonra aylar geçmiş olmalıydı, leş yiyenlerin işlerini yapmalarına yetecek kadar uzun.

Luke omuzlarını silkti, biraz ilerledi ve mavi taşa yaslandı. Yavaşça oturdu.

"İnmeye başlamadan önce dinlenmeliyim," dedi, “sen yardım etsen bile."

"Elbette," dedim. “Sohbetimizi bitirebiliriz. Hatırladığım kadarıyla bana reddedemeyeceğim bir teklif yapacaktın. Seni kalenin zaman akışına göre hızlı iyileşebileceğin bir yere getirecektim. Karşılığında sen de Amber’in güvenliği açısından yaşamsal öneme sahip bir bilgi verecektin."

"Doğru," diye kabul etti “ve henüz hikayemin geri kalanını da dinlemedin. Pakete dahil."

Karşısına çöktüm. “Bana annenin kaleye kaçtığını, görünüşe göre orada başını belaya soktuğunu ve senden yardım istediğini söyledin."

"Evet," dedi. “Bu yüzden Hayaletçark’la uğraşmayı bıraktım ve ona yardım etmeye çalıştım. Dalt ile iletişime geçtim ve gelip kaleye saldırmayı kabul etti."

"Acelen varken, bir paralı asker çetesi tanıyor olmak her zaman iyidir," dedim.

Bana hızlı, tuhaf bir bakış fırlattı, ama masum yüz ifademi korumayı başardım.

"Böylece onlara Gölge’de yol gösterdim ve kaleye saldırdık," dedi. “Oradayken bizi görmüş olmalısın."

Yavaşça başımı salladım. “Duvarı aştınız gibi görünüyordu. Yolunda gitmeyen ne oldu?"

"Hâlâ bilmiyorum," dedi. “İyi gidiyorduk. Savunmaları dağılıyordu, ama aniden Dalt üzerime yürüdü. Bir süre ayrı kalmıştık; sonra yine belirdi ve bana saldırdı. Başta hata yaptığını düşündüm -hepimiz kirlenmiş, kanla kaplanmıştık- bunun bir yanlış anlaşma olduğunu, birkaç saniye içinde hatasını fark edeceğini düşündüm."

"Sence seni sattı mı? Yoksa uzun süredir planladığı bir şey miydi? Eski bir garez?"

"Böyle olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

"O zaman büyü?"

"Belki. Bilmiyorum."

Aklıma tuhaf bir düşünce geldi. “Caine’i senin öldürdüğünü biliyor muydu?" diye sordum.

"Hayır, yaptığım şeyleri herkese anlatmamayı prensip edinmişimdir."

"Beni işletmiyorsun, değil mi?"

Kahkaha attı, omzuma şaplak atacakmış gibi yaptı, sonra irkildi ve vazgeçti.

"Neden soruyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum. Yalnızca merak ettim."

"Elbette," dedi. Sonra, “Bana bir el versen de içeri girsek, böylece bana neler bıraktığını görsek?"

"Tamam."

Ayağa kalktım ve doğrulmasına yardım ettim. En kolay çıkışın olduğu yere, sağa yöneldik ve yavaş yavaş tepeye çıkmasına yardım ettim.

Zirveye ulaştığımızda asasına dayandı ve girişe baktı.

"Benim için aşağıya iniş kolay değil," dedi. “Başta kilerden bir fıçı yuvarlayabileceğim ve benim ona basarak inebileceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi bakınca, hatırladığımdan daha yüksek. Yaram kesin açılır."

"Hı-hı," dedim. “Bekle. Bir fikrim var."

Dönüp aşağı indim. Sonra sağımdaki mavi yükseltiye tırmandım, iki parlak çıkıntıyı dolandım ve Luke’un görüş alanından çıktım.

Zorunlu kalmadığım sürece Luke’un yanında Logrus’u kullanmak istemiyordum. Onun bu işlerin nasıl yürüdüğünü görmesini istemiyordum, ne yapabileceğimi ya da yapamayacağımı göstermek istemiyordum. İnsanların benim hakkımda çok şey öğrenmesinden hoşlanmam.

Çağırınca Logrus geldi ve ona uzandım, içine uzandım. Arzum çerçevelendi, hedef oldu. Gönderim düşünceyi aradı.

Uzağa, daha uzağa...

Uzun süre uzanarak beledim. Gerçekten de Gölge’nin taşra bölgelerinde olmalıydık...

Bağlantı.

Çekmedim, yavaş, istikrarlı bir baskı uyguladım. Gölgelerin içinde bana doğru hareket ettiğini hissettim.

"Hey, Merle! Her şey yolunda mı?" diye Luke’un seslendiğini duydum.

"Evet," diye yanıt verdim, ama açıklama yapmadım.

Daha yakın, daha yakın...

İşte!

Geldiği zaman sendeledim, çünkü bir ucu çok yakınıma geldi. Diğer ucu yere çarpıp sıçradı. Bu yüzden ortaya gidip yeniden tuttum. Kaldırdım, geriye taşıdım.

Luke’un biraz ötesinde, dik bir yere dayadım ve hemen çıktım. Arkamdan çekmeye başladım.

"Tamam, merdiveni nereden getirdin?" diye sordu.

"Buldum," dedim.

"Orada ıslak boya varmış gibi görünüyor."

"Belki biri yeni kaybetmiştir."

Merdiveni açıklıktan aşağı sarkıtmaya başladım. Dibe ulaştıktan sonra bir iki metresi dışarıda kaldı. Sağlam olması için düzelttim.

"İlk önce ben ineceğim," dedim, “ve altında kalacağım."

"Önce asamı ve kılıcımı al, olmaz mı?"

"Elbette."

Bunu yaptım. Geri tırmandığım zaman Luke yakalamış, üzerine çıkmış, inmeye başlamıştı.

"Yaptığın numarayı bir gün bana öğretmelisin," dedi nefes nefese.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yanıt verdim.

Yavaş yavaş, her basamakta duraklayarak indi. Dibe ulaştığında kızarmıştı ve nefes nefeseydi. Hemen yere yığıldı, sağ avucunu göğüs kafesinin aşağısına dayadı. Bir süre sonra biraz geriye çekildi ve duvara yaslandı.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. “Olacağım," dedi, “birkaç dakika içinde. Hançerlenmek insandan çok şey götürüyor."

"Battaniye ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Eh, sen burada dinlen, ben kileri kontrol edeyim ve yiyeceklere dadanan bir şey olup olmadığını göreyim. Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Biraz su," dedi.

Erzak iyi durumda görünüyordu ve uyku tulumu bıraktığım yerdeydi. Luke için su ve aynısını onun yaptığı zamana ait birkaç ironik anıyla geri döndüm.

"İşin tamam gibi görünüyor," dedim ona. “Hâlâ epey erzak var."

"Şarabın hepsini içmedin, değil mi?" diye sordu yudumlayışlar arasında.

"Hayır."

"Güzel."
"Şimdi, Amber’i ilgilendiren önemli bir bilgiye sahip olduğunu söylemiştin," dedim. “Ne olduğunu söylemek ister misin?"
Gülümsedi. “Henüz değil," dedi.
"Anlaşmamız bu sanıyordum."
"Daha tüm hikayeyi dinlemedin. Lafımız kesilmişti."
Başımı iki yana salladım. Ama “Tamam, lafımız kesilmişti," diye kabul ettim. "Bana kalanını anlat."
"Kaleyi geri alıp annemi kurtarmak için ayağa kalkmam gerekli..."
Başımı salladım.
"Onu kurtardıktan sonra bilgi senindir."
"Hey! Bir dakika bekle! Çok şey istiyorsun!"
"Ödediğim şeye karşılık, çok değil."
"Öyle görünüyor ki malı bana göstermeden satıyorsun."
"Evet, sanırım öyle. Ama inan bana, bunu bilmeye değer."
"Beklerken bilmeme değer olursa ne olacak?"
"Hayır, bu konuda zamanlamayı hesapladım. İyileşmem Amber zamanı ile yalnızca bir iki gün sürecek. Konunun bu kadar çabuk açılacağını düşünmüyorum."
"Luke, bu bir tür hile gibi gelmeye başladı."
"Öyle," dedi, “ama hem bana, hem Amber’e faydalı olacak."
"Bu da başka bir şey. Düşmana böyle bir şey vereceğine inanamıyorum."
İçini çekti. “Beni çengelden almaya bile yetebilir," diye ekledi.
"Kan davasından vazgeçmeyi mi düşünüyorsun?"
"Bilmiyorum. Ama çok düşündüm ve o yoldan gitmeye karar verirsem bu bilgi gerçekten de iyi bir açılış olur."
"Ve buna karar vermezsen, kendi işini görmüş olursun. Öyle değil mi?"
"Ama bununla yaşayabilirim. İşimi güçleştirebilir, ama imkansız kılmaz."
"Bilmiyorum," dedim “Bu duyulursa ve senin bu şekilde kurtulmana izin vermemi haklı çıkaracak bir şeyim olmazsa, gerçekten de kaynar kazanda bulurum kendimi."
"Sen söylemezsen ben de kimseye söylemem."
"Vinta var."
"Ve hayatındaki en büyük amacın seni korumak olduğunu söyleyip duruyor. Dahası, geri döndüğünde orada olmayacak. Daha doğrusu, gerçek Vinta olacak ve rahatsız bir uykudan uyanmış olacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"
"Çünkü sen oradan ayrıldın. Muhtemelen çoktan seni aramaya başlamıştır."
"Gerçekte kim olduğunu biliyor musun?"
"Hayır, ama biraz tahmin yürütmene yardım edebilirim."
"Şimdi olmaz mı?"
"Hayır, biraz daha uyumam lazım. Yine yorulmaya başladım."
"O zaman şu anlaşmanın üzerinden bir kez daha geçelim. Ne yapacaksın, nasıl yapmayı düşünüyorsun ve bana ne vaat ediyorsun?"
Esnedi. “İyileşene kadar burada kalacağım," dedi. “Sonra kaleye saldırmaya hazır olduğumda, seninle iletişime geçeceğim. Bu da aklıma Koz Kanlarımı getirdi. Hâlâ sende."
"Biliyorum. Konuşmaya devam et. Kaleyi nasıl almayı düşünüyorsun?"
"Üzerinde çalışıyorum. Sana da söylerim. Her neyse, o noktada bana yardım edebilirsin de, etmeyebilirsin de. Nasıl uygun görürsen. Ama yanımda bir büyücü daha olması hoşuma giderdi. İçeri girdikten ve annem kurtulduktan sonra, sana vaat ettiğim şeyi söylerim ve sen onu Amber’e götürebilirsin."
"Ya kaybedersek?" diye sordum.
Bakışlarını kaçırdı. “Sanırım bu olasılık da var," diye kabul etti sonunda. “Tamam, şuna ne dersin? Her şeyi yazarım ve yanımda taşırım. Saldırıdan önce Koz Kartı aracılığı ile ya da şahsen sana veririm. Kazansak da, kaybetsek de, sana borcumu ödemiş olurum."
Sağlam elini uzattı, ben de yakaladım.
"Tamam," dedim.
"O zaman Koz Kartlarımı geri ver. Harekete geçmeye hazır olduğumda seni ararım."
Tereddüt ettim. Sonunda, artık oldukça kalın olan paketi çıkardım. Kendiminkileri -ve onunkilerden birkaç taneyi- seçtim ve kalanı ona uzattım.
"Ya kalanlar?"
"Onları incelemek istiyorum, Luke. Tamam mı?"
Zayıfça omuzlarını silkti. “Yeniden çizebilirim. Ama anneminkini ver."
"Al."
Aldı ve şöyle dedi, “Aklında ne var bilmiyorum, ama sana bir tavsiyede bulunayım: Dalt’la uğraşma. Normal zamanlarında bile çok iyi bir adam

sayılmaz ve şu anda onda yolunda olmayan bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Ondan uzak dur."

Başımı salladım, sonra ayağa kalktım.

"Şimdi gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Merdiveni bana bırak."

"Senin olsun."

"Amber'dekilere ne diyeceksin?"

"Hiçbir şey, şimdilik," dedim. "Hey, gitmeden önce yanına biraz yiyecek getirmemi ister misin? Sana zahmet olmasın diye."

"Evet. Güzel fikir. Bir şişe de şarap getir."

Geri döndüm ve ona bir kucak dolusu erzak getirdim. Uyku tulumunu da çektim.

Merdivene tırmanırken durdum. "Bu konuda sen de daha karar vermedin," dedim, "değil mi?"

Gülümsedi. "Bundan çok emin olma."

Yukarı çıktığımda daha önce beni içeri kapatan iri kayaya baktım. Daha önce, bana yaptığı iyiliğin karşılığını vermeyi düşünmüştüm. Zaman tutabilir, ayağa kalktığında gelip onu alabilirdim. O şekilde, ortadan kaybolmaya kalkışmazdı. Ama vazgeçmiştim, burada olduğunu bilen tek kişi olduğumdan ve bana bir şey olursa öleceğinden değil. Daha çok. onu içeri tamamen kapatırsam, harekete geçmeye hazır olduğunda Koz Kartımdan bana ulaşmayı başaramayacağından. En azından kendi kendime bunu söyledim.

Yine de eğildim, kayayı yakaladım ve açıklığa doğru ittim.

"Merle! Ne yapıyorsun?"

"Balık yemi arıyorum," diye yanıt verdim.

"Hey, hadi ama! Yapma..."

Güldüm ve biraz daha yakına ittim.

"Merle!"

"Yağmur yağması olasılığına karşı kapının kapanmasını istersin diye düşünmüştüm," dedim. "Ama çok ağır. Unut bunu. Sakin ol."

Döndüm ve sıçradım. Ekstra adrenalinin Luke'a faydası olacağını düşünüyordum.

Bölüm 8

Yere indiğimde ilerlemeye devam ettim, merdiveni yarattığım, pek çok açıdan görüş alanı dışında bir yere.

Boş kartlardan birini çektim. Zaman daralıyordu. Kalemi çıkardığımda ucunun kırılmış olduğunu gördüm. Kılıcımı kınından çektim. Uzunluğu kolum kadardı. Alet için yeni bir kullanım alanı bulmuştum.

Yaklaşık bir dakika sonra kart önümde, düz bir kayanın üzerindeydi ve ben Bağevi'ndeki odamı çiziyordum. Logrus güçleri ellerim aracılığıyla hareket ediyordu. Mekanın duygusunu çizime vermek için özenli çalışmalıydım. Sonunda, bittiğinde doğruldum. Doğruydu, hazırdı. Zihnimi açtım ve gerçeklik haline gelene dek eserime baktım. Sonra odaya adım attım. Tam o sırada aklıma Luke'a sormak istediğim bir şey geldi, ama artık çok geçti.

Pencerenin ötesinde, ağaçların gölgeleri doğuya doğru uzanıyordu. Günün büyük çoğunluğunu uzakta geçirmiştim anlaşılan.

Döndüğüm zaman yapılmış olan yatağımın üzerinde, esintilere karşı yastığın ucu ile tutturulmuş bir kağıt parçası gördüm. Odayı aşıp kağıdı aldım. Bunu yaparken üzerinde duran küçük, mavi düğmeyi kaldırdım.

İngilizceydi. Şöyle diyordu:

İHTİYAÇ DUYANA KADAR DÜĞMEYİ GÜVENLİ BİR YERE KOY. ÇOK FAZLA ÜZERİMDE TAŞIYAMAZDIM. UMARIM DOĞRU ŞEYİ YAPMIŞSINDIR. SANIRIM KISA SÜRE SONRA ANLAYACAĞIZ. GÖRÜŞÜRÜZ.

İmzalanmamıştı.

Güvenli ya da değil, düğmeyi orada bırakamazdım. Bu yüzden düğmeyi nota sarıp cebime koydum. Sonra dolaptan pelerinimi aldım ve koluma astım.

Odadan çıktım. Çengel kırılmış olduğundan, kapıyı açık bıraktım. Koridora çıkınca dinledim, ama ne bir ses, ne de hareket izi duydum.

Merdivenlerden aşağı indim. Zemine varmak üzereyken onu fark ettim, sağımdaki pencerenin yanında, önünde bir tepsi, üzerinde ekmek, peynir, bir şişe ve kadeh, hiç kıpırdamadan oturuyordu.

"Merlin!" dedi aniden, yarı doğrularak. “Hizmetkarlar burada olduğunu söyledi, ama aradığımda bulamadım."

"Başka bir yere çağrılmıştım," dedim son basamağı inip ilerlerken. “Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sen nasıl? Benim hakkımda ne biliyorsun?" diye sordu.

"Muhtemelen son birkaç gündür olanlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsundur," diye yanıt verdim.

"Haklısın," dedi. “Oturmaz mısın?"

Küçük masanın diğer yanındaki boş sandalyeyi işaret etti.

"Lütfen bana katıl." Tepsiyi işaret etti. “Sana biraz şarap getireyim."

"Tamam," dedim, beyaz şarap içtiğini görünce.

Ayağa kalktı, odayı aşıp dolaba gitti, açtı ve bir kadeh daha çıkardı. Geri döndüğü zaman kadehe Bayle’nin Sidiği’nden bol bol doldurdu ve elimin yanına koydu. İyi şarapları kendilerine sakladıklarını tahmin ettim.

"Bana hafızamı yitirdiğim döneme dair ne anlatabilirsin?" diye sordu. “Amber’deydim ve kendimi burada buldum; arada günler geçmiş."

"Evet," dedim, bir kraker ve bir parça peynir alarak. “Yaklaşık olarak ne zaman kendine geldin?"

"Bu sabah."

"Endişelenecek bir şey yok artık," diye yanıt verdim.

"Tekrarlamayacaktır."

"Ama neydi bu?"

"Yalnızca çevrede görülmeye başlayan bir şey," dedim, şarabı denerken.

"Bana gripten çok büyü gibi geldi."

"Belki ondan da biraz vardı," diye kabul ettim. “Gölge’den ne eseceğini asla bilemezsin. Ama artık tanıdığım hemen herkes iyi."

Alnını kırıştırdı. “Bu çok tuhaf."

Birkaç kraker ve bir yudum şarap daha aldım. Kesinlikle iyi şeyleri kendilerine saklıyorlardı.

"Endişelenecek hiçbir şey yok," diye tekrarladım.

Gülümsedi ve başını salladı. “Sana inanıyorum. Sen burada ne yapıyorsun?"

"Uğradım. Amber’e dönüyorum," dedim, “başka bir yerden geliyorum. Aklıma gelmişken, bir at ödünç alabilir miyim?"

"Elbette," diye yanıt verdi. “Ne zaman yola çıkacaksın?"

"Atı alır almaz," dedim

Ayağa kalktı. “Acelen olduğunu fark etmemiştim. Seni ahırlara götüreyim."

"Teşekkürler."

İki kraker ve bir parça peynir daha aldım ve şarabın kalanını yuvarladım. Mavi sisin şimdi nerelerde süzüldüğünü merak ettim.

İyi bir at bulup eyerledim ve başlığını taktım. Atı Amber’deki ahırlarına teslim edebileceğimi söyledi. Gri bir attı, adı Duman’dı. Pelerinimi giydim ve Vinta’nın ellerini tuttum.

"Konukseverliğin için teşekkürler." dedim, “sen hatırlamasan bile."

"Henüz veda etme," dedi bana. “Terasa, mutfak kapısının önüne git. Sana yol için bir şişe su ve biraz yiyecek vereyim. Hatırlamadığım çılgınca bir ilişki yaşamadık, değil mi?"

"Bir centilmen asla söylemez," dedim.

Güldü, omzuma bir şaplak attı. “Ambere döndüğümde gel, beni gör," dedi “ve anılarımı tazele."

Duman için bir heybe, bir torba yem ve uzun bir ip aldım.

Vinta eve dönerken atı dışarı çıkardım. Bindim ve çevremde oynaşan birkaç köpek eşliğinde kadının peşinden gittim. Köşkü uzun yoldan dolandım, mutfağın yanında dizginleri çekip indim. Terasa baktım, sabahları oturup kahve içebileceğim, buna benzer bir terasım olmasını diledim. Yoksa yalnızca eşlik eden kişiyi mi istiyordum?

Bir süre sonra kapı açıldı, Vinta dışarı çıktı ve bana bir bohça ile bir matara uzattı. Ben onları yerleştirirken, “Babama birkaç gün sonra orada olacağımı söyler misin? Ona kendimi iyi hissetmediğim için buraya geldiğimi, ama şimdi iyi olduğumu söyle."

"Memnuniyetle," dedim.

"Neden buraya geldiğini gerçekten de bilmiyorum," dedi. "Ama politika ya da entrikalarla ilgiliyse, bilmek istemiyorum."

"Tamam," dedim.

"Bir hizmetkar oldukça fena yaralanmış görünen iri yarı, kızıl saçlı bir adama yemek götürmüşse, bunun unutulması daha mı iyi olur?"

"Bence öyle."

"O zaman unutulacak. Ama bir gün hikayeyi dinlemek isterim."

"Ben de anlatmak isterim," dedim. “Ne yapabileceğimize bakarız."

"O zaman, iyi yolculuklar."

"Teşekkürler. Denerim."

Elini sıktım, dönüp ata bindim.

"Hoşça kal."

"Amber'de görüşürüz."

Evin çevresinden dolanmaya devam ederek yine ahırların önüne geldim. Ahırları geçip istediğim yöne giden yolu buldum. Evde bir köpek ulumaya başladı, biraz sonra bir başkası ona katıldı. Güneyden bir rüzgar esiyordu ve birkaç yaprak sürükleyerek yanımdan geçti. Yolda, uzakta, yalnız olmak istiyordum. Yalnızlığa değer veririm, çünkü en iyi yalnızken düşünürüm ve şu anda düşünecek çok şeyim vardı.

Kuzeybatıya at sürdüm. Yaklaşık on dakika sonra önceki gün geçtiğimiz toprak yolu buldum. Bu sefer batıya yöneldim ve sonunda beni Amber'in ileride olduğunu söyleyen yol işaretinin bulunduğu kavşağa getirdi.

Sarı bir toprak yoldu, sayısız araba tekerinin işaretlerini taşıyordu. Arazinin hatlarını takip ediyor, alçak, taş çitlerin ve iki yanda birkaç ağacın sınırladığı, nadasa bırakılmış tarlaların arasından geçiyordu. Çok ilerideki dağların çıplak siluetlerini görebiliyordum. Kısa süre sonra gireceğim ormanlık arazinin üzerine dikilmişlerdi. Rahat bir hızda devam ettik, zihnimin geçen birkaç günün olayları üzerinde gezinmesine izin verdim.

Bir düşmanım olduğundan kuşkum yoktu. Luke beni bunun artık kendisi olmadığı konusunda temin etmişti ve onu epey ikna edici bulmuştum. Onun ve Vinta'nın işaret ettiği gibi, onarılmak için bana gelmek zorunda değildi. Ve kristal mağaraya ya da bir başka sığınağa kendi başına gidebilirdi. Ve Jasra'yı kurtarma işi bekleyebilirdi. Amber Sarayı ile tek bağlantısının ben olmam ve talihinin ters dönmesi yüzünden benimle yine dost olmaya çalıştığına ikna olmuş gibiydim. Asıl istediğinin Amber'deki konumunun resmi olarak belirlenmesi olduğunu, vermeye gönüllü olduğu o yaşamsal bilgiden hem iyi niyetinin bir işareti, hem de pazarlık konusu olarak bahsettiğini hissediyordum. Jasra'yı kurtarmak için yapacağı herhangi bir planda benim çok önemli bir rolüm olacağından emin değildim. O kalenin içini dışını bilirken, kendisi de bir tür büyücü iken, gölge Yeryüzü'nden nakledebileceği bir paralı asker birliği varken değil. Tek bildiğim, o etkileyici cephanesinin Amber'de olduğu gibi orada da patlayabileceğiydi. Ve bu doğru olsa da, olmasa da, neden saldırı gücünü Koz Kartıyla kaleye götürmüyordu ki? Savaşı kazanması bile gerekmezdi. İçeri girer, Jasra'yı alır ve çıkardı. Hayır, nasıl bir operasyona karar vermişse, benim gerçekten gerekli olduğumu düşünmüyordum. Dikkatimi dağıtmaya çalıştığını, sahne

berraklaştığında elinde ne olduğunu ve ne istediğini düşüneceğimi ve ona bir teklif yapacağımı umduğunu düşünüyordum.

Artık Caine'i ortadan kaldırdığına ve aile şerefi kurtulduğuna göre, onun bu kan davasından vazgeçeceğini hissediyordum. Ve onu engelleyenin Jasra olduğunu düşünüyordum. Luke'un üzerinde nasıl bir etkisi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama aklıma, bahsettiği bilginin Jasra'yı etkisiz hale getirmek için bir yol verebileceği geliyordu. Onu bize sessizce verirse ve bizim tarafımızdan gelmiş gibi görünürse, hem bizimle barış yapar, hem de Jasra'ya karşı görünüşü kurtarırdı.

Tahrik edici. Artık sorunum bunu saraya sunmanın en iyi yolunu bulmak, bunu yaparken de onu serbest bıraktığım için hain gibi görünmemekti. Bu da kârın yatırımdan daha fazla olduğunu göstermem gerektiği anlamına geliyordu.

Artık yol kenarında daha fazla ağaç vardı ve orman daha yakındı. Berrak bir çayın üzerinden, tahta bir köprüden geçtim. Hafif şıpırtılar bir süre beni takip etti. Solumda kahverengi tarlalar ve uzak ambarlar vardı, sağımda ise aksı kırılmış bir araba...

Ya Luke'u yanlış anlamışsam? Ona baskı yapmamın ve yaptığım yorumu açığa vurmasını sağlamanın bir yolu var mıydı? Küçük bir fikir oluşmaya başladı. Buna çok sevinmemiştim, ama yine de düşündüm. Önemli olan risk ve hızdı. Ama faydaları da vardı. Olabildiğince devam ettirdim, sonra bir kenara bıraktım ve baştaki düşünce dizime döndüm.

Bir yerlerde, bir düşman vardı. Ve bu Luke değilse, kimdi?

En olası aday Jasra gibi görünüyordu. İki karşılaşmamızda da bana karşı duygularını açıkça ifade etmişti. Ölüm Yolu'nda karşılaştığım suikastçıları gönderen pekala da o olabilirdi. Bu durumda, muhtemelen bir süre için güvendeydim -kalede tutsak olduğundan- elbette, tutsak alınmadan önce birkaç tane daha göndermemişse. Ama bu fazla olurdu. Neden benim için onca insan gücü harcansın? İntikamını almak istediği olayda ben önemsiz bir figürdüm ve peşime düşen adamlar görevi neredeyse başaracaklardı.

Ya Jasra değilse? O zaman hâlâ tehlikedeydim. Sharu Garrul olduğunu düşündüğüm, mavi maskeli sihirbaz beni bir hortumun takip etmesini sağlamıştı ve bu takip eden çiçeklerden çok daha az dostane bir sunuydu. Elbette bu ikincisi, Flora'nın Sarı Francisco'daki dairesinde yaşadığım tuhaf deneyimin arkasındaki bireyle ilişkiliydi. Bu durumda, tanışmamıza o önayak olmuştu ve bu da bana karşı bazı planları olduğunu gösteriyordu.

Ne demişti o zaman? Gelecekte amaçlarımızın çatışacağı hakkında bir şey. Bir daha düşününce, ne ilginç!

Çünkü artık böyle bir durumun olacağını görebiliyordum.

Ama suikastçıları gönderen gerçekten Sharu Garrul muydu?

Onlara rehberlik eden mavi taşın gücünü tanımasına rağmen -cebimdeki mavi düğme bunun kanıtıydı- mantıklı gelmiyordu. Bir kez, amaçlarımız henüz çatışmamıştı. İkinci olarak, gizemli, çiçek fırlatan bir unsurlar ustasının tarzı gibi görünmüyordu. Elbette o konuda fena halde yanılıyor olabilirdim, ama büyülü bir düellodan daha fazlasını beklerdim.

Ormanın kıyısına yaklaştıkça tarlalar yerlerini boş araziye bıraktı. Yaprakların alemine alaca karanlık gibi bir şey çoktan girmişti. Ama Arden gibi yoğun, kadim bir ormana benzemiyordu; uzaktan daha yüksek kısımlarında sayısız boşluk görmüştüm. Yol genişlemeye ve bakımlı görünmeye devam ediyordu. Gölgeli serinliğe girerken pelerinime daha sıkı sarındım. Hep böyle devam edecekse, kolay bir yol gibi görünüyordu. Ve benim acelem yoktu. Düşünmek istediğim çok fazla şey vardı...

Bir süreliğine Vinta'yı kontrol eden tuhaf, isimsiz varlık hakkında biraz daha şey öğrenebilseydim! Kadının gerçek doğasının nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. “Kadın," evet. Bir şekilde, George Hansen ve Dan Martinez'i de kontrol etmiş olmasına rağmen, varlığın erilden çok dişil olduğunu hissediyordum. Belki de Meg Devlin'ken onunla sevişmiş olmam yüzündendi. Bilmesi güç. Ama Gail'i bir süreliğine tanımıştım ve Gölün Hanımefendisi gerçekten de bir hanımefendi gibi görünmüştü...

Yeter. Cinsiyetine karar vermiştim. Daha önemli, başka meseleler vardı. Mesela, varlık her ne ise, neden beni korumak istediği konusunda ısrar ederek peşimden geliyordu? Bu duyguyu takdir etmekle beraber, hâlâ bunu ona yaptıran sebep hakkında bir fikrim yoktu.

Ama benim için bu sebepten çok daha önemli bir şey vardı. Neden beni korumak istediği konusu kendisini ilgilendirirdi. Büyük soru şuydu: Neye karşı korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordu? Aklında belirli bir tehdit olmalıydı ve bunun ne olduğu konusunda en ufak bir ipucu bile vermemişti.

O zaman bu düşmanım mıydı? Gerçek düşman? Vinta'nın rakibi?

Varlık hakkında bildiğim ya da tahmin ettiğim her şeyi gözden geçirmeye çalıştım.

Bazen mavi sis şeklini alan tuhaf bir yaratık var. Gölge içinde beni bulabiliyor. Bir insan bedenini kontrol altına alabiliyor ve bedenin doğal egosunu tamamen bastırabiliyor. Ben onu fark etmeden yıllarca çevremde dolandı. Kullandığı, benim bildiğim ilk beden Luke'un eski kız arkadaşı Gail'inkiydi.

Neden Gail? Eğer beni koruyorsa, neden Luke'un çevresinde dolaşmıştı? Neden benim çıktığım kadınlardan biri olmamıştı? Neden Julia değil? Ama hayır. Gail üzerinde karar kılmıştı. Tehdit Luke olduğu için mi? Onu yakından gözetlemek istediği için mi? Ama Luke'un birkaç kez beni öldürme girişiminde bulunmasına izin vermişti. Ve bir de Jasra var. Daha sonraki girişimlerin arkasında Jasra olduğunu bildiğini itiraf etmişti.

Neden ikisini de ortadan kaldırmamıştı? Luke'un bedenini ele geçirebilir, hızlı giden bir arabanın önüne atlayabilir, cesetten çıkabilir, sonra gidip aynısını Jasra'ya yapabilirdi. Konakladığı bedende ölmeye korkmuyordu. Bunu iki kez yaptığını görmüştüm.

Bir şekilde suikast girişimlerinin başarısızlığa uğrayacağını bilmiyorsa elbette. Mektup bombayı sabote etmiş olabilir miydi? Bir şekilde, mutfaktaki ocaklar açıldığında önsezimin arkasında o olmuş olabilir miydi? Ve belki diğerlerinin her birinde başka bir şey. Yine de, kaynağa gidip sorunun kendisini ortadan kaldırmak çok daha kolay olurdu. Öldürme konusunda vicdan azabı yaşamadığını biliyordum. Ölüm Sokağı'nda bana saldıran son kişinin öldürülmesini emretmişti.

O zaman ne?

Aklıma hemen iki olasılık geliyordu. Biri, Luke'dan gerçekten hoşlandığıydı ve onu yok etmeden etkisiz hale getirmenin yollarını bulmuştu. Ama sonra onun Martinez olduğunu düşündüm ve mantık dizim paramparça oldu. O gece Santa Fe'de ateş etmişti. Tamam. O zaman bir olasılık daha vardı: Asıl tehdit Luke değildi ve varlık, 30 Nisanlardan vazgeçtiğini ve dost olduğumuzu görünce yaşamasına izin verecek kadar hoşlanıyordu ondan. New Mexico'da fikrini değiştiren bir şey olmuştu. Bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sonra New York'a kadar beni takip etmişti, sırayla önce George Hansen, sonra Meg Devlin olmuştu. O sırada Luke ortalarda yoktu, dağlarda gözden kaybolmuştu. Artık bir tehdit oluşturmuyordu, ama varlık benimle bağlantıya geçmek için çılgınca çaba gösteriyordu. Başka bir şey mi yaklaşıyordu? Gerçek tehdit mi?

Beynimi paraladım, ama o tehdidin ne olduğunu çıkartamadım. Bu şekilde mantık yürüterek tamamen sahte bir izi mi takip ediyordum?

Varlık kesinlikle her şeyi bilmiyordu. Beni Bağevi'ne götürmesinin sebebi, saldırı sahnesinden uzaklaştırmak kadar benden bilgi sızdırmaktı da. Ve bilmek istediği bazı şeyler, bildiği bazı şeyler kadar ilgi çekiciydi.

Zihnim bir geriye sıçrama yaptı. Bana sorduğu ilk soru neydi?

Beceriyle zihinsel ayaklarımın üzerine indim. Bill Roth'un yerinde, aynı soruyu defalarca duymuştum. George Hansen olarak laf arasında sormuştu ve ben yalan söylemiştim; telefondaki ses olarak sormuştu ve ben yanıt vermeyi reddetmiştim; Meg Devlin olarak yatakta sonunda benden dürüstçe yanıt almıştı: Annenin adı ne?

Ona annemin adının Dara olduğunu söyleyince, sonunda serbestçe konuşmaya başlamıştı. Beni Luke'a karşı uyarmıştı.

O zaman, Meg'in kocası gelip sohbetimizi kesmeden önce, bana daha fazlasını anlatmaya gönüllü görünmüştü.

Bu anahtar neyi açıyordu? Kaos Sarayları'ndan geldiğimi söylüyordu ve oradan hiç bahsetmemişti. Ama bir şekilde önemli olmalıydı.

Yanıtı zaten bildiğimi, ama uygun soruyu sormadan onu fark edemeyeceğimi hissediyordum.

Yeter. Daha ileri gidemiyordum. Kaos Sarayları ile bağlantımı biliyor olması bana hâlâ hiçbir şey anlatmıyordu. Amber ile bağlantımdan haberdar olduğu açıktı ve bunun da olayların gidişinde ne etkisi olduğunu göremiyordum.

Bu yüzden o noktada bırakacak, daha sonra geri dönecektim. Düşünmem gereken daha epey şey vardı. En azından, bir daha karşılaştığımda ona soracağım bir sürü soru vardı ve bir daha karşılacağımız kesindi.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. Beni gerçekten korumuşsa, sahneden uzakta olmuş olmalıydı. Bana bir sürü bilgi vermişti, bunların doğru olduğunu düşünüyordum, ama doğrulama fırsatım olmamıştı. Telefon etmesinden, New York'ta dolanmasından, Ölüm Sokağı'ndaki tek olası bilgi kaynağımı öldürmesine... aslında faydasından çok zararı dokunmuştu. Tam da yanlış anda yine ortaya çıkıp yardımı ile bana engel olması beklenir bir şeydi.

Bu yüzden Random'a açılış konuşmam üzerinde çalışmak yerine, bir sonraki saati bir insanın içine girip kontrolleri ele almanın nasıl bir şey olduğu üzerinde düşünerek geçirdim.

Bunun yapılabilmesi için belli sayıda yöntem var gibi görünüyordu ve onun doğası hakkında bildiklerimi düşünerek, dayımın öğrettiği teknik egzersizleri kullanarak alanı çabucak daralttım. Bulduğuma karar verdiğimde geri dönüş yaptım ve bununla ilgili olabilecek güçler üzerinde düşündüm.

Güçlerden, açılarının tonik titreşimleri içinde ilerledim. Kaba gücün kullanımı, ne kadar havalı olsa da işleten için çok yorucu ve bitkin düşürücüdür, estetik olarak barbarca olmasından hiç bahsetmiyorum. Hazırlıklı olmakta fayda vardı.

Telaffuz edilmesi gereken işaretleri dizdim ve büyünün içine işledim. Muhtemelen Suhuy daha kısa yapardı, ama bu şeyler üzerinde azalan kâr konusu vardır ve ben tahminlerin doğruysa, benimkinin nerede işe yarayabileceğini düşünmüştüm.

Böylece harmanladım ve toparladım. Oldukça uzundu. Telaş içinde olursam ki muhtemelen olacaktım, ezbere söylenmeyecek kadar uzun. Onu inceleyince, üç kilidin muhtemelen onu tutmaya yeteceğini gördüm, ama dört tane daha iyiydi.

Logrus'u çağırdım ve hareket eden desenlerinin içine dilimi uzattım. Sonra büyüyü yavaş yavaş, açıkça telaffuz ettim, dışında tutmaya karar verdiğim dört anahtar sözcüğü söylemedim. Sözcükler çınlarken çevremdeki orman kıpırtısızlaştı. Büyü önümde, kişisel Logrus görüşümden sentetik bir ağ gibi, çağırdığım zaman gelecek, dört anahtar sözcüğü söylediğim zaman serbest kalacak, ses ve renkten, sakat bir kelebek gibi asılı kaldı.

Görüntüyü yok ettim ve dilimin serbest kaldığını hissettim.

Artık baş belası sürprizleri olan yalnızca varlık değildi.

Su içmek için durdum. Gökyüzü kararmıştı ve ormanın küçük sesleri geri dönmüştü. Fiona ya da Bleys'in bağlantı kurup kurmadığını, Bill'in kasabada neler yaptığını merak ettim. Dalların gıcırtısını dinledim. Aniden, izlendiğim duygusuna kapıldım. Koz Kartı incelemesinin soğuk hissi değil, yalnızca, üzerime dikilmiş bir çift göz olduğu hissi. Ürperdim. Düşmanlar hakkında onca düşünceden sonra...

Kılıcımı gevşettim ve at sürmeye devam ettim. Gece henüz yeniydi ve ileride, geride bıraktığımdan daha fazla yol vardı.

Gecenin içinde at sürerken tetikte kaldım, ama tatsız bir şey ne gördüm, ne de işittim. Jasra, Sharu, hatta Luke hakkında yanılmış mıydım? Ve şu

anda peşimde suikastçılardan bir garip mu vardı? Düzenli olarak dizginleri çekiyor, dinleyerek bir süre oturuyordum. Ama sıra dışı hiçbir şey işitmiyordum, takip sesleri olarak alınabilecek hiçbir şey. Cebimdeki mavi düğmenin fena halde farkındaydım. Bir sihirbazın kötücül gönderisi için işaret ateşi görevi mi görüyordu? O şeyden kurtulmak istemiyordum, çünkü onu kullanmanın bir dizi yolunu görebiliyordum. Dahası, çoktan bana ahenk kazanmışsa -ki muhtemelen kazanmıştı- ondan şimdi kurtulmanın ne faydası olacağını anlayamıyordum. Etkilerinden kurtulmaya çalışmadan önce onu güvenli bir yere saklayabilirdim. O zamana kadar onunla başka bir şey yapmanın faydasını göremiyordum.

Gökyüzü kararmaya devam etti ve bir dizi yıldız tereddütle ortaya çıktı. Duman ve ben daha da yavaşladık, ama yol hâlâ iyiydi ve solgun yüzeyi yeterince görünüyor, herhangi bir tehlike arz etmiyordu. Sağımdan bir baykuşun ötüşünü duydum ve biraz sonra karanlık şekli ağaçların arasından fırladı.

Kendi hayaletlerimi yaratıyor, onlarla kendimi avlıyor olmasaydım at sürmek için güzel bir gece olacaktı. Güz ve orman kokusuna bayılırım; başka hiçbir şeyde olmadığını bildiğim o keskin koku için kamp ateşimde birkaç yaprak yakmaya karar verdim.

Hava temiz ve serindi. Toynak sesleri, nefes seslerimiz, rüzgar, çevredeki tek sesler gibi görünüyordu, ama biraz sonra bir geyiği korkuttuk ve bir süre uzaklaşan ayak seslerini dinledik.Küçük, ama sağlam bir tahta köprüyü geçtik, ama başında ücret isteyen troller yoktu. Yol yukarıya döndü ve yavaş yavaş, istikrarlı bir biçimde yükseldi. Artık dalların arasından sayısız yıldız görülüyordu, ama hiç bulut yoktu. Kışın yapraklarını döken ağaçlar biz yükseldikçe azaldı ve her daim yeşil ağaç belirmeye başladı. Esintilerin güçlendiğini hissediyordum.

Duman’ın dinlenmesini sağlamak, dinlemek ve azığımı kemirmek için daha sık durmaya başladım. En azından ay yükselene kadar yola devam etmeye karar verdim. Amber’den ayrılmamı takip eden geceyi baz alarak, zamanı hesaplamaya çalışıyordum. Kamp kurmadan önce o noktaya ulaşabilirsem, yarın sabah Amber’e kalan yol epey kolay olacaktı.

Frakir bileğimi bir kez, hafifçe sıktı. Ama lanet olsun, bu trafikte, birinin yolunu kestiğim zaman sık sık olmuş bir şeydi. Aç bir tilki gelmiş, bana bakmış ve bir ayı olmayı dilemiş olabilirdi. Yine de, orada

niyetlendiğimden daha uzun süre bekledim ve öyle görünmemeye çalışarak bir saldırıya hazırlandım.

Ama hiçbir şey olmadı, uyarı tekrarlanmadı ve bir süre sonra yola devam ettim. Luke'u -ve Jasra'yı da- sıkıştırma fikrime geri döndüm. Buna henüz plan diyemezdim, çünkü hemen hemen tüm ayrıntıları eksikti. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çılgınca geliyordu. Bir kez, son derece baştan çıkarıcıydı, çünkü bir sürü sorunu çözme potansiyeline sahipti. Neden Bill Roth için bir Koz Kartı çizmediğimi merak ettim. Aniden iyi bir avukatla konuşma ihtiyacı hissetmeye başlamıştım. Bunu yapmadan önce davamı savunacak birini bulmak isteyebilirdim.

Ama artık çizime izin vermeyecek kadar karanlıktı... ve aslında henüz gerçekten gerekli değildi. Yalnızca onunla konuşmak, olanları anlatmak, bu işle doğrudan ilgili olmayan birinin görüşlerini almak istemiştim.

Bir sonraki saat boyunca Frakir uyarıda bulunmadı. Hafifçe alçalan bir yolda ilerledik, kısa süre sonra, çam kokularının daha fazla geldiği, daha korunaklı bir bölgeye geldik. Düşünmeye devam ettim. Sihirbazlar ve çiçekler, Hayaletçark ve sorunları, Vinta'yı ele geçiren varlığın ismi hakkında. Daha bir sürü düşünce vardı ve bazıları çok geriye gidiyordu.

Pek çok mola sonra, arkamdan sızan ay ışığı huzmeleri altında, pes etmeye ve yatacak yer aramaya karar verdim. Bir sonraki çayda Duman'a su içirdim. Yaklaşık on beş dakika sonra sağda iyi bir nokta olabilecek bir yer gördüğümü düşündüm, bu yüzden yoldan ayrılıp o tarafa yöneldim.

Düşündüğüm kadar iyi bir yer çıkmadı ve ormanın içinde ilerlemeye devam ettim. Sonunda yeterli görünen küçük bir açıklığa geldim. Attan indim, Duman'ın eyerini çıkardım, bağladım, battaniyesiyle ovaladım ve yemesi için bir şeyler verdim.

Sonra kılıcımla küçük bir alanı temizledim, ortasına bir çukur kazdım ve ateş yaktım. Ateşi yakmak için bir büyü kullandım, çünkü kendimi çok tembel hissediyordum. Eski düşüncelerimi hatırlayarak ateşe avuç avuç yaprak attım.

Sırtımı orta büyüklükte bir ağacın dalına yaslayarak pelerinimin üzerine oturdum, bir peynirli sandviç yedim, çizmelerimi çıkarma arzum artarken su yudumladım. Kılıcım yerde, yanımda duruyordu. Kaslarım gevşemeye başlamıştı. Ateş kokusunda nostaljik bir şey vardı. Bir sonraki sandviçimi ateşte ısıttım.

Oturdum ve uzun süre hiçbir şey düşünmedim. Yavaş yavaş, zar zor fark edilen aşamalar halinde, yorgunluğun kollara ve bacaklara getirdiği gevşekliği hissettim. Rahatlamadan önce odun toplamayı planlamıştım. Ama aslında ona ihtiyacım yoktu. Hava o kadar da soğuk değildi. Ateşi sırf bana yoldaşlık etsin diye istemiştim.

Yine de... Zorla ayağa kalktım ve ağaçlıkların içine yürüdüm. Bir kez harekete geçince, bölgeyi uzun uzun, yavaş yavaş keşfettim. Ama dürüst olmak gerekirse, kalkmamın asıl sebebi gidip işemekti. Kuzeydoğuda, uzakta bir ışığın pırıldadığını görünce Hırlamayı bıraktım. Bir başka kamp ateşi mi? Suda yansıyan ay ışığı mı? Bir meşale mi? Yalnızca bir anlığına görmüştüm, ama çevreme bakınarak attığım son birkaç adımı dönmeme, hatta o yöne biraz ilerlememe rağmen bir daha bulamadım.

Ama hayali bir şeyi kovalamak ve gecemi boş yere çaba harcayarak geçirmek istemiyordum. Değişik açılardan, kampın görünüp görünmediğini kontrol ettim. Küçük ateşim bu mesafeden bile zar zor görülebiliyordu. Kampın çevresinde dolandım, ateşin başına gittim ve yine uzandım. Ateş ölmeye başlamıştı bile, sönmesine izin vermeye karar verdim. Pelerinime sarındım, rüzgarın yumuşak seslerini dinledim.

Çabucak uykuya daldım. Ne kadar uyudum, bilmiyorum.

Rüya gördüğümü hatırlamıyorum.

Frakir'in çılgınca sıkmasıyla uyandım. Gözlerimi azıcık araladım, uykuda dönüyormuş gibi yaptım, böylece sağ elim kılıcımın kabzasının yakınına düştü. Hafif hafif nefes almaya devam ettim. Rüzgarın yükseldiğini işittim ve hissettim, ateşimi yelpazelediğini, közlerin yine alevlendiğini gördüm. Ama önümde kimseyi göremedim. Her tür sese dikkat ettim, ama rüzgarın ve çıtırdayan ateşin sesinden başka bir şey duymuyordum.

Tehlikenin hangi yönden yaklaştığını bilmeden ayağa fırlayıp savunmaya geçmek aptalca geliyordu. Diğer yandan, bilinçli olarak pelerinimi, sırtımı alçak dalları olan, iri bir çama verecek şekilde yaymıştım. Değil bunu sessizce yapmak, birinin bana arkadan yaklaşması bile güç olurdu. Bu yüzden o yandan saldın beklemiyordum.

Başımı hafifçe çevirdim ve biraz huzursuzlanmaya başlamış gibi görünen Duman'ı inceledim. Frakir bileğimi sıkıp bırakmaya devam ediyor, dikkatimi dağıtıyordu, sonunda kıpırdamamasını emrettim.

Duman kulaklarını oynatıyor, burun deliklerini açarak başını çeviriyordu. Ben izlerken, dikkatini sağ tarafa verdiğini gördüm. Uzun ipi arkasından sürünürken kampa doğru yanaşmaya başladı.

O zaman, Duman'ın çekilişinin gürültüsünün arkasında, sağdan bir şey yaklaşıyormuş gibi bir ses duydum. Bir süre tekrarlanmadı, sonra yine duydum. Ayak sesi değildi, bir bedenin, aniden zayıf bir itiraz koparan bir dala sürtünmesiydi.

O yönde ağaçların ve çalıların konumlarını düşündüm ve hamle yapmadan önce gizli gizli gelenin yaklaşmasına izin vermeye karar verdim. Logrus çağırma ve büyülü bir saldırı hazırlama fikrini reddettim. Bu, benim kaldığını düşündüğüm zamandan biraz daha fazlasını gerektirirdi. Aynı zamanda, Duman'ın davranışına ve işittiklerime bakılırsa, tek bir kişi yaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Bulduğum ilk fırsatta, koruyucu varlığıma karşı hazırladığıma benzer, yeterli sayıda saldırı ve savunma büyüleri hazırlamaya karar verdim. Sorun şuydu ki, onları düzgün bir şekilde sıralamak, hazırlamak, bir anda salıverilecek hale getirmek için prova yapmak, yalnız başıma günlerce çalışmamı gerektirir ve bir de bir hafta kadar sonra çürümeye başlamaya eğilimli olmaları vardır. Onlara adamaya razı olduğunuz enerji miktarına ve içinde bulunduğunuz gölgedeki büyü iklimine bağlı olarak bazen daha fazla, bazen daha az dayanırlar. Belli bir zaman süresince ona ihtiyacınız olacağından emin değilseniz boş yere zahmet demektir. Diğer yandan, iyi bir büyücü bir saldırı, bir savunma ve bir kaçış büyüsünü her an el altında bulundurmalıdır. Ama ben genellikle tembelimdir, oldukça yumuşak başlı olmamdan ve son zamanlara kadar bu tür hazırlıklara gereksinim duymamamdan hiç bahsetmiyorum. Ayrıca son zamanlarda bunu yapacak zamanım olmamıştı pek.

Bu yüzden, Logrus'u şimdi çağırmak ve kendimi sınırlarının içine yerleştirmek, ham gücüyle patlayıp gitmekle eşdeğerdi ve bu da gücün idare edeni için çok bitkin düşürücüdür.

Bırak daha yakına gelsin. Soğuk çelik ve bir boğma ipiyle yüz yüze gelecek.

Artık yaklaşan varlığı hissedebiliyor, çam iğnelerinin yumuşak kıpırdanmasını işitebiliyordum. Birkaç metre daha, düşman... Hadi gel. Tek ihtiyacım olan bu. Menzile gir...

Durdu. Yumuşak, düzenli nefeslerini duyabiliyordum.

O zaman, “Artık benim farkımda olmalısın, büyücü," diye alçak bir fısıltı geldi, “çünkü hepimizin küçük numaraları var ve seninkinin kaynağını biliyorum."

"Kimsin sen?" diye sordum, kılıcımın kabzasını kavrayarak yuvarlanıp çökmüş konuma geldim, silahımın ucuyla küçük bir çember çizerek karanlıkla yüzleştim.

"Ben düşmanım," diye geldi yanıt. “Asla gelmeyeceğini sandığın."

Bölüm 9

Güç.

Kayalık bir çıkıntının üzerinde durduğum günü hatırlıyordum. Fiona -lavanta rengine bürünmüş, gümüş bir kemer takmış- önümde, sağımda daha yüksek bir yerde duruyordu. Sağ elinde gümüş bir ayna vardı ve sislerin içinden aşağıya, büyük bir ağacın yükseldiği yere bakıyordu. Çevremizde mutlak bir sessizlik vardı ve bizim çıkardığımız küçük sesler bile boğuk geliyordu. Ağacın üst kısmı alçakta asılı duran bir sis bulutunun içinde kaybolmuştu. Aradan sızan ışık, arkasındaki, yükselerek yukarıdakiyle birleşen bir başka sis bulutunun üzerine siluetini çiziyordu. Ağacın dibinde parlak, görünüşte kendi kendini aydınlatan bir çizgi kıvrılarak sisin içinde kayboluyordu. Çok uzağımda, aynı parlaklığa sahip bir başka kısa yay, küme küme beyaz duvardan çıkıyor, sonra geri dönüyordu.

"Bu nedir, Fiona?" diye sordum. “Neden beni buraya getirdin?"

"Bunu duydun," diye yanıt verdi. “Görmeni istedim."

Başımı iki yana salladım. “Hiç duymadım. Neye baktığım konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Gel," dedi ve inmeye başladı.

Elimi tutmayı reddetti, hızla, zarafetle ilerledi ve kayalıklardan inip ağaca yaklaştık. Burada belli belirsiz tanıdık bir şey vardı, ama çıkartamıyordum.

"Babandan kaldı," dedi sonunda. “Sana hikayesini uzun uzun anlattı. Kuşkusuz bu kısmı da anlatmıştır."

Anlayış, başta utangaç utangaç, kendini gösterirken durdum.

"O ağaç," dedim.

"Corwin yeni Desen’i yaratmaya başlarken asasını yere saplamıştı," dedi. “Canlıydı. Kök saldı."

Zeminde hafif bir titreşim hissettiğimi sandım.

Fiona sırtını manzaraya döndü, taşıdığı aynayı kaldırdı ve öyle bir açıya getirdi ki, sahneyi sağ omzunun üzerinden görebiliyordu.

"Evet," dedi birkaç dakika sonra. Sonra aynayı bana uzattı.

"Benim baktığım gibi bak," dedi.

Aynayı aldım, kaldırdım, ayarlayıp baktım.

Aynadaki görüntü yardımsız baktığımda gördüğümle aynı değildi. Şimdi ağacın arkasında, sislerin ötesinde, zeminde parlak parlak kıvrılan, merkezindeki çıkışa doğru uzanan yabancı Desen’i görebiliyordu. Merkezi kıpırtısız, beyaz, içinde minik ışıkların yıldız gibi yanıyor göründüğü bir sütunun sakladığı tek noktaydı.

"Amber’deki Desen’e benzemiyor," dedim.

"Hayır," diye yanıt verdi. “Logrus ile bir benzerliği var mı?"

"Yok. Logrus devamlı değişir. Hem, Logrus daha köşelidir, ama bu daha çok kıvrımlardan oluşuyor."

Deseni biraz daha inceledim, sonra aynayı iade ettim.

"Aynadaki ilginç bir büyü," diye yorum yaptım, çünkü elimde tutarken onu da incelemiştim.

"Ve düşündüğünden çok daha zor," diye yanıt verdi, “çünkü orada sisten daha fazlası var. İzle."

Desen’in başlangıcına, büyük ağacın yanına ilerledi, ayağını parlak yola koyacakmış gibi yaptı. Ama ayağı inmeden önce küçük bir elektrik akımı yukarıya doğru çıtırdadı ve ayakkabısına ulaştı. Fiona ayağını çabucak çekti.

"Beni reddediyor," dedi. “Ayağımı üzerine koyamıyorum. Bir dene."

Bakışlarında hoşuma gitmeyen bir şey vardı, ama durduğu yere ilerledim.

"Neden aynan merkeze kadar göremedi?" diye sordum aniden.

"İçe doğru ilerledikçe direnç artıyor gibi. En fazla direnç merkezde," diye yanıt verdi. “Ama neden, diye sorarsan bilmiyorum."

Bir an daha tereddüt ettim. “Senden başka deneyen oldu mu?"

"Bleys’i getirdim," diye yanıt verdi. “Onu da reddetti."

"Ondan başka gören var mı?"

"Hayır, Random’ı getirdim. Ama denemeyi reddetti. O sırada bununla uğraşmak istemediğini söyledi."

"Tedbirlice, belki. Mücevher üzerinde miydi?"

"Hayır. Neden?"

"Yalnızca merak ettim."

"Sana nasıl davranacak, bir bak."

"Tamam."

Sağ ayağımı kaldırdım ve yavaşça çizgiye doğru indirdim.

Yaklaşık otuz santim yukarısında durdum.

"Bir şey beni engelliyor gibi," dedim.

"Tuhaf. Elektrik akımı yok."

"Küçük bir nimet," diye karşılık verdim ve ayağımı birkaç santim daha indirdim. Sonunda içimi çektim. “Hayır, Fi. Yapamıyorum."

Yüz hatlarındaki hayal kırıklığını okudum.

"Umuyordum ki," dedi ben geri çekilirken, “Corwin’den başka biri de yürüyebilir. En olası seçenek oğlu gibi görünüyordu."

"Neden birinin bu deseni yürümesi o kadar önemli? Sırf burada olduğu için mi?"

"Ben bunun bir tehdit olduğunu düşünüyorum," dedi. "Keşfedilmeli ve halledilmeli."

"Tehdit mi? Neden?"

"Anladığımız şekliyle, Amber ve Kaos varoluşun iki kutbu," dedi, “Desen ve Logrus’u barındırıyorlar. Yüzyıllar boyunca aralarında denge oldu. Şimdi, babanın bu piç Desen’inin onların dengesini bozduğuna inanıyorum."

"Hangi şekilde?"

"Amber ile Kaos arasında hep dalga gibi değiş tokuşlar oldu. Bu bir tür engel oluşturuyor gibi."

"Bana bir içkiye fazladan bir buz küpü atmak gibi görünüyor," dedim. “Bir süre sonra yerleşecektir."

Başını iki yana salladı. “Olaylar yatışmıyor. Bu şey yaratıldığından beri çok daha fazla gölge fırtınası oldu. Gölge’nin dokusunu yırtıyor. Gerçekliğin doğasını değiştiriyor."

"Bu açıklamanın faydası yok," dedim. “Aynı zamanda çok daha önemli bir olay oldu. Amber’deki orijinal Desen zarar gördü ve Oberon onu onardı. O yaradan gelen Kaos dalgası tüm Gölgeleri süpürdü. Her şey etkilendi. Ama Desen dayandı ve her şey yeniden yatıştı. Ben o fazladan gölge fırtınalarının artçı şoklar olduğuna inanma eğilimindeyim."

"İyi bir sav," dedi. “Ama ya doğru değilse?"

"Doğru olduğunu düşünüyorum."

"Merle, orada bir tür güç var. Muazzam miktarda bir güç."

"Bundan kuşkum yok."

"Güce göz kulak olmak, onu anlamaya çalışmak ve kontrol etmek hep davranış tarzımız olmuştur. Çünkü bir gün tehdit haline gelebilir. Corwin sana bunun neyi temsil ettiği ve onu nasıl kullanabileceğimiz konusunda bir şey söyledi mi? Herhangi bir şey?"

"Hayır," dedim. “Oberon’un onaramama olasılığının olduğunu düşündüğü eski Desen’in yerine alelacele yaptığı gerçeği dışında hiçbir şey."

"Onu bir bulabilsek."

"Hâlâ haber yok mu?"

"Droppa onu senin sevdiğin gölge Yeryüzü’nde, Sands’de gördüğünü iddia ediyor. Yanında çekici bir kadın varmış, ikisi içki içiyor, bir müzik grubunu dinliyormuş. El sallamış ve kalabalıktan geçerek onlara ulaşmaya çalışmış. Corwin’in onu gördüğünü düşünmüş. Ama masalarına vardığında, gittiklerini görmüş."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Bu, çok fazla şey anlatmıyor."

"Biliyorum. Ama o bu lanet şeyi yürüyebilen tek kişiyse ve bu gerçekten de bir tehditse, bir gün başımız büyük belaya girebilir."

"Bence boş yere paniğe kapılıyorsun, halacığım."

"Umarım haklısındır, Merle. Hadi gel. Seni eve götüreyim."

Mekanı bir kez daha inceledim, ayrıntılar kadar verdiği hisleri de sınadım, çünkü buranın Koz Kartını yapabilmek istiyordum. Kimseye ayağımı indirdiğim zaman dirençle karşılaşmadığımı söylemedim, çünkü Desen’e ya da Logrus’a bir kez ayak basarsanız geri dönüş yoktur. Ya sonuna kadar ilerlersiniz, ya da yok edilirsiniz. Ve gizemlerden ne kadar hoşlansam da, teneffüs sona ermişti ve sınıfa dönmem gerekliydi.

***

Güç.

Siyah Kuşak’ta, Kaos’un Gölge ile ticaret yaptığı o alanda, bir ormanda beraberdik. Boynuzlu, kısa, siyah, vahşi ve etobur bir yaratık olan zhind avlıyorduk. Avlanmaktan pek hoşlanmam, çünkü zorunlu değilken bir şeyleri öldürmekten hoşlanmam. Ama bu Jurt’un fikriydi ve belki de oradan ayrılmadan önce kardeşimle son uzlaşma fırsatı olduğundan, teklifini kabul etmeye karar vermiştim. İkimiz de çok iyi okçular değildik ve zhindler oldukça hızlıdır. Yani şansımız varsa hiçbir şey ölmeyecekti ve biz konuşma fırsatı bulacak, belki de avın sonunda daha iyi anlaşmaya başlayacaktık.

Bir kez izi kaybettik ve dinlenmeye oturduk. Uzun uzun okçuluk, saray politikaları, Gölge ve hava üzerine sohbet ettik. Jurt son zamanlarda bana karşı çok daha medeniydi ve ben bunu iyi bir işaret olarak kabul etmiştim.

Saçlarını uzatmış, eksik kulağını onunla kapatmıştı. Kulakların yeniden oluşması zordur. Düellomuzdan ya da ona varan tartışmamızdan bahsetmiyorduk. Kısa süre sonra bu hayattan çıkacağımdan, belki de varoluşunun bu bölümünü daha dostane bir şekilde kapatmayı tercih etmişti. Böylece ikimiz de kendimizi iyi hissettirecek anılarla kendi yollarımıza gidecektik. Hemen hemen haklıydım.

Daha sonra, soğuk bir öğle yemeği için durduğumuzda bana sordu, “Ee, nasıl bir his?"

"Ne?" dedim.

"Güç," diye yanıt verdi. “Logrus gücü, Gölge’de yürümek, sıradan büyüden daha yüksek bir büyü gücüyle çalışmak."

Ayrıntılara girmek istemiyordum, çünkü onun üç sefer Logrus’u yürümeye hazırlandığını ve her seferinde son anda, Logrus’a baktığında vazgeçtiğini biliyordum. Belki de Suhuy’un oralarda tuttuğu, başarısız girişimlerden kalma iskeletler onu da rahatsız etmişti. Jurt’ün, fikrini değiştirdiği son iki seferden haberim olduğunu bildiğini sanmıyorum. Bu yüzden başarımı önemsiz göstermeye karar verdim.

"Ah, çok farklı hissetmiyorsun," dedim, “ta ki onu gerçekten kullanmaya başlayana kadar. O zaman da, tasvir etmesi zor."

"Ben de yakında bunu yapmayı düşünüyorum," dedi. “Gölge’yi görmek, belki kendime bir yerlerde bir krallık bulmak iyi olacak. Bana önerin olabilir mi?"

Başımı salladım. “Arkana bakma," dedim. “Düşünmek için durma. Yürümeye devam et."

Kahkaha attı. “Bir orduya verdiğin emirlere benziyor," dedi.

"Sanırım bir benzerlik var."

Yine kahkaha attı. “Hadi gidip bir zhind öldürelim," dedi.

O akşam, düşmüş dallarla dolu bir çalılıkta bir izi kaybettik. Zhindin içinden geçtiğini duymuştuk, ama ne tarafa gittiğini hemen anlayamadık. Sırtım Jurt’e dönüktü ve bir işaret arayarak mekanın ön kenarına bakıyordum ki Frakir bileğimi sıktı, sonra gevşeyip yere düştü.

Ne olduğunu merak ederek onu almak için eğildim ve yukarıdan bir tank sesi duydum. Yukarıya baktığımda, önümdeki ağacın dalından bir ok çıktığını gördüm. Öyle bir yükseklikteydi ki, ayakta kalsam sırtıma saplanacaktı.

Doğrulmak için zaman harcamadan, hızla Jurt’e döndüm.

Yayına bir ok daha takıyordu.

"Arkana bakma," dedi. “Düşünmek için durma. Devam et," ve güldü.

Silahını doğrulturken ona doğru atıldım. Daha iyi bir okçu olsa muhtemelen beni öldürürdü. Sanırım ben harekete geçince paniğe kapıldı ve okunu erken bıraktı, çünkü deri yeleğimin yan tarafına geldi ve acı hissetmedim.

Dizlerinin üzerine sarıldım. Geriye devrilirken yayını düşürdü. Av bıçağını çekti, yana yuvarlandı ve hançerini boğazıma doğru savurdu. Sol elimle bileğini yakaladım ve momentumunun gücüyle sırtüstü devrildim. Hançeri kendimden uzak tutarken sağ yumruğumu yüzüne indirdim. Darbeyi karşıladı ve testislerime diz attı.

Bu darbe direncimde büyük bir çökme yaratırken hançerinin ucu boğazımdan birkaç santim uzağa kadar geldi. Acılar içinde, bir başka diz darbesini engellemek için kalçamı çevirdim ve aynı anda sağ kolumun alt tarafını bileğinin altına soktum, bu arada elimi kestim. Sonra sağımla ittirdim, solumla çektim ve dönüşün gücüyle sola yuvarlandım. Kolu zayıf kavrayışımdan kurtuldu, yana yuvarlandı ve ben doğrulmaya çalıştım. Tam o sırada çığlıklarını duydum.

Dizlerimin üstünde doğrulduğum zaman sol tarafına yuvarlanıp durduğunu, hançerinin bir iki metre ötesinde, kırık dalların arasına takılmış olduğunu gördüm. İki elini yüzüne kaldırmıştı, haykırışları sözsüz, hayvansı çığlıklardı.

Ne olduğunu görmek için yanına yaklaştım, bir tür oyun oynuyor olması olasılığına karşılık Frakir boğazına sarılmaya hazır dinliyordu.

Ama oyun oynamıyordu. Uzandığım zaman yerdeki kırık dallardan birinin sivri ucunun sağ gözüne saplanmış olduğunu gördüm. Yanağında ve burnunun yanında kan vardı.

"Kıvranıp durma," dedim. “Bu her şeyi daha da kötüleştirir. Bırak çıkarayım."

"Lanet ellerini üzerimden çek!" diye haykırdı.

Sonra dişlerini sıktı, yüzünü korkunç bir şekilde buruşturdu, sağ eliyle dalı tuttu ve başını geri çekti. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Sonra dakikalar boyunca inledi ve düşüp bayıldı. Gömleğimin sol kolunu yırttım, bir şerit kopardım, katlayarak tampon yaptım ve yaralı gözünün üzerine yerleştirdim. Bir başka şeritle tamponu bağladım. Frakir bileğime, her zamanki yerine döndü.

Sonra bizi eve götürecek Koz Kartını çıkardım ve onu kollarıma aldım. Annem bundan hiç hoşlanmayacaktı.

***

Güç.

Cumartesi günüydü. Luke ve ben yamaç paraşütüyle atlayış yapmıştık. Sonra öğle yemeği için Julia ve Gail ile buluştuk, ondan sonra Yıldız Patlaması'ın alıp, tüm akşamı denizde geçirdik. Daha sonra marinaya gittik ve ızgara biftekleri beklerken biraları ben ısmarladım, çünkü içkilerin parasını kimin ödeyeceğine karar vermek için bilek güreşi yaptığımızda Luke sağ kolumu masaya yatırmıştı.

Yan masadaki biri, "Vergiden hariç bir milyon dolarım olsa..." dedi ve Julia dinlerken güldü.

"Komik olan ne?" diye sordum ona.

"Dilek listesi," dedi. "Ben olsam bir dolap dolusu özel tasarım elbise ve onlara uyacak zarif mücevherler isterdim. Dolabı güzel bir eve, evi önemli sayılacağım bir yere koyardım..."

Luke gülümsedi. "Paradan güce bir geçiş fark ediyorum," dedi.

"Belki öyle," diye yanıt verdi Julia. "Ama gerçekte ne farkı var ki?"

"Para bir şeyleri satın alır," dedi Luke. "Güç bazı şeylerin olmasını sağlar. Seçme şansın olursa, gücü seç."

Gail'in her zamanki hafif gülümsemesi soldu, daha ciddi bir ifade takındı.

"Ben gücün amaç olması gerektiğine inanmıyorum," dedi.

"İnsan ona yalnızca belli şekillerde kullanmak için sahip olur."

Julia bir kahkaha attı. "Güç sarhoşluğunda yanlış olan ne?" diye sordu. "Bana eğlenceli görünüyor."

"Ancak daha büyük bir güçle karşılana kadar," dedi Luke.

"O zaman büyük düşünmek gerek," diye yanıt verdi Julia.

"Bu doğru değil," dedi Gail. "insanın görevleri vardır ve görevler önce gelir."

Luke şimdi onu inceliyordu, başını salladı.

"Ahlakı bunun dışında bırakabilirsin," dedi Julia.

"Hayır, bırakamazsın," diye karşılık verdi Luke.

"Katılmıyorum," dedi Julia.

Luke omuzlarını silkti.

"Julia haklı," dedi Gail aniden. “Ben görev ve ahlakın aynı şey olduğunu düşünmüyorum."«

"Eh, bir görevin varsa," dedi Luke, “mutlaka yapman gereken bir şey -diyelim ki bir şeref meselesi- o zaman bu görev senin ahlakın olur."

Julia Luke’a, sonra Gail’e baktı. “Bu bir şey üzerinde hemfikir olduk anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Hayır," dedi Luke, “Sanmıyorum."

Gail içkisinden bir yudum aldı. “Geleneksel ahlak anlayışı ile hiçbir ilgisi olmayan, kişisel bir kuraldan bahsediyorsun."

"Doğru," dedi Luke.

"O zaman bu gerçekte ahlak değil. Sen yalnızca görevden bahsediyorsun."

"Görev konusunda haklısın," diye yanıt verdi Luke. “Ama bu yine de ahlaktır."

"Ahlak bir medeniyetin değerler dizisidir," dedi Julia.

"Medeniyet diye bir şey yoktur," diye karşılık verdi Luke.

"Sözcük yalnızca şehirde yaşama sanatı anlamına gelir."

"Tamam, o zaman. Bir kültürün," dedi Julia.

"Kültürel değerler göreceli şeylerdir," dedi Luke gülümseyerek “ve benimki haklı olduğumu söylüyor."

"Seninki nereden geliyor?" diye sordu Gail, onu dikkatle inceleyerek.

"Bunu saf ve felsefi tutalım, olmaz mı?" dedi Luke.

"O zaman belki bu terimden tamamen vazgeçmeliyiz," dedi Gail. “Ve görev sözcüğünü kullanmalıyız."

"Güce ne oldu?" diye sordu Julia.

"Oralarda bir yerde," dedim.

Gail, sanki tartışmamız farklı şekillerde bin kez tekrarlanmamış gibi, aniden yeni bir düşünceye yol açmış gibi rahatsız olmuş göründü.

"İkisi birbirinden farklıysa," dedi yavaşça, “hangisi daha önemli?"

"Değiller," dedi Luke. “İkisi aynı."

"Sanmıyorum," dedi Julia ona. “Ama görev daha belirlidir ve ahlakını kendin seçebilirmişsin gibi görünür. Bu yüzden bir tanesine sahip olmam gerekse, ben ahlakı seçerdim."

"Ben her şeyin belirli olmasından hoşlanırım," dedi Gail.

Luke birasını kafasına dikti, hafifçe geğirdi. “Lanet olsun!" dedi. “Felsefe dersi salı günü. Haftasonundayız. Şimdi içkileri kim ısmarlıyor, Merle?"

Dirseğimi masanın üzerine koydum ve elimi açtım.
Biz bilek güreşi yaparken, aramızdaki gerilim gittikçe artıyordu, Luke sıktığı dişlerinin arasından. “Haklıydım, değil mi?" dedi.
"Haklıydın," dedim ve kolunu masaya yapıştırdım.

***

Güç.
Mektuplarımı koridordaki küçük, kilitli kutudan aldım ve yukarıya, daireme taşıdım. İki fatura, bazı haber mektupları ve üzerinde iade adresi olmayan kalın, birinci sınıf bir şey vardı.
Kapıyı arkamdan kapattım, anahtarlarımı cebime attım ve evrak çantamı yakındaki bir sandalyenin üzerine bıraktım. Divana doğru yürümeye başlamıştım ki, mutfaktaki telefon çaldı.
Mektupları sehpanın üzerine attım, döndüm ve mutfağa yürümeye başladım. Arkamdaki patlama beni devirecek kadar güçlü olabilirdi de, olmayabilirdi de. Bilmiyorum, çünkü bu olurken kendi irademle ileri atladım. Başımı mutfak masasının bacağına vurdum. Bu beni biraz sersemletti, ama bunun dışında sağlamdım. Tüm zarar diğer odadaydı. Ayağa kalktığım zaman telefon çalmayı bırakmıştı.
Gereksiz mektuplardan kurtulmanın daha kolay yöntemleri olduğunu zaten biliyordum, ama daha sonra uzun zaman telefondakinin kim olduğunu merak eltim.
Bazen suikast girişimi dizisinin ilkini hatırlıyordum, üzerime gelen kamyonu. Kaçmadan önce bir anlığına sürücünün yüz ifadesini görmüştüm. Kıpırtısız, tamamen ifadesiz, ölmüş, hipnotize edilmiş, ilaçla uyutulmuş, ruhu ele geçirilmiş gibi.
Herhangi birini seç, diye karar verdim, hatta birden fazlasını.
Ve bir de soyguncuların saldırdığı gece vardı. Tek söz etmeden saldırmışlardı. Her şey bittiğinde, ben uzaklaşırken, bir kez arkama bakmıştım. Gölgeli bir şeklin sokağın yukarısındaki bir kapı eşiğine çekildiğini gördüğümü sanmıştım. Neler olup bittiği düşünülürse, akıllıca bir önlem, diye düşünmüştüm. Ama elbette saldırıyla bağlantılı bir şey de olabilirdi. Kararsız kalmıştım. Uzaktaki kişi beni düzgün tarif edemeyecek kadar uzaktaydı. Geri dönersem ve adam masum bir izleyici çıkarsa, beni tanıyabilecek bir tanık olurdu. Bir aç-kapa meşru müdafaa davası olacağını düşünmediğimden değil, ama bir sürü güçlük çıkacaktı. Bu yüzden

'cehennemin dibine' dedim ve yürümeye devam ettim. Bir başka ilginç 30 Nisan.

Tüfekli adamın günü. Ben sokaktan aşağı seğirtirken iki atış yapılmıştı. Ben neler olduğunu anlamadan ikisi de beni ıskalamış, solumdaki binanın duvarlarından tuğla parçaları sıçratmıştı. Üçüncü bir atış yapılmamıştı, ama karşıdaki binadan bir gümleme ve parçalanma sesi duyulmuştu. Üçüncü kattaki bir pencere ardına dek açıktı.

Hızla yürümeye devam ettim. Eski bir apartmandı ve ön kapı kilitliydi, ama ben nezaket göstermek için yavaşlamadım.

Merdiveni bulup tırmandım. Doğru oda olduğunu düşündüğüm yere geldiğimde, eski moda yöntemi denemeye karar verdim; işe yaradı. Kapı kilitli değildi.

Yanda durarak kapıyı ittirip açtım ve mekanın mobilyasız ve boş olduğunu gördüm. Görünüşe göre kimse yoktu. Yanılmış olabilir miydim? Ama sonra sokağa bakan pencerenin ardına dek açık olduğunu ve yerde yatanları gördüm. İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım.

Bir köşede kırık bir tüfek duruyordu. Kundağının üzerindeki izlere bakarak büyük bir güçle yakındaki radyatöre çarpıldığım, sonra yere fırlatıldığını tahmin ettim. Sonra yerde bir şey daha gördüm, ıslak ve kırmızı bir şey. Çok değil. Yalnızca birkaç damla.

Mekanı çabucak araştırdım. Küçüktü. Yatak odasındaki tek pencere de açık duruyordu. Oraya yöneldim. Ardında bir yangın çıkışı vardı, benim de oradan çıkmamın doğru olacağına karar verdim. Siyah metalin üzerinde birkaç kan damlası daha vardı, ama o kadar. Aşağıda, iki yönde de kimse yoktu.

Güç. Öldürmek için. Korumak için. Luke, Jasra, Gail. Kim neden sorumluydu?

Ne kadar düşündüysem, gaz ocaklarının açık olduğu sabah, telefonun çalmış olması o kadar olası geliyordu. Beni tehlikeye karşı uyandıran bu mu olmuştu? Bu konuları her düşündüğümde vurgunun hafifçe kaydığını hissediyordum. Olaylar daha farklı bir ışık altında duruyordu. Luke’a ve sahte Vinta’ya göre, son olaylarda büyük tehlike içinde değildim, ama o olayların herhangi biri işimi bitirebilirmiş gibi görünüyordu.

Kimi suçlayabilirdim? Suçu işleyeni mi? Yoksa son anda başarılı olan kurtarıcıyı mı? Ve kim hangisiydi? Babamın hikayesinin Marienbad’da Son Senedeki gibi nasıl karmaşıklaştığını hatırlıyordum ama benim başıma

gelenlerle karşılaştırıldığında bu basit görünüyordu. En azıından o, çoğunlukla ne yapması gerektiğini biliyordu. Karmaşık entrikalar içeren bir aile lanetini miras almış olabilir miydim?

***

Güç.

Suhuy dayımın son dersini hatırlıyordum. Logrus’u tamamladıktan sonra, daha önce öğrenemeyeceğim bazı şeyleri öğretmek için zaman ayırmıştı. Ben bitirdiğimizi düşünüyordum artık. Sanat’ta onay almış, huzurundan ayrılmıştım. Tüm temel bilgileri öğrendiğimi, fazlasının artık ayrıntılarla ilgili olacağını düşünüyordum. Gölge Yeryüzü'ne gitmek için hazırlık yapmaya başlamıştım. Sonra bir sabah Suhuy beni çağırtmıştı. Bana veda etmek ve birkaç dostane tavsiye vermek istediğini düşünmüştüm.

Saçları beyazdır, biraz kambur durur ve bazı günler asa taşır. Bu o günlerden biriydi. Üzerinde, daha çok bir iş giysisi olduğunu düşündüğüm, sarı kaftanı vardı.

"Kısa bir yolculuğa hazır mısın?" diye sordu bana.

"Aslında, uzun bir yolculuk olacak," dedim. “Ama neredeyse hazırım."

"Hayır," dedi. “Benim kastettiğim o yolculuk değildi."

"Ah. Şu anda bir yere gideceğimizi mi kastediyorsun?"

"Gel," dedi.

Onu takip ettim, gölgeler önümüzde aralandı. Gittikçe artan bir kasvetin içinde ilerledik, sonunda hiçbir yaşam izi taşımayan yerlerden geçtik. Çevremiz karanlık, verimsiz kayalarla doluydu, solgun, kadim bir güneşin bakır rengi ışığı altında çıplaktı. Bu son yer soğuk ve kuruydu ve durduğumuz zaman çevreme bakındım, ürperdim.

Aklında ne olduğunu anlamak için bekledim. Ama konuşmadan önce Uzun zaman geçti. Bir süre varlığımdan habersiz göründü, çıplak manzaraya bakarak durdu.

Sonunda, “Sana Gölge’nin âdetlerini öğrettim," dedi yavaşça, “büyülerin bileşimini, işleyişlerini anlattım."

Hiçbir şey söylemedim. İfadesi yanıt gerektirmiyor gibi görünüyordu.

"Artık güçle ilgili bir şeyler biliyorsun," diye devam etti.

"Onu Kaos İmgesi’nden, Logrus’tan alırsın ve değişik şekillerde kullanırsın."

Sonunda bana baktı, başımı salladım.

"Desen’i, Düzen İşareti’ni taşıyanların aynı olabilecek ya da olmayabilecek benzer şeyler yapabildiklerini duydum," diye devam etti. “Kesin olarak bilmiyorum, çünkü Desen’i yürümedim. Ruhun, ikisini bilmenin gerilimine dayanabileceğinden kuşkuluyum. Ama bizimkinin karşıtı olan bir güç olduğunu anlamalısın."

"Anlıyorum," dedim, çünkü bir yanıt bekler gibiydi.

"Ama senin kullanabileceğin bir kaynak var." dedi, “Amberdekilerin sahip olmadığı bir kaynak. İzle!"

Son sözcük, asasını bir kayaya dayar, ellerini önünde kaldırırken yalnızca gözlemem gerektiğini kastetmiyordu. Logrus’un önümde olması, böylece o düzeyde ne yaptığını görebilmem gerektiği anlamına geliyordu. Bu yüzden görüşümü çağırdım ve Suhuy’u onun aracılığıyla izledim.

Onun önünde asılı duran imge benimkinin devamı gibi görünüyordu, geriliyor, bükülüyordu. Ellerini içinde kavuşturur, çentikli kollarından bir çiftini tepenin aşağısında, önümüzde duran bir kayaya uzatırken izledim ve hissettim.

"Şimdi sen de Logrus’a gir," dedi, “ama pasif kal. Şimdi yapacağım şey boyunca benimle kal. Herhangi bir anda karışmaya çalışma."

"Anlıyorum," dedim.

Ellerimi görüş alanıma getirdim, oynattım, uyum aradım, sonunda onun bir parçası oldum.

"Güzel," dedi, ben ellerimi yerleştirdiğim zaman. “Şimdi tek yapman gereken her düzeyde gözlemek."

Kontrol ettiği kollar boyunca bir şey akarak kayaya geçti.

Sonra gerçekleşen şeye hazırlıklı değildim.

Logrus imgesi önümde karardı, mürekkep rengi kargaşadan kaynar bir leke oldu. İçimden korkunç bir bölücü dalga geçti, muazzam bir yıkıcı güç beni alt etmekle, beni nihai düzensizliğin mutlu hiçliğine taşımakla tehdit etti. İçimden bir parça bunu arzuluyor gibiydi, ama bir başka kısım sözcüksüzce durması için haykırıyordu. Ama Suhuy olguyu kontrol altına aldı ve tıpkı olguyu ortaya çıkarması gibi, bunu nasıl yaptığını da görebiliyordum.

Kaya kargaşayla bir oldu, ona katıldı ve yok oldu. Patlama, içine çökme yoktu, yalnızca bir soğuk rüzgar ve ahenksiz sesler hissi. Sonra dayım ellerini yavaşça ayırdı ve kaynar siyahlık çizgileri onları takip ederek,

eskiden kaya olan o kaos bölgesinin iki yanına ayrıldı ve içinde hem hiçlik, hem eylem olan uzun, karanlık paradoks hendeğini gördüm.

Sonra kıpırtısız kaldı, onu o noktada tuttu. Birkaç dakika sonra konuştu.

"Onu serbest bırakabilirim," diye bildirdi “ve başıboş kalır. Ya da ona yön verebilir, sonra salıveririm."

Hiçbir şey yapmayınca sordum, “O zaman ne olur? Tüm gölgeyi harap edene kadar yoluna devam mı eder?"

"Hayır," diye yanıt verdi. “Sınırlayıcı faktörler vardır. O ilerlerken Düzen’in Kaos’a direnci artar. Bir kapsanma noktası gelir."

"Ya olduğun yerde kalsan ve daha fazlasını çağırsan?"

"Büyük zarar yaratabilirsin."

"Ya çabalarımızı birleştirirsek?"

"Daha fazla zarar yaratılır. Ama aklımdaki ders bu değildi. Şimdi sen kontrol ederken ben pasif kalacağım."

Logrus İşareti’ni devraldım ve aksama çizgisini kendi üzerine çizerek, bizi çevreleyen karanlık bir hendek gibi, büyük bir çember yaptım.

"Şimdi onu yok et," dedi ve dediğini yaptım.

Rüzgarlar ve sesler köpürmeye devam ediyordu ve yavaş yavaş her yönden yaklaşmakta olan karanlık duvarın ötesini göremiyordum.

"Açık ki sınırlayıcı faktör henüz başarılamamış," diye gözlem yaptım.

Suhuy güldü. “Haklısın. Sen durdun, ama belirli bir kritik limiti aştın, bu yüzden şimdi başıboş kaldı."

"Ah," dedim. “Bahsettiğin bu doğal sınırların onu yatıştırması ne kadar zaman alır?"

"Üzerinde durduğumuz bölgeyi tamamen yok ettikten biraz sonra durur," dedi.

"Bu tarafa ilerlediği gibi, aynı zamanda her yöne doğru çekiliyor mu?"

"Evet."

"İlgi çekici. Kritik kütle ne?"

"Sana göstermem gerekecek. Ama ilk önce yeni bir yer bulsak daha iyi olacak. Bu yok oluyor. Elimi tut."

Elini tuttum, beni bir başka gölgeye götürdü. Bu sefer Kaos’u çağırdım ve o gözlerken işlemleri yaptım. Bu sefer başıboş kalmasına izin vermedim.

Bitirip, sarsılmış durumda, sebep olduğum küçük kratere bakarak doğrulduğum zaman elini omzuma koydu ve şöyle dedi, “Teorik olarak bildiğin gibi bu, büyülerinin arkasındaki nihai güçtür. Kaos’un kendisi.

Onunla doğrudan çalışmak tehlikelidir. Ama gördüğün gibi, yapılabilir. Artık bildiğine göre, eğitimin tamamlandı."

Bu etkileyici olmaktan öteydi. Hayranlık uyandırıcıydı. Ve görselleştirebildiğim çoğu durum için, tuzak atışı için nükleer füze kullanmak gibiydi. O anda, nasıl koşullar altında bu tekniği kullanmak isteyebileceğimi düşünemiyordum. Ta ki Victor Melman beni fena halde sinirlendirene kadar.

Değişik şekilleri, çeşitleri, büyüklükleri ve tarzları ile güç beni büyülemeye devam ediyor. O kadar uzun zamandır yaşamımın bir parçası ki, bana çok aşina geliyor, ama onu tamamen anlamayı başaracak mıyım, kuşkuluyum.

Bölüm 10

"Zamanı geldi." dedim, gölgelerde gizlenen her ne ise ona. Takip eden ses insan sesi değildi. Alçak bir hırlamaydı. Ne tür bir hayvanla karşı karşıya olduğumu merak ettim. Bir saldırının yaklaşmakta olduğundan emindim, ama saldın gelmedi. Bunun yerine hırlama zayıfladı ve konuşan her ne ise, yine konuştu.

"Korkunu hisset," diye fısıldadı.

"Sen kendininkini hisset," dedim, “henüz bunu yapabilirken."

Nefes sesleri derin geliyordu. Arkamda alevler dans ediyordu. Duman, uzun ipinin izin verdiğince kamp alanının karşı yönüne gerilemişti.

"Seni uyurken öldürebilirdim," dedi yavaşça.

"Öldürmemekle aptallık ettin." dedim. “Sana pahalıya mal olacak."

"Sana bakmak istiyorum, Merlin," diye bildirdi. “Şaşırdığını görmek istiyorum. Korkunu görmek istiyorum. Kan görmeden önce ıstırabını görmek istiyorum."

"O zaman bunun kişisel bir mesele olduğunu mu anlamalıyım?"

Tuhaf bir ses geldi. Bunu gülmeye çalışan, insan olmayan bir gırtlak olarak yorumlamanı dakikalarımı aldı. Sonra. “Bunu söyleyebiliriz, büyücü," diye karşılık verdi.

"İşaretini çağırırsan konsantrasyonun bozulur. Ben bunu anlarım ve onu kullanmadan önce seni paramparça ederim."

"Beni uyarman büyük nezaket."

"Yalnızca bu seçeneğin önünü kapatmak istedim. Bu sefer sol bileğine dolanmış şey de sana yardım edemez."

"Keskin gözlerin var."

"Bu meselelerde, evet."

"Belki intikam felsefesini benimle tartışmak istersin, ha?"

"Senin sinirlerinin bozulup aptalca bir şey yapmanı ve böylece alacağım zevki arttırmanı bekliyorum. Eylemlerini fiziksel olanlarla sınırladım, yani sonun geldi."

"O zaman beklemeye devam et," dedim.

Bir şey yaklaşırken çalılıkların içinden hareketinin yarattığı sesler sesi geldi. Ama onu hâlâ göremiyordum. Ateş ışığının karanlık bölgeye

ulaşmasına izin vermek için sol tarafa doğru bir adım attım. Ateş artık azalmıştı. Işık sarı sarı, tek bir gözden yansıdı.

Silahımın ucunu alçaktım, göze doğrulttum. Ne halt olacaksa olsun. Benim bildiğim bütün yaratıklar gözlerini korumaya çalışır.

"Banzai!" diye haykırdım atılırken. Sohbet durmuş gibi görünüyordu ve ben işleri halletmek için acele ediyordum.

Yaratık hemen kalktı ve silahımdan kaçınarak büyük bir güç ve hızla bana doğru fırladı. İri, siyah, tek kulaklı bir kurttu ve savurmayı başardığım çılgınca bir darbeden kaçınarak doğrudan boğazıma atıldı.

Sol kolum kendiliğinden kalktı, açık çenelerden içeri soktun. Aynı zamanda, kılıcımın kabzasını savurdum ve başının yan tarafına indi. Bunu yapınca ısırışının gücü azaldı. Ben geriye doğru savruldum, ama ısırışı yerinde kaldı, gömleğimi ve etimi deldi. Dönüp kendimi çekerken, tepeye inmek istedim, ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

Sol tarafıma indim, yuvarlanmaya devam etmeye çalıştım ve hayvanın kafatasına bir başka darbe indirdim. Bu sefer talih yüzüme güldü ve ateş çukurumun yanında yattığımı, o yana dönmekte olduğumu fark ettim. Silahımı bıraktım, sağ elimle hayvanın gırtlağını aradım. Son derece kaslıydı ve nefes borusunu ezme şansım yoktu. Ama benim peşinde olduğum şey bu değildi.

Elim, tüm gücümle sıkmaya devam ettiğim alt çenenin altında yükseldi. Ayaklarımla dayanacak yer aradım, sonra hem kollarımla, hem bacaklarımla aynı anda ittirdim. Hareketimiz, hırlayan kafayı ateşe ittirmem için gereken kısa mesafeyi aştı.

Bir an için, kolumdan hayvanın ağzına, oradan da dışarı kan akması dışında hiçbir şey olmadı. Çenelerin kavrayışı hâlâ güçlü ve acı vericiydi.

Birkaç saniye sonra, ensesindeki tüyler ve başı alev alır, hayvan alevlerden uzaklaşmaya çalışırken kolumu bıraktı. O doğrulup, kendini kurtarırken bir kenara itildim. Boğazından kulak paralayıcı bir uluma yükseldi. Yuvarlanıp dizlerimin üzerinde doğruldum ve ellerimle kaldırdım, ama üzerime saldırmadı. Bunun yerine yanımdan fırlayıp, geldiğinin aksi yöne, ağaçların arasına daldı.

Kılıcımı kapıp peşine düştüm. Durup çizmelerimi giymeye zaman yoktu; yalnızca oranın zemininin düzensizliğine ve çerçöpe karşı ayaklarımın şeklini biraz değiştirmeyi başardım. Rakibimi hâlâ görebiliyordum, çünkü başı için için yanıyordu; sırf ulumasını izleyerek de takip edebilirdim gerçi,

çünkü durmaksızın uluyordu. Ve tuhaf bir şekilde, ulumanın tonu ve niteliği değişiyor, bir kurdun şikayetlerine gittikçe daha az, bir insan haykırışlarına daha çok benziyordu. Aynı zamanda, yaratık onun türünden bekleyeceğimden daha az hız ve beceriyle kaçıyordu. Çalılara girdiğini, ağaçlara çarptığını işitiyordum. Bu çarpışmaların bazılarında insan küfrüne benzer sesler bile çıkardı. Bu sayede umduğumdan daha yakından takip etmeyi, hatta ilk birkaç dakikadan sonra yaklaşmayı başardım.

Sonra, aniden, görünür hedefinin neresi olduğunu fark ettim. Daha önce dikkatimi çeken o solgun ışığı gördüm. Şimdi yaklaştığımızdan daha parlak, kaynağı daha genişti. Şekli kaba bir dikdörtgendi, yüksekliğinin iki buçuk, üç metre, genişliğinin bir buçuk metre olduğunu talimin ettim. Kurdu takip etmeyi bırakıp ışığa yöneldim. Hedefi bu olmalıydı ve oraya ilk ulaşan olmak istiyordum.

Koşmaya devam ettim. Kurt ileride, solumdaydı. Tüyleri artık yanmıyordu, ama koşarken hırlamaya, ciyaklamaya devam ediyordu. Önümüzde ışık daha da parlaklaştı ve içini -ötesini- görmeyi başardım ve hatlarını biraz ayırt edebildim. Bir yamaç ve üzerine inşa edilmiş taş bir bina, eve yaklaşan taş döşeli bir yürüme yolu, bir dizi taş basamak -dikdörtgenin içinde bir tablo gibi çerçevelenmişti- başta pusluydu, ama attığım her adımla berraklık kazanıyordu. Resimdeki bulutlu bir akşamüstüydü ve şimdi bir açıklığın ortasında, yaklaşık yirmi metre ötede duruyordu.

Hayvanın açıklığa fırlamasını izlerken yakında yattığından emin olduğum şeyi kapmak için zamanında oraya ulaşamayacağımı anladım. Yine de yaratığı yakalayıp, öteye geçmesini engelleyebileceğimi düşünüyordum.

Ama açıklığa gelince hızlandı. Şimdi hayvanın yöneldiği sahneyi, çevredeki başka her şeyden daha açık görüyordum.

Dikkatini çekmek için bağırdım, ama işe yaramadı. Son hız patlamam da fayda etmedi. Sonra, yerde, eşiğin yanında aradığım şeyi gördüm. Çok geç. Ben izlerken hayvan başını eğdi, hızını kesmeden dişleriyle düz, dikdörtgen bir nesneyi yakaladı.

Durdum, hayvan sıçrarken döndüm, kılıcımı bıraktım, daldım, yuvarlandım ve yuvarlanmaya devam ettim.

Sessiz bir patlamanın gücünü hissettim, ardından bir içine çökme ve küçük bir şok dalgası dizisi geldi. Kargaşa sona erene kadar pis şeyler

düşünerek yattım; sonra ayağa kalkıp silahımı aldım.

Gece çevremde bir kez daha normale dönmüştü. Yıldız ışığı. Çam ağaçlarında rüzgar. Dönmeme gerek yoktu, ama döndüm, biraz önce koşarak yakalamaya çalıştığım şeyin hiçbir iz bırakmadan yok olduğunu gördüm. Başka bir yere açılan parlak bir kapı.

Kampa döndüm ve Duman'la uzun uzun konuşarak, onu sakinleştirdim. Sonra pelerinimi ve çizmelerimi giydim, çukurdaki közlerin üzerine toprak tekmeledim ve atı yola çevirdim.

Ata binip bir saat boyunca Ambere doğru yol aldım, sonra kemik beyazı bir parça ayın altında yeni bir kamp yeri buldum.

Gecenin geri kalanı sorunsuz geçti. Artan ışık ve sabah kuşlarının çamların arasında ötüşmesiyle uyandım. Duman'la ilgilendim, azığımdan kalanla çabuk bir kahvaltı yaptım, üstümü başımı elimden geldiğince düzelttim. Yarım saat içinde yola koyulmuştum bile.

Serin bir sabahtı, solumda, uzakta kümülüs kümeleri, tepede berrak gökler vardı. Acele etmedim. Eve Koz Kartı ile değil, at sırtında dönmemin asıl sebebi Amber’in yakınlarının neye benzediğini daha iyi öğrenmekti. Diğer sebepse yalnız kalıp düşünmek. Jasra tutsakken, Luke hasta yatağındayken, Hayaletçark meşgulken, Ambere ya da bana karşı herhangi bir önemli tehdit yokmuş gibi görünüyordu ve biraz nefes almam mazur görülebilirdi. Birkaç ayrıntıyı daha kararlaştırdıktan sonra Luke ve Jasra’yı kendim halledebilirmişim gibi görünüyordu. Ve bundan sonra Hayalet ile başa çıkabilirdim, son sohbetimiz cesaretimi arttırmıştı.

Bunlar önemli olanlardı. Gevşek uçlar için daha sonra endişelenebilirdim. Sharu Garrul gibi beş para etmez bir sihirbaz ancak beni rahatsız eden başka her şeyle beraber düşünüldüğünde bela sayılabilirdi. Biraz boş zaman bulursam onunla düello yapmak hiç sorun olmazdı ama neden benimle ilgilendiği konusunun beni meraklandırdığını itiraf etmeliyim.

Bir de, bir süre Vinta olan varlık vardı. Onda gerçek bir tehdit göremesem de, bunda iç huzurumu etkileyen bir gizem vardı ve nihai olarak güvenliğimle bir ilgisi varmış gibi görünüyordu. Bu da o boş zamanı sonunda bulduğumda ilgilenilecek bir konuydu.

Ve Luke’un, Jasra kurtarıldıktan sonra Amber’in güvenliği açısından yaşamsal öneme sahip bir bilgi verme teklifi beni rahatsız ediyordu. Çünkü ona inanıyordum, sözünü tutacağıma inanıyordum. Ama o bilgiyi, bu

konuda çok geç olana kadar vermeyeceğini hissediyordum. Elbette, tahminler yürütmek boşunaydı; ne tür hazırlıklar gerekeceğini bilmenin yolu yoktu. Teklifin kendisi, ne kadar gerçek olsa da, savaşın bir parçası mıydı? Luke hep dıştan görünen blöfünün işaret ettiğinden daha ince çalışırdı. Bunu öğrenmek uzun zamanımı almıştı ve unutmaya niyetim yoktu.

Şimdilik mavi taşlar meselesini hesaba katmayabileceğimi hissediyordum, kısa süre sonra tüm izlerinden kurtulmayı planlıyordum. Bu konuda sorun yoktu, ne olur ne olmaz diye, daha dikkatli olmak için parmağa bağlanan zihinsel bir ip dışında ve bu konuda, bir süredir hazırlıklıydım.

Bu da dün geceki kurdu manzaraya yerleştirme işini bırakıyordu geriye.

Normal bir kurt olmadığı açıktı ve amacı yeterince anlaşılırdı. Ama ziyaretiyle ilgili başka konular daha az açıktı. Kim ya da neydi? Asıl kişi miydi, yoksa bir aracı mı? Ve eğer aracıysa, onu kim göndermişti? Ve son olarak, neden?

Beceriksizliği, büyüyle konuşma yetisi verilmiş bir kurt değil, şekil değiştirmiş bir insan olduğunu işaret ediyordu. Ben de geçmişte bu tür şeyler denemiştim. Kendilerini vahşi bir hayvana dönüştürüp insanların gırtlaklarını parçalamayı, organlarını koparmayı, parçalamayı, belki yemeyi hayal eden çoğu insan, genellikle bunun ne kadar eğlenceli olacağına odaklanır ve durumun pratik yönlerini göz ardı eder. Kendinizi dört ayak üzerinde, tamamen farklı bir ağırlık merkezi ve bir dizi yeni duyusal veri ile baş başa bulduğunuzda, bir süre zarafetle hareket etmek güç gelir. İnsan, görüntüsünün başkalarına düşündüreceğinden çok daha zarar görmesine açık olur.

Ve kesinlikle, ardında bir ömür dolusu deneyim olan gerçek yaratıktan çok daha az ölümcül ve etkindir. Hayır. Ben bunun başka herhangi bir şeyden çok korku verici bir taktik olduğunu düşünmüşümdür.

Nasıl olursa olsun, hayvanın geliş ve gidiş tarzı tüm bu meseleyle ilgili asıl endişe kaynağımdı. Bir Koz Kartı Kapısı kullanmıştı ve bu da kolaylıkla yapılabilen bir şey değildir ya da kaçınılabildiği sürece yapılmayan bir şeydir. Uzak bir mekan ile Koz Kartı iletişimi kurmak, sonra bir süreliğine bağımsız varlık sürdürecek bir kapıyı nesneleştirmek için tonlarca güç dökmek havalı ve görmeye değer bir şeydir. On beş dakika boyunca dayanacak bir kapı yaratmak bile büyük bir enerji ve çaba

savurganlığıdır. Bir cehennem koşusu bile daha kolaydır. Bir süreliğine kaynaklarınızın çoğunu tüketir. Ama olan buydu. Arkasındaki sebepten çok, olmuş olduğu gerçeği beni rahatsız ediyordu. Çünkü bunu başarabilecek insanlar, sadece, gerçek Koz Kartı kullananlardır. Bir kart bulmuş herhangi biri tarafından yapılamaz.

Bu da alanı oldukça daraltıyordu.

Kurt-adamı peşinde olduğu şeyi yaparken hayal ettim. İlk önce beni bulmak zorundaydı...

Elbette. Aniden Bağevi’nin yakınındaki koruluktaki ölü köpekleri ve yakınlarda bulduğum iri köpeksi izleri hatırladım.

Demek yaratık beni daha önce bulmuştu, izliyor, bekliyordu.

Dün gece yola koyulduğumda beni izlemeye başlamamış, kampımı kurduğumda harekete geçmişti. Bir Koz Kartı Kapısı kurmuştu -ya da onun için kurulmuştu- böylece takip edilmeden kaçabileceği bir yol sağlamıştı. Sonra beni öldürmeye gelmişti. Ve bunun Sharu Garrul, Lııke’un sırrı, mavi taşlar ya da beden değiştirebilen varlığın göreviyle ilgili olup olmadığını anlamanın yolu yoktu. Şimdilik, ben temel gerçekler üzerine odaklanırken, bir başka gevşek uçtan sallanıyor olacaktı.

Amber’e giden bir araba dizisini yakaladım ve geçtim. Aksi yöne ilerleyen birkaç atlı yanımdan geçti. Hiçbirini tanımıyordum, ama hepsi el salladı. Sol tarafımda bulutlar birikiyordu, ama fırtınaya benzeyen bir şey oluşmadı. Gün serin ve güneşli kaldı. Yol defalarca alçalıp yükseldi, ama genellikle yükseliyordu. Öğle yemeği için geniş, dolu bir handa durdum, hızlı, doyurucu bir yemek yedim ve oyalanmadım. Bundan sonra yol gittikçe düzeldi ve kısa süre sonra Kolvir’in tepesinde, öğle aydınlığı altında kıvılcımlanan Amber’i gördüm.

Güneş gökyüzünde ilerlerken trafik yoğunlaştı. Ben plan yapmaya, akşama doğru at sürerken aklıma gelen her düşünceyi değerlendirmeye devam ettim. Yokuş yukarı yolculuğum, yükseklerden geçerken defalarca kıvrıldı, ama Amber çoğu zaman görüş alanında kaldı.

Yolda kimseyi tanımadım ve akşamın geç saatlerinde Doğu Kapısı’na -eski bir kalenin parçasıydı- ulaştım. Doğu Bağı’na ilerledim, Bayle’lerin, bir zamanlar bir partiye katıldığım kasaba evinde durdum. Duman’ı arka taraftaki ahırda, bir uşağa bıraktım. İkisi birbirlerini gördükleri için memnun olmuş göründü. Sonra ön kapıya gidip kapıyı çaldım. Bir hizmetkar Baron’un dışarıda olduğunu bildirdi, bu yüzden kendimi tanıttım

ve Vinta'nın mesajını bıraktım. Adam patronu döndüğü zaman iletmeye söz verdi.

Bu iş hallolduktan sonra yürüyerek Doğu Bağı'na yöneldim. Tepeye yaklaşınca, henüz yamaç tam olarak düzleşmeden yemek kokusu aldım ve yemek için saraya dönene kadar bekleme kararımdan vazgeçtim. Durdum ve kokuların kaynağını arayarak bakındım. Sağ yanımda, yolun genişleyerek, ortasında bir çeşme bakır rengi, harika bir şekilde oksitlenmiş, şahlanan bir ejder, pembe taştan bir havuza işiyordu- bulunan büyük, yuvarlak bir meydan oluşturduğu bir yan sokakta buldum. Ejder Çukuru isimli bir bodrum restoranına bakıyordu, bakır kazıkları olan alçak bir çitin çevirdiği, dışına saksı bitkileri dizilmiş alanda on tane masa vardı. Meydanı aştım. Çeşmenin yanından geçerken berrak suyunun içinde epey yabancı madeni para gördüm. İçlerinde bir tane de ABD ikiyüzüncü yıldönümü parası vardı. Çiti aştım, içeri girdim, ilerledim ve merdivenleri inmek üzereyken ismimin seslenildiğini işittim.

"Merle! Buraya!"

Çevreme bakındım, ama dört dolu masada tanıdığım kimseyi görmedim. Sonra, gözlerim tekrar gezinirken sağımdaki köşe masada oturan yaşlıca bir adamın gülümsediğini gördüm.

"Bill!" diye bağırdım.

Bill Roth ayağa kalktı. Resmiyetten çok gösteriş için olduğunu hemen fark ettim. Başta onu tanımamıştım, çünkü kır bir sakal ve bıyık uzatmaya başlamıştı. Aynı zamanda, üzerinde, yan dikişleri boyunca uzanan gümüş çizgileri bulunan kahverengi bir pantolon ve bir çift yüksek, kahverengi çizme vardı.

Gömleği gümüş rengi, kahverengi çizgiliydi ve sağındaki sandalyede siyah bir pelerin katlanmış, duruyordu. Üzerinde geniş, siyah bir kılıç kemeri ve kınında duran orta uzunlukta bir kılıç vardı.

"Buralılara benzemişsin. Biraz da kilo vermişsin."

"Doğru," dedi “ve emekli olunca buraya yerleşmeyi düşünüyorum. Havası bana yarıyor."

Oturduk.

"Sipariş verdin mi?" diye sordum.

"Evet, ama merdivende bir garson görüyorum," dedi. “Senin için çağırayım."

Bunu yaptı ve benim için de sipariş verdi.

"Tharicen çok daha iyi," dedim daha sonra.

"Çok pratik yaptım," diye yanıt verdi.

"Neler yapıyorsun?"

"Gerard ile denize açıldım. Deiga’ya ve Julian’ın Arden’deki kamplarından birine gittim. Rebma’yı da ziyaret ettim. Büyüleyici bir yer. Eskrim dersleri alıyorum. Ve Droppa bana kasabayı gezdiriyor."

"Büyük olasılıkla bütün barları."

"Eh, o kadar değil. Aslında, burada olmamın sebebi bu. Çukur’un yarı hissesi onun ve ona burada bol bol yemek yiyeceğime söz verdim. Ama güzel bir yer. Ne zaman döndün?"

"Şimdi," dedim “ve senin için uzun bir hikayem daha var."

"Güzel. Hikayelerin genellikle tuhaf ve çapraşık oluyor," dedi. “Tam da serin bir güz akşamına gidecek bir şey. Anlat bakalım."

Yemek boyunca konuştum ve yemekten sonra uzun süre konuşmaya devam ettim. Gün sonu serinliği rahatsız edici olmaya başlayınca saraya gittik. Doğu kanadındaki küçük odaların birinde, şöminenin önünde, sıcak elma şarabı eşliğinde hikayemi bitirdim.

Bill başını iki yana salladı. “Meşgul kalmayı başarıyorsun," dedi sonunda. “Bir sorum var."

"Ne?"

"Neden Luke’u buraya getirmedin?"

"Sana zaten anlattım."

"Bu sebep sayılmaz. Amber için önemli olduğunu söylediği belirsiz bir parça bilgi için, ha? Ve bu bilgiyi elde etmek için onu yakalaman gerekecek, öyle mi?"

"Hiç de öyle değil."

"Adam bir satıcı, Merle ve sana bir sürü pislik satmış. Benim düşüncem bu."

"Yanılıyorsun, Bill. Onu tanıyorum."

"Uzun süredir," diye kabul etti. “Ama ne kadar iyi? Bütün bunları daha önce de konuştuk. Luke hakkında bilmediklerin bildiklerinden çok daha fazla."

"Başka bir yere gidebilirdi, ama bana geldi."

"Sen planının parçasısın, Merle. Senin aracılığınla Amber’e ulaşmayı düşünüyor."

"Sanmıyorum," dedim. “Bu onun tarzı değil."

"Bence eline geçen her şeyi -ya da herkesi- kullanır."

Omuzlarımı silktim. “Ona inanıyorum. Sen inanmıyorsun.

Hepsi bu."

"Sanırım öyle," dedi. “Şimdi ne yapacaksın, bekleyip ne olduğuna mı bakacaksın?"

"Bir planım var," dedim. “Ona inanıyor olmam önlem almayacağım anlamına gelmiyor Ama sana bir sorum var."

"Evet?"

"Onu buraya getirsem ve Random gerçeklerin yeterince açık olmadığını düşünse ve bir duruşma istese, Luke’un avukatlığını yapar mısın?"

Gözleri irileşti, sonra gülümsedi. “Ne tür bir duruşma?" diye sordu. “Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

"Oberon’un torunu," diye açıkladım, “Aile Yasası’na tabi olur. Random şimdi ailenin başı. Bir şeyi unutmak, bir karar vermek ya da duruşma istemek ona kalmış. Anladığım kadarıyla, böyle bir duruşma Random’un tercihine göre resmi ya da gayrı resmi olabilir. Kütüphanede bu konu üzerine kitaplar var. Ama insanların her zaman avukat bulundurma hakkı var."

"Elbette davayı alırım," dedi Bili. “İnsanın sık sık karşısına çıkan bir yasal deneyim gibi görünmüyor."

"Ama çıkar çatışması gibi görünebilir," diye ekledi, “çünkü Taht için de işler yaptım."

Şarabımı bitirdim ve kadehi şöminenin üzerine bıraktım.

Esnedim.

"Şimdi gitmeliyim, Bill."

Başını salladı; sonra. “Bunların hepsi teorik, değil mi?" diye sordu.

"Elbette," dedim. “Benim duruşmam ile sonuçlanabilir. İyi geceler."

Beni inceledi. “Ah! Şu bahsettiğin önlem," dedi. “Riskli bir şeyle ilgili, değil mi?"

Gülümsedim.

"Birinin sana yardım edebileceği bir şey değildir, sanırım, ha?"

"Hayır."

"Eh, iyi şanslar."

"Teşekkürler."

"Yarın görüşür müyüz?"

"Belki geç saatlerde..."

Odama gidip yattım. Aklımdaki işin peşine düşmeden önce biraz dinlenmem gerekiyordu. Konu üzerinde rüya gördüğümü hatırlamıyorum.

Uyandığım zaman hava hâlâ karanlıktı. Zihinsel çalar saatimin çalışıyor olduğunu bilmek iyi bir şey.

Dönüp uykuya dalmak iyi olurdu, ama kendime bu zevki tatma izni veremezdim. Önümdeki gün bir zamanlama egzersizi olacaktı. Bu yüzden kalktım, temizlendim ve yeni giysilerle donandım.

Sonra mutfağa gittim, kendime biraz çay, kızarmış ekmek hazırladım, birkaç yumurtayı kırmızı biber, tatlı biber ve soğanla pişirdim. Snelterlardan gelen melka meyvelerinden de biraz buldum. Uzun zamandır yemediğim bir şey.

Daha sonra arkaya gidip bahçeye çıktım. Gece karanlıktı, aysız ve nemliydi, birkaç ince sis bulutu görünmez patikaları keşfediyordu. Kuzeybatıya giden bir patikayı takip ettim. Dünya çok sessizdi. Düşüncelerimin de uzaklaşmasına izin verdim. Her şeyi teker teker yapacaktım ve aklımda bu varken başlamak istiyordum.

Bahçeden çıkana kadar yürüdüm, çalıda çitlerdeki bir aralıktan geçtim, patikam kaba bir keçiyoluna dönüştüğünde devam ettim. İlk birkaç dakika devamlı yükseldi, aniden döndü, daha da dikleşti. Bir sefer çıkıntı yapan bir yerde durdum ve arkama baktım. Sarayın karanlık siluetini ve birkaç aydınlık penceresini gördüm. Çok yükseklerdeki tül gibi bulut kümeleri Amberin üzerinde derin düşüncelere daldığı semavi bahçede tırmıklanmış yıldız ışığı gibi görünüyordu. Birkaç dakika sonra döndüm. Daha gidecek çok yolum vardı.

Zirveye ulaştığım zaman doğuda, dün geçtiğim ormanın ötesinde hafif bir ışık çizgisi fark ettim. Şarkı ve hikayelere konu olmuş üç dev adımı aştım ve kuzeye doğru inmeye başladım. Takip ettiğim yol ilk önce yavaş yavaş, sonra hızla dikleşti ve kuzeydoğuya, daha hafif bir inişe doğru ilerledi. Yeniden kuzeybatıya döndüğünde yine bir dik iniş, sonra hafif bir iniş takip etti. Ondan sonra kolay ilerleyeceğimi biliyordum.

Arkamdaki, Kolvir’in yüksek omzu daha önce tanık olduğum şafak öncesi aydınlığı tamamen kesiyordu ve önümdeki ve yukarıdaki, yıldızların asılı olduğu gece, en yakındakiler hariç tüm kayaların dış hatlarını silerek hiçliğe karıştırıyordu. Yine de nereye gideceğimi yaklaşık olarak biliyordum, daha önce bu tarafa gelmiştim, ama o zaman yalnızca kısa bir süre kalmıştım.

Zirveyi üç kilometre kadar geçtikten sonra, bölgeye yaklaşınca, arayarak yavaşladım. Geniş, atnalı şeklinde bir girintiydi ve sonunda orayı bulduğumda, içimde tuhaf bir duygu kabararak içeri girdim. Bu konudaki tepkilerimi bilinçli olarak beklememiştim; ama bir düzeyde beklemiş olmalıydım, biliyordum.

İçeri girerken iki yanda yükselen taştan kanyon duvarlarına benzer duvarların arasında patikayı buldum ve takip ettim.

Beni hafif bir inişe, gölgeli bir çift ağaca doğru götürdü, sonra aralarından geçip alçak, taş bir binanın çevresinde büyüyen yabançalıları ve otların arasında durduğu yere götürdü. Elbette, şimdi statüsü değişmiş olabilirdi. Artık gerçek olabilirdi. Bu ironiyi yok mu ederdi, yoksa arttırır mıydı? Karar veremiyordum. Yine de beni düşündüğümden daha fazla rahatsız etti.

Buraya hac ziyareti için gelmemiştim. Buraya birkaç büyü hazırlamak isteyen bir büyücünün ihtiyaç duyacağı huzur ve sessizlik için gelmiştim. Buraya gelmiştim, çünkü...

Belki rasyonalize ediyordum. Bu noktayı seçmiştim, çünkü gerçek bir mezar olsa da, olmasa da, üzerinde Corwin’in ismi vardı, bu yüzden benim için onun varlığını temsil ediyordu.

Onu daha iyi tanımak isterdim ve artık ona bundan daha yakın olamayabilirdim. Aniden Luke’a neden güvendiğimi anladım. Bağevi’nde söyledikleri doğruydu. Corwin’in öldüğünü duysam ve kimi suçlayabileceğimi bilsem, başka her şeyi bırakır, faturayı sunmaya ve tahsil etmeye giderdim, hesabı kapatır, alındı makbuzunu kanla yazardım. Luke’u şimdiki kadar iyi tanımıyor olsaydım bile, onun eylemleri içinde kendimi görmek kolaydı ve onu yargılamak rahatsız edici bir şeydi.

Lanet olsun. Neden kahkaha ve kavrayışın ötesinde, acı, hayal kırıklığı ve çatışan sadakatler mekanında birbirimizin karikatürü olmamız gerekiyor?

Ayağa kalktım. Artık ne yaptığımı gösterecek kadar ışık vardı.

İçeri girdim ve boş taş bir lahitin içinde durduğu nişe yaklaştım. İdeal bir kasa gibi görünüyordu, ama önünde dururken tereddüt ettim, çünkü ellerim titriyordu. Saçmalıyordum.

Orada olmadığını biliyordum, bunun üzerinde oymalar olan boş bir kutudan başka bir şey olmadığını biliyordum. Ama kendimi kapağı tutup kaldırmaya ikna edene kadar epey zaman geçti...

Boştu elbette, tıpkı onca hayal ve korku gibi. Mavi düğmeyi içine attım ve kapağı indirdim. Cehenneme kadar yolu var. Sharu onu geri istiyorsa ve burada bulursa, bırak oyunlarını oynarken kendi mezarının yakınında yürüdüğü mesajını alsın.

Duygularımı orada bırakarak dışarı çıktım. Başlama zamanıydı. İşlenecek ve hazırlanacak bir sürü büyüm vardı, çünkü vahşi rüzgarların estiği yere kolay gitmeye niyetim yoktu.

Bölüm 11

Bahçenin üzerindeki çıkıntıda durdum ve aşağıdaki güz bitkilerini seyrettim. Rüzgar pelerinimle oyunlar oynuyordu.

Yumuşak bir akşam ışığı sarayı boğmuştu. Havada ayaz vardı. Ölü yaprak, tarla fareleri gibi önümden geçti ve patikanın ucunda hışırdayarak havaya sıçradı. Aslında manzarayı seyretmek için durmamıştım. Bir Koz Kartı iletişim girişimini bloke etmek için durmuştum. Bugün ikinciydi. İlki daha önce. Kaos imgesi üzerine gümüş bir şerit gibi büyüler asarken gelmişti. Random olduğunu tahmin etmiştim -Amber'e döndüğüm halde yaptıklarımı ve planlarımı ona aktarmadığım için sinirlenmiş olmalıydı- ya da iyileşmiş, kaleye karşı hamlesinde yardımımı isteyen Luke. Aklıma ikisi geldi, çünkü en çok kaçınmak istediğim iki kişi onlardı; ikisi de, farklı sebeplerden dolayı, yapmak üzere olduğum şeyden fazla hoşlanmayacaktı.

Çağrı solup yok oldu. Patikayı indim, çalı çitten geçip bahçeye girdim. Geçişimi saklamak için büyü harcamak istemiyordum, bu yüzden pencereden bakan herhangi birinin bakışlarından kaçınmama yardım edecek bir dizi bağın arasından uzanan soldaki yola döndüm. Bunu saraya Koz Kartı ile giderek de yapabilirdim, ama o kari insanı hep ana salona götürür ve orada kimleri bulacağımdan emin değildim.

Elbette, oraya gidiyordum...

Çıktığım yerden, mutfaktan girdim, yolda kendime bir sandviç ve bir bardak süt aldım. Sonra arka merdivenlerden bir kat çıktım, biraz oyalandım ve görülmeden odama döndüm. Orada, yatak başlığına asılı bıraktığım kılıç kemerini taktım, kılıcı kontrol ettim, Kaos'tan gelirken yanımda getirdiğim küçük bir hançeri buldum -tanıştırdığım birinin himayesine giren Çukur dalgıcı Borquist'den bir armağandı (şairliği fena değildi)- ve kemerimin diğer yanına taktım. Sol kol yenimin içine bir Koz Kartı yerleştirdim. Ellerimi ve yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Ama sonra oyalanacak başka şey bulamadım. Gidip yapmaya korktuğum şeyi yapmalıydım. Planımın geri kalanı için gerekliydi. Ani bir yelken açma arzusuna kapıldım. Aslında kumsalda yatıyor olmak da yeterli olabilirdi...

Bunun yerine odamdan çıktım, geldiğim yoldan döndüm, merdivenden indim. Batıya, arka koridora yöneldim, ayak seslerini ve başka gürültüleri

dinledim, isimsiz birilerinin geçmesini beklerken bir kez bir dolaba saklandım. Resmi karşılamadan biraz daha kaçınmak için her şeyi yapardım. Sonunda sola döndüm, birkaç adım yürüdüm ve geniş, mermer yemek salonuna giden ana koridora girmeden önce bir dakika bekledim. Görünürde kimse yoktu. Güzel. En yakın girişe fırladım ve içeriye baktım. Harika. Mekan kullanılmıyordu. Normalde günlük kullanım için değildi, ama bugün resmi bir davet olmadığını bilmemin yolu yoktu ama bu normal yemek yeme zamanı da değildi zaten.

İçeri girip salonu geçtim. Arkasında karanlık, dar bir koridor vardır ve geçidin ağzının yakınında ya da ucundaki kapıda normalde bir nöbetçi bekler. Ailenin tüm üyeleri oraya girebilir, ama nöbetçi girenleri kaydeder. Ama nöbetçi görev süresini doldurana kadar üstü o bilgiye sahip olamayacaktı.

Sonrasında da, benim için fark etmezdi.

Tod kısa boylu, gürbüz ve sakallıydı. Benim yaklaştığımı görünce, biraz önce duvara dayalı duran baltasıyla selam durdu.

"Rahat. Yoğun bir gün mü?" diye sordum.

"Gerçeği söylemek gerekirse, hayır, efendim."

"Ben aşağı ineceğim. Umarım burada lamba vardır. Merdiveni diğerleri kadar iyi bilmiyorum."

"Nöbete başlarken içerideki lambaları kontrol ettim, efendim. Sizin için bir tane yakayım."

İlk büyüye harcanacak enerjiyi saklasam daha iyi, diye karar verdim. Her parçası işe yarar...

"Teşekkürler."

Kapıyı açtı, sağında duran üç lambayı kaldırdı, ikincisini seçti. Dışarı çıkardı, koridorun biraz ötesindeki şamdandaki dev bir mumdan aldığı ateşle yaktı.

"İşim biraz sürer," dedim, lambayı alırken. “Muhtemelen benim işim bittiğinde senin görev süren dolmuş olur."

"Pekala, efendim. Adımlarınıza dikkat edin."

"İnan bana, edeceğim."

Uzun, sarmallar çizen merdiven aşağıya doğru dönüp duruyordu. Orta aksa asılmış birkaç şişeli mum, duvara asılmış meşale ya da lamba yanıyor, mekanı mutlak karanlığın yapabileceğinden daha akrofobik kılıyordu. Aşağıda yalnızca o minik ışık benekleri vardı. Uzaktaki zemini ya da

duvarları göremiyordum. Bir elimi tırabzandan ayırmadan, diğeri ile lambayı önüme uzattım. Burası nemli ve küflü kokuyordu. Soğuk olmasından bahsetmiyorum bile.

Yine basamakları saymaya çalıştım. Her zamanki gibi yolda bir yerde şaşırdım. Bir sonraki sefere...

Düşüncelerim, ölüme gittiğime inanarak bu basamakları indiğim o uzak güne gitti. Ölmemiş olduğum gerçeği şu anda pek az teselli veriyordu. Zor bir iş olmuştu. Ve bu sefer becerememem ve kızarmam ya da bir duman bulutu eşliğinde yok olmam yine de mümkündü.

Dön, dön. İn, in. Akşamüstünün ortasında gece düşünceleri...

Diğer yandan, Flora'dan ikinci seferin daha kolay olduğunu duymuştum. Birkaç dakika önce Desen'den bahsetmişti ve bahsettiği şeyin bu olduğunu umuyordum.

Amberin Büyük Desen'i, Düzen Simgesi. Sarayların Büyük Logrus'unun, Kaos İmgesi'nin eşdeğer gücü. İkisi arasındaki gerilim önemi olan her şeyi yaratıyor gibiydi. Herhangi birine bulaş, kontrolü kaybet. İşin biter. İkisine birden bulaşmış olmam benim şansımdı. Bunun her şeyi daha güç kılıp kılmayacağı konusunda deneyimlerini paylaşacağım kimse yok, ama birinin bıraktığı izin diğerini daha güç kıldığını düşünmek egomu şişiriyor... evet, üzerinizde izlerini bırakıyorlar, ikisi de.

Bir düzeyde paramparça oluyorsunuz ve böyle bir deneyim yaşarken engin kozmik prensipler uyarınca bir daha inşa ediliyorsunuz -ki bu ne kadar asil, önemli, metafiziksel, tinsel ve harika gelse de, aslında basur acısından bir farkı yoktur. Belirli güçler için ödediğimiz bedeldir, ama bundan zevk almam gerektiğini söyleyen bir kozmik kural yoktur.

Hem Desen, hem de Logrus onları yürüyenlere yardım almadan Gölge'de yürüme yeteneği verir. Gölge, içinde oynadığımız sonsuz sayıda olası gerçeklik varyasyonuna verdiğimiz genel isimdir. Ve bize başka yetenekler de verirler...

Dönerek aşağıya. Yavaşladım. Tıpkı öncekinde olduğu gibi başım hafifçe dönüyordu. En azından bu yoldan dönmeyi planlamıyordum...

Zemin sonunda göründüğünde hızlandım. Bir sıra, bir masa, birkaç raf ve dolap ve onları gösteren bir ışık vardı. Normalde burada görev başında bir nöbetçi bulunurdu, ama kimseyi görmedim. Tur atıyor olabilirdi. Solda bir yerde, özellikle talihsiz politik mahkumların bazen duvarları tırmaladığı ve yavaş yavaş akıllarını yitirdiği hücreler vardı. O anda bu tür birileri var

mıydı, bilmiyordum. Olmadığını umuyordum. Babam bir kez burada bulunmuştu ve deneyimi tarifinden, kolay bir iş gibi gelmemişti.

Zemine ulaştığımda durdum ve birkaç kez seslendim. Uygun bir şekilde ürkütücü bir yankı aldım, ama yanıt gelmedi.

Raflara gittim ve boş elimle bir lamba aldım. Fazladan bir lamba işe yarardı. Yolumu kaybetmem olasıydı. Sonra sağa döndüm. Gideceğim tünel o yöndeydi. Uzun süre sonra durup lambayı kaldırdım. Çok ileriye gitmişim gibi görünüyordu. Görünürde tünel ağzı yoktu. Arkama baktım. Nöbetçi yeri hâlâ görünüyordu. Son sefere ilişkin anılarımı karıştırarak devam ettim.

Sonunda sesler değişti. Adımlarımı yankıladı. Bir duvara, bir engele yaklaşıyor gibiydim. Lambayı yine kaldırdım.

Evet. İleride katıksız karanlık vardı. Çevresinde gri taş. O tarafa yöneldim.

Karanlık. Uzak. Işığım kayanın üzerindeki girinti çıkıntıların üzerine kayarken, ışınları taş duvarlardaki parlak beneklerden yansırken daimi bir gölge gösterisi oldu. Sonra solumda bir yan tünel gördüm. Onu geçtim ve yürümeye devam ettim.

Kısa süre sonra bir tane daha bulacaktım. Evet. İki...

Üçüncüsü biraz daha ilerideydi. Sonra bir dördüncü. Tembel tembel, bu tünellerin nereye gittiğini merak ettim. Kimse bana onlardan bahsetmemişti. Belki onlar da bilmiyordu. Tasvir edilemez güzelliğe sahip tuhaf yeraltı odaları mı? Başka dünyalar mı? Çıkmaz yollar mı? Depolar mı? Belki bir gün, zaman ve eğilim bir araya gelirse...

Beş...

Sonra bir tane daha.

Aradığım yedinciydi. Ona geldiğim zaman durdum. O kadar da derin değildi. Bu yoldan geçen diğerlerini düşündüm, sonra ilerledim, büyük, ağır, metal bantlarla sağlamlaştırılmış kapıya geldim. Sağımda, duvara çakılmış çelik bir çengele asılı büyük bir anahtar vardı. Onu indirdim, kapının kilidini açtım ve buranın nöbetçisinin kontrol edeceğini ve turunu atarken yeniden kilitleyeceğini bilerek yerine astım ve -bir kez daha- anahtar burada tutulacaksa neden kapının kilitlendiğini merak ettim. İçeriden çıkabilecek bir tehlike varmış gibi görünüyordu. Bunu sormuştum, ama sorguladığım hiç kimse bilmiyordu. Gelenek, demişlerdi. Gerard ve Flora sırayla Random'a ve Fiona'ya sormamı söylemişti. Ve onlar

Benedict’in biliyor olması gerektiğini düşünüyorlardı, ama sormak hiç akıllarına gelmemişti.
Hızla ittirdim, ama hiçbir şey olmadı. Lambaları yere koydum ve daha büyük güçle yine denedim. Kapı gıcırdadı, yavaşça içeriye açıldı. Lambaları alıp girdim.
Kapı arkamdan kapandı ve Frakir -Kaos’un çocuğu- çılgınca bileğimi sıktı. Son ziyaretimi hatırladım ve neden kimsenin fazladan bir lamba getirmediğini hatırladım: Desenin pürüzsüz, siyah zeminin içindeki mavimsi parıltısı mağaranın içini insanın çevreyi çok iyi görmesine yetecek kadar iyi aydınlatıyordu.
Diğer lambayı yaktım. İlkini Desen’in yakındaki ucuna bıraktım ve diğerini Desen’in çevresinde yürürken yanımda taşıdım ve uzak ucunda yere bıraktım. Desen’in elimdeki işi yapmama yetecek kadar aydınlık vermesi umurumda değildi. Lanet şeyi ürkütücü, soğuk ve yıldırıcı buluyordum. Fazladan bir doğal ışık kaynağı bulundurmak onun yanında kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyordu.
Başladığı yere yürürken kıvrımlı çizgilerden o girift yığını inceledim. Frakir’i sakinleştirmiştim, ama kendi kuruntularımı tamamen susturamamıştım. İçimdeki Logrus’a bir yanıtmış gibi, içimde artık Desen’i de taşırken geri dönüp Logrus’u yürümeyi denesem tepkisinin daha kötü olup olmayacağını merak ettim. Yararsız spekülasyonlar...
Gevşemeye çalıştım. Derin derin nefes aldım. Bir an gözlerimi kapattım. Dizlerimi büktüm. Omuzlarımı kamburlaştırdım. Daha fazla beklemenin faydası yoktu...
Gözlerimi açtım ve Desen’in üzerine ayağımı koydum.
Ayağımın çevresinde hemen kıvılcımlar yükseldi. Bir adım daha attım. Daha fazla kıvılcım. Minik bir çatırtı. Bir adım daha.
Bir adım daha atarken biraz direnç...
Hepsi aklıma geldi. İlk seferde hissettiğim her şey: ürperme, küçük şoklar, kolay ve zor bölgeler. İçimde bir yerde Desen’in haritası vardı ve ilk dönemeci aşarken, direnç yükselirken, kıvılcımlar uçuşurken, saçlarım kıpırdanırken, çatırtılar ve bir tür titreşim sürerken bir yerden okuyor gibiydim.
İlk Perdeye ulaştım, bir rüzgar tünelinde yürümek gibiydi.
Her hareket büyük çaba gerektiriyordu. Ama kararlılık; asıl gereken buydu. Zorlamaya devam edersem, yavaş yavaş da olsa, ilerleyecektim. İşin

hilesi durmamaktaydı. Tekrar hareket etmeye başlamak korkunç, hatta bazı yerlerde imkansızdır. Şu anda tek gereken sabit basınçtı. Birkaç dakika daha, sonra geçecektim. İlerlemek kolaylaşacaktı. Asıl zor olan İkinci Perdeydi...

Dön, dön...

Geçtim. Yolun bir süreliğine kolay olacağını biliyordum.

Biraz daha güvenli yürümeye başladım. Belki de Flora haklıydı. Bu kısım ilk seferinde olduğundan biraz daha az zor gelmişti. Uzun bir yayı aştım, sonra keskin bir geri dönüş. Şimdi yıldızlar çizmelerimin tepesine kadar çıkıyordu. Zihnime 30 Nisanlar, Saraylardaki aile politikaları doluştu. Tahta çıkanlar birbirini takip ederken insanlar düellolar ediyor, kanlı statü ve yükselme ayinlerinin dolaşık yolunda ilerliyordu. Artık yok.

Bunlarla işim bitmişti. Boş ver gitsin. Onlar bu konuda daha nazik olabilirdi, ama orada, Amber'de olduğundan daha fazla kan dökülüyordu, hem de diğerlerinin üzerinde azıcık avantaj kazanmak için...

Dişlerimi sıktım. Zihnimi eldeki işe yoğunlaştırmak güç geliyordu. Desen etkisinin parçası, elbette. Artık bunu da hatırlıyordum. Bir adım daha... Bacaklarımdan yukarı bir karıncalanma yükseldi... Çatırtılar fırtınada çıkanlar kadar yüksek geliyordu... Bir ayak diğerinin önüne... Kaldır, indir... Saçlarım şimdi dimdik duruyordu... dön... ittir... Ani bir güz fırtınasından önce Yıldız Patlaması'nı kıyıya getirirken, yelkenleri indiren Luke, sırtımızda ejderlerin nefesi gibi bir rüzgar... Üç adım daha ve direnç yükseliyor...

İkinci Perde'ye gelmiştim ve aniden bir arabayı çamurlu bir hendekten ittirmeye çalışıyormuşum gibi oldu... Tüm gücümü ittirmeye harcıyordum ve aldığım karşılık çok, çok küçüktü.

Buzullara özgü bir yavaşlıkla ilerliyordum ve kıvılcımlar belime çıkmıştı. Mavi bir alev olmuştum...

Zihnim aniden dikkatimi dağıtan şeylerden sıyrıldı. Zaman bile gitti ve beni yalnız bıraktı. Yalnızca bu geçmişsiz, isimsiz şey haline gelmiştim, tüm benliğimle tüm günlerimin ataletine karşı çaba gösteriyordum. O kadar ince bir denge üzerindeki denklem ki, orada, adım ortasında donmuş olabilirdim. Yalnız kütlelerin ve güçlerin birbirini götürmesi iradeyi zarar görmemiş bırakıyor, onu bir şekilde arındırıyordu ve böylece ilerleyiş süreci fiziksel çabayı aşıyor gibi görünüyordu...

Bir adım daha, sonra bir tane daha ve geçtim, yüzyıllar yaşında ve yine hareket halinde, zorlu, hilekar ve uzun Büyük Dönemeç'e yaklaşıyor olmama rağmen başaracağımı biliyordum. Hiç de Logrus gibi değildi. Buradaki güç sentetikti, analitik değil...

Evren çevremde dönüyordu sanki. Burada attığım her adım soluyor, tekrar odağa geliyor, kırılıyor, yeniden birleşiyor, dağılıyor ve toplanıyor, ölüyor ve yeniden canlanıyor gibi hissetmeme sebep oluyordu...

Dışarı. İleri. Sonra üç kıvrım daha, ardından düz bir çizgi.

İlerledim. Başını dönüyor, midem bulanıyordu. Terden sırılsıklam olmuştum. Düz çizginin sonu. Bir dizi yay. Dön. Dön. Yine dön...

Kıvılcımlar şimşeklerden bir kafes olup, ayaklarım yine sürüklenmeye başladığında Son Perde'ye yaklaştığımı anladım.

Kıpırtısızlık ve o korkunç ittirme...

Ama bu sefer hazırlıklı hissediyordum ve aşmayı başaracağımı bilerek ilerledim...

Başardım, titriyordum ve yalnızca kısa bir yay kalmıştı.

Ama o son üç adım en kötüleri olabilirdi. Sanki sizi artık çok iyi tanıyan Desen, sizi bırakmaya gönülsüzdü. Orada, bileklerim yarış sonlarında olduğu gibi ağrırken, mücadele ettim. İki adım... Üç...

Bitti. Yerimde durdum. Nefes nefeseydim, ürperiyordum.

Huzur. Statik elektrik gitmişti. Kıvılcımlar gitmişti. Eğer bu mavi taşların izlerini yok etmediyse, neyin yok edebileceğini bilmiyordum.

Şimdi -şey, biraz sonra- dilediğim yere gidebilirdim. Bu noktadan, bu güç ânından Desen'e beni herhangi bir yere nakletmesini emredebilirdim ve oraya nakledilirdim. Sarmal merdivenden çıkıp, diyelim ki, odama dönmek için harcanacak bir fırsat değil. Hayır. Benim başka planlarım vardı. Bir dakika sonra...

Giysilerimi düzelttim, elimi saçlarımdan geçirdim, silahlarımı ve gizli Koz Kartımı kontrol ettim, hızla atan nabzımın sakinleşmesini bekledim.

Luke paralı asker, Desacratrix'in oğlu olan eski dostu ve müttefiki Dalt ile Dört Dünya Kalesi'nde savaşırken aldığı yaralarla hayatta kalmıştı. Dalt olası bir engel olması dışında benim için pek az anlam taşıyordu, kalenin şimdiki sahibi oymuş gibi görünüyordu. Ama zaman farkına rağmen -ki muhtemelen o kadar da büyük değildi- Luke ile savaşından kısa süre sonra görmüştüm onu. Bu da, ben ona Koz Kartı aracılığıyla ulaştığımda kalede olduğuna işaret ediyordu.

Tamam.

Dalt'a ulaştığım zaman odanın nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. Oldukça eksikti. Desen'in işlemek için ihtiyaç duyduğu minimum veri miktarı neydi acaba? Taş duvarın dokusunu, küçük pencerenin şeklini, duvardaki küçük bir yıpranmış halıyı, yere saçılmış samanları hatırladım; Dalt hareket ettiğinde alçak bir sıra ve bir tabure görüş alanıma girmişti, üstlerindeki duvarda bir çatlak ve bir parça örümcek ağı...

İmgeyi elimden geldiğince keskinleştirdim. Kendimi oraya gitmeye zorladım. O odada olmak istedim..

Ve oldum.

Elim kılıcımın kabzasında, hızla döndüm, ama odada yalnızdım. Bir yatak, bir elbise dolabı, küçük bir yazı masası, bir sandık gördüm. O mekanı kısa bir an için gördüğümde hiçbiri görüş alanımda değildi. Küçük pencereden içeri gün ışığı doluyordu.

Odayı aşıp tek kapısına yöneldim, orada uzun süre durup dinledim. Diğer yanda yalnızca sessizlik vardı. Azıcık araladım -sola açılıyordu- ve uzun, boş bir koridor gördüm. Kapıyı biraz daha açtım. Tam karşımda, aşağı inen bir merdiven vardı.

Solumda boş bir duvar. Dışarı çıkıp kapıyı kapattım. Aşağı mı inecektim, sağa mı gidecektim? Koridorun iki yanında pek çok pencere vardı. Sağımdaki, en yakın pencereye yaklaştım ve dışarı baktım.

Dikdörtgen bir avlunun köşesine yakın olduğumu, karşıda, sağımda ve solumda daha fazla bina yükseldiğini ve hepsinin köşelerinden bağlantılı olduğunu gördüm. Yalnızca sağda, ileride, tam karşımdaki binaların arkasında daha büyük bir yapının yükseldiği bir başka avlu varmış gibi görünüyordu. Aşağıdaki avluda, belki bir düzine birlik vardı. Girişlerin yakınına konuşlanmışlardı, ama resmi olarak nöbet tutar gibi görünmüyorlardı. Yani teçhizatlarını temizlemekle ve onarmakla meşgullerdi. İkisi sargılara sarınmıştı. Yine de çoğu oldukça hızlı bir şekilde görev başına dönebilir gibi görünüyordu.

Avlunun uzak ucunda büyük, kırık bir uçurtmaya benzeyen, bir şekilde tanıdık gelen tuhaf bir şeyin döküntüleri vardı. Avluya paralel uzanan koridorda ilerlemeye karar verdim, çünkü bu beni avlunun kenarında, uzak uçtaki binalara götürecek ve muhtemelen yandaki avluyu görmemi sağlayacak gibi görünüyordu.

Herhangi bir hareket sesine karşı tetikte, koridor boyunca ilerledim. Ben köşeye yürürken sessizlikten başka bir şey yoktu. Uzun bir süre orada durup dinledim.

Hiçbir şey işitmeyince köşeyi döndüm ve yerimde kalakaldım. Sağdaki pencere pervazına oturmuş adam da öyle. Zincir zırhtan bir tunik, deri bir şapka, deri pantolon ve çizmeler giymişti. Yan tarafında ağır bir kılıç taşıyordu, ama elinde bir hançer vardı. Tırnaklarını kesiyor gibiydi. Başını bana doğru çevirdiğinde, benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu.

Omuzları dikildi, tünediği yerden inip ayağa kalkacak gibi ellerini indirdi.

İkimiz için de utanç vericiydi. Nöbet tutuyor gibi görünüyordu. Tetiktelik ve sessiz hareket etmek, adamı benim ya da Frakir'in fark etmesine yardım edebilirdi, ama tembellik ona mükemmel bir gizlenme yeri, bana ise bir ikilem vermişti. Blöf yaparak onu aldatabileceğimden ya da bunu başarmışım gibi görünürse sonuçlarına güvenebileceğimden emin değildim.

Ona saldırmak ve bir sürü gürültü yapmak istemiyordum. Bu seçeneklerimi daraltıyordu. Onu önümde asılı duran temiz, küçük bir kalp krizi büyüsüyle sessizce ve çabucak öldürebilirdim. Ama yaşama, gerek yokken harcamayacak kadar çok değer veririm. Bu yüzden, taşıdığım büyülerden birini bu kadar kısa sürede harcamaktan ne kadar nefret etsem de, söylediğim bir sözcükle elim kendiliğinden eşlik eden hareketi yaptı ve gücü önümde atan Logrus'u bir anlığına gördüm. Adam gözlerini kapattı ve pencere pervazına yığıldı. Kaymaması için duruşunu ayarladım ve onu hançer elinde, huzur içinde horlamaya bıraktım. Dahası, kalp krizi büyüsüne daha sonra ihtiyacım olabilirdi.

Koridor ileride, iki yana doğru uzanan bir tür galeriye açılıyordu. İki yanda, belirli bir noktadan ötesini göremiyordum ve dilediğimden daha kısa zamanda bir büyü daha harcamam gerekeceğini biliyordum. Görünmezlik büyüm için gereken sözcüğü söyledim ve dünya birkaç ton koyulaşır Bunu kullanmadan önce biraz daha ileriye gitmeyi ummuştum, çünkü yalnızca yirmi dakika sürüyordu ve ödülün nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama risk almaya cesaret edemezdim. Hızla yürüdüm, galeriye geçtim. Boştu.

Ama orada biraz daha coğrafya öğrendim. Oradan yandaki avluyu görebiliyordum. Devasaydı. Diğer yandan kısmen görebildiğim dev bir

binayı içeriyordu. Bu kocaman, sağlam inşa edilmiş bir içkaleydi; tek bir girişi varmış gibi görünüyordu ve o da çok iyi korunuyordu. Galerinin karşı tarafından, yüksek, iyi korunan duvarlara uzanan bir tane de dış avlu olduğunu gördüm.

Galeriden ayrılıp merdiven aradım. Büyük, gri taştan yapının aradığım yer olduğundan emindim. Çevresinde, ayak parmaklarıma kadar hissedebildiğim bir büyü haresi vardı.

Koridor boyunca yürüdüm, bir köşeden döndüm ve merdivenin başında bir nöbetçi gördüm. Geçişimi hissettiyse bile, yalnızca pelerinimin yarattığı bir esintiydi. Merdivenlerden aşağı seğirttim. Dibinde bir giriş vardı ve sola dönen bir başka koridora -karanlık bir koridor- açılıyordu; tam önümde, iç avluya bakan duvarda demir bantlarla bağlanmış bir kapı vardı.

Kapıyı açtım, geçtim ve çabucak kenara çekildim, çünkü bir nöbetçi durmuş, bakmış, yaklaşmaya başlamıştı. Ondan kaçındım ve kaleye doğru ilerledim. Güçler için bir odak, demişti Luke. Evet. Mekana yaklaştıkça bunu daha kuvvetle hissediyordum. Onlarla nasıl başa çıkacağımı, nasıl yönlendirebileceğimi denemek için zaman yoktu. Her neyse, ben kendi kişisel stokumu getirmiştim.

Duvara yaklaştığımda sola döndüm. Bilgi edinmek için çabucak bir tur atacaktım. Yolu yarıladığımda, tek bir girişi olduğunu düşünerek yanılmadığımı gördüm. Dokuz metre yüksekliğe kadar pencere de yoktu. Çevresinde yüksek, sivri kazıkları olan metal bir çit vardı ve çitin içinde bir hendek kazılmıştı. Beni en çok şaşırtan şey yapıya ait bir özellik değildi.

Uzak ucunda, duvarın yanında iki kırık, üç göreceli olarak sağlam uçurtma vardı. Bağlam konusu artık algılarımı puslandırmıyordu. Önümde sağlam olanlardan varken değil. Bunlar yamaç paraşütüydü. Onlara daha yakından bakmak istiyordum, ama görünmezlik büyümün zamanı daralıyordu ve yolumdan şaşmaya cesaret edemezdim. Yolun geri kalanını hızla aşıp kapıyı inceledim.

Çitin kapısı kapalıydı ve iki yanında iki nöbetçi bekliyordu.

Pek çok adım ötede, hendeğin üzerinde, metal bantlarla sağlamlaştırılmış, kaldırılabilir bir ahşap köprü vardı. Köşelerinde iri gözlü civatalar vardı, kapının üzerindeki duvara bir vinç takılmıştı; vinç, çengellerle sona eren dört zincir taşıyordu. Köprünün ne kadar ağır olduğunu merak ettim. İçkalenin kapısı taş duvarın yaklaşık doksan santim içindeydi ve yüksek,

geniş ve metal bantlarla sağlamlaştırılmıştı. Bir koçbaşının darbelerine uzun süre dayanabilirmiş gibi görünüyordu.

Çitin kapısına yaklaşıp inceledim. Üzerinde kilit yoktu. Yalnızca bir çengel. Onu açabilir, koşarak geçer, köprüye giden yolu aşar, nöbetçiler ne olduğunu anlayamadan içkalenin kapısından içeri dalmış olurdum. Diğer yandan, mekanın doğası düşünülünce, doğal olmayan bir saldırıya karşı talimat almış olabilirlerdi. Dunun buysa, çabuk tepki vermeleri ve bir köşeye sıkıştırmaları durumunda beni görmeleri gerekmezdi.

Ve içerideki ağır kapının kilitli olduğunu hissediyordum.

Büyülerimin üzerinden geçerek dakikalarca düşündüm.

Aynı zamanda avludaki altı, sekiz insanın konumlarını tekrar kontrol ettim. Hiçbiri çok yakın değildi, hiçbiri bu yöne gelmiyordu...

Muhafızlara sessizce yaklaştım ve Frakir'i, çabuk boğmasını emrederek solumdaki adamın omzuna koydum. Sonra sağa üç hızlı adım attım ve diğer muhafızın boynunun sol yanına elimin kenarıyla vurdum. Düşüşünün gürültü çıkarmasını engellemek için adamı koltuk altlarından yakaladım ve popo üstü oturtup çite, kapının sağına dayadım. Ama arkamda diğer adam boğazını tutarak yere yığılırken kılıcının kınının çite çarptığını duydum. Ona doğru seğirttim, yere kalan mesafede destek oldum ve Frakir'i aldım. Hızlı bir bakış avlunun karşısındaki diğer iki adamın bu tarafa bakmadığını gösterdi. Lanet olsun.

Kapının çengelini kaldırdım, içeriye kaydım, kapıyı arkamdan kapattım, çengeli yerine taktım. Köprünün üzerinden seğirtip arkama baktım. Fark ettiğim iki adam şimdi bu tarafa doğru geliyordu. Bu yüzden hemen bir başka seçenek ortaya çıktı. Stratejik olarak daha mantıklı gelenin ne kadar güç olacağını görmeye karar verdim.

Çökerek köprünün en yakın köşesini yakaladım. Sağımdaydı. Üzerinden aştığı hendeğin derinliği üç buçuk metre kadardı ve genişliği bunun iki katıydı.

Bacaklarımı düzleştirmeye başladım. Çok ağırdı, ama kopili gıcırdadı, tuttuğum köşe birkaç santim yükseldi. Onu bir an orada tuttum, nefesimi kontrol edip yine denedim. Biraz daha gıcırtı, birkaç santim daha. Yine... Köşenin bastırdığı yerde ellerim acıyordu. Kollarım yavaş yavaş eklemlerimden sökülüyor gibi geliyordu. Bacaklarımı düzleştirirken ve daha fazla çaba harcayarak doğrulmaya çalışırken ağırlık kaldıran kaç kişinin ani bel sorunları ile karşı karşıya kaldığını merak ettim. Sanırım

haberini almadığınız kişilerdir onlar. Yüreğimin, tüm göğsümü dolduracakmış gibi attığını hissedebiliyordum. Yakaladığım köşe şimdi yerden otuz santim yukarıdaydı, ama soldaki köşe hâlâ yere dokunuyordu. Yine zorlandım, büyüyle yapılmış gibi alnımda ve koltukaltlarımda ter damlaları belirdiğini hissettim. Nefes al... Kaldır!

Diz seviyesine geldi, sonra yükseldi. Soldaki köşe de sonunda yerden kalktı. Yaklaşan iki adamın seslerini duydum -yüksek, heyecanlı- şimdi seğirterek geliyorlardı. Tüm yapıyı sürükleyerek sola ilerlemeye başladım. Ben bunu yaparken tam karşıdaki köşe dışa doğru oynadı. Güzel. Hareket etmeye devam ettim. Solumdaki köşe şimdi hendeğin altmış santim üzerindeydi. Kollarımda, omuzlarımda ve boynumda alev alev acılar hissettim. Biraz daha...

Adamlar şimdi kapıdaydı, ama yerdeki nöbetçileri incelemek için durdular. Yine güzel. Köprünün bir yere takılıp kalmayacağından hâlâ emin değildim. Hendeğe kaymak zorundaydı, aksi halde boş yere belkemiği ameliyatı riskine girmiş olacaktım. Sola...

Köprü elimde sallanmaya, sağa devrilmeye başladı. Birkaç saniye sonra elimden kayacağını anlayabiliyordum. Biraz daha sola... neredeyse...

Adamlar dikkatlerini yerdeki nöbetçilerden, hareket eden köprüye çevirdiler ve çengelle oynamaya başladılar. Karşıda iki kişi daha onlara katılmak için koşuyordu. Bir dizi bağırış duydum. Bir adım daha. Köprü şimdi gerçekten kayıyordu.

Onu tutamıyordum... Bir adım daha.

Bıraktım ve geri çekildim!

Köşe, hendeğin kenarına çarptı, ama ahşap parçalandı ve kenar yıkıldı. Ben gerilemeye devam ettim. Köprü düşerken sekti, iki kez uzak kenara çarptı ve korkunç bir çatırtıyla dibe vurdu. Kollarım şimdilik faydasız, yanlarımdan sarkıyordu.

Dönüp kapıya yürüdüm. Büyüm hâlâ dayanıyordu, bu yüzden en azından hendeğin karşı tarafından fırlatılan silahların hedefi değildim.

Kapıya ulaştığımda kollarımı sağ yandaki iri halkaya uzatmak ve yakalamak için büyük çaba gerekti. Ama çektiğim zaman hiçbir şey olmadı. Kapı kilitliydi. Bunu beklemiştim ve hazırlıklıydım. Yine de ilk önce denemeliydim. Ben büyülerimi boş yere harcamam.

Sözcükleri söyledim, bu sefer üç tane -baştan savma bir büyü olduğu için daha az zarifti, ama muazzam bir gücü vardı.

Kapı, çelik uçlu çizme giymiş bir dev tarafından tekmelenmiş gibi içe doğru patlarken tüm bedenim sarsıldı. Hemen içeri girdim ve gözlerim loşluğa alışırken hemen kafam karıştı. İki kat yüksekliğinde bir giriş holündeydim. Önümde, sağda ve solda merdivenler yükseliyor, içe doğru kıvrılarak trabzanlı bir balkona ulaşıyordu. İkinci kat koridorunun sonu. Aşağıda, tam karşımda bir başka koridor vardı. İki merdiven daha, çıkan merdivenlerin arkasında, alt kata iniyordu. Kararlar, kararlar...

Odanın ortasında siyah, taş bir çeşme vardı ve havaya -su değil- alevler fışkırtıyordu; alevler çeşmenin havuzuna iniyor, orada dönüyor, dans ediyordu. Alevler havada kırmızı ve portakal rengi, aşağıda beyaz ve sarıydı ve dalgalanıyordu. Odayı bir güç hissi doldurmuştu. Burada serbest kalan güçleri her kim kontrol ederse, gerçekten de zorlu bir rakip olurdu. Şansım varsa ne kadar zorlu olduğunu keşfetmezdim.

Sağımda, köşede iki şekil gördüğümde, neredeyse özel bir saldırıyı boşa harcayacaktım. Ama şekiller hiç kıpırdamadı.

Doğal olmayan bir ölçüde kıpırtısızdılar. Heykeller, elbette...

Yukarı mı çıkmalı, aşağı mı inmeli, yoksa düz mü ilerlemeli karar vermeye çalışıyordum ve düşmanları rutubetli bodrum hücrelerine kapatma içgüdüsüne dayanarak aşağı inmeye karar vermiştim ki iki heykelde bir şey dikkatimi çekti. Gözlerim loşluğa alışmıştı ve birinin beyaz saçlı bir adam, diğerinin siyah saçlı bir kadın olduğunu ayırt edebiliyordum. Birkaç saniye boyunca elimin dış hatlarını gördüğümü fark etmeden gözlerimi ovuşturdum. Görünmezlik büyüm dağılıyordu...

Şekillere doğru ilerledim. Yaşlı adamın iki pelerin ve şapkalar tutuyor olduğu gerçeği ipucu vermeliydi. Ama yine de koyu mavi cüppesinin eteğini kaldırdım. Çeşmeden gelen daha parlak bir ışığın aydınlığında, sağ bacağına RINALDO isminin kazınmış olduğu yeri gördüm. Yaramaz çocuk.

Yanındaki kadın Jasra'ydı ve onu aşağıda, kemirgenlerin arasında arama zahmetinden beni kurtarmıştı. Onun kolları da, bir engelleme hareketi yaparmış gibi açılmıştı ve biri sol koluna açık mavi bir şemsiye, sağ koluna açık gri bir Londra Sisi yağmurluğu asmıştı; takımı tamamlayan yağmur şapkası başında, çarpık duruyordu. Yüzü palyaço gibi boyanmıştı ve biri yeşil bluzunun önüne iki sarı püskül iğnelemişti.

Arkamdan gelen ışık daha parlak alevlendi ve neler olup bittiğini görmek için döndüm. Çeşme, akışkan ateşlerini altı metre yükseğe fışkırtıyordu. Alevler havuza dökülüyor, taşarak taş döşeli zeminde yayılıyordu. Büyük

bir kolu bu tarafa geliyordu. O noktada yumuşak bir gülüş yukarıya bakmama sebep oldu.

Kobalt maskeli sihirbaz, üzerinde koyu renk bir cüppe, başlık ve eldiven, yukarıdaki balkonda duruyordu. Bir eli tırabzanların üzerindeydi, diğerini çeşmeye doğrultmuştu. Burada karşılaşacağımızı beklediğimden buna hazırlıksız sayılmazdım.

Alevler daha da yükselerek hemen bükülen ve bana doğru devrilen büyük, parlak bir kule oluştururken kollarımı geniş geniş açtım ve daha önce hazırladığım üç savunma büyüsünden en uygun olanın sözcüğünü söyledim.

Logrus'un gücü ile hava akımları kıpırdandı ve neredeyse aynı anda bora hızına kavuştu ve alevleri benden uzağa gönderdi. Konumumu öyle ayarladım ki, boranın yukarıdaki sihirbaza doğru esmesini sağladım. Adam aynı anda işaret etti ve alevler havuza döndü, dinerek pek az parlayan bir sızıntıya dönüştü.

Tamam. Berabere. Buraya bu adamla hesaplaşmaya gelmemiştim. Jasra'yı tek başıma kurtararak Luke'u idare etmek için gelmiştim. Kadın bir kez tutsağım olunca, Amber Luke'un aklındaki herhangi bir şeye karşı güvende olacaktı. Ama kendimi bu sihirbazı merak ederken buldum. Rüzgarlarım ölürken gülüş yine geldi: O da benim gibi büyü mü kullanıyordu? Yoksa bu şekilde, bir güç kaynağının ortasında yaşarken güçleri doğrudan kontrol edebiliyor, dilediği gibi şekillendirebiliyor muydu? İkincisi doğruysa ki bundan şüpheleniyordum, o zaman kol yeninde bitmek tükenmek bilmez miktarda numara saklıyor olmalıydı, yani onun çöplüğünde tam kapsamlı bir yarışmaya girişecek olsak ya sonunda kaçmak zoruna kalacak, ya da nükleer bombaları kullanacaktım -yani bu bölgedeki her şeyi yok etmek için Kaos'un kendisini çağıracaktım- ve bu yapmak istemediğim bir şeydi. Amberin iyiliği için gerekli olabilecek yanıtları bulmadan, sihirbazın kimliği dahil tüm gizemleri yok etmek istemiyordum.

Sihirbazın önünde parlak, metalik bir mızrak maddeleşti, bir an asılı kaldı, sonra bana doğru fırladı. İkinci savunma büyümü kullanarak bir kalkan çağırdım ve mızrağı saptırdım.

Büyülerle düello yapmak ya da burayı Kaos'la yok etmek dışında görebildiğim tek alternatif buradaki güçleri kontrol etmeyi öğrenmek ve bu adamı kendi oyununda yenmekti. Ama şimdi pratik yapmak için zaman

yoktu; birkaç dakika bulur bulmaz yapılması gereken bir iş vardı. Ama eninde sonunda yüzleşmek zorunda kalacağız gibi görünüyordu çünkü bana kin besliyor gibi görünüyordu ve ormandaki beceriksiz kurt adamın saldırısının arkasındaki itici güç bile olabilirdi.

Ve bu noktada buradaki güçleri keşfetmek için risk almak konusunda o kadar da hevesli değildim. Jasra buranın baştaki efendisi olan Sharu Garrul'u yenerek bir iyilik yapmamışsa değil. Bu, adam Jasra'yi yenecek kadar iyiydi anlamına geliyordu. Ama adamın bana neden kin beslediğini bilmek için çok şey verirdim...

Bu yüzden, “Benden ne istiyorsun?" diye seslendim.

Aynı metalik ses hemen yanıt verdi, “Kanın, ruhun, zihnin ve bedenin."

"Ya pul koleksiyonum?" diye bağırarak karşılık verdim. “İlk gün çıkanları da saklıyor musun?"

Jasra'nın yanına gittim ve sağ kolumu omuzlarına doladım.

"Ondan ne istiyorsun, komik adam?" diye sordu sihirbaz.

"Buradaki en kıymetsiz mal."

"O zaman onu elinden almama itiraz etmezsin."

"Sen pul topluyorsun. Ben küstah büyücüler topluyorum. O benim ve sırada sen varsın."

Bağırırken gücün bana karşı yükseldiğini hissettim,

"Sanat'daki kız ve erkek kardeşlerine karşı ne garezin var?"

Yanıt gelmedi, ama çevremdeki hava aniden keskin, dönen şekillerle doldu. Hançerler, baltalar, fırlatma yıldızları, kırık şişeler. Son savunma büyümün, Kaos perdesinin sözcüğünü söyledim ve aramızda çıtırdayan, dumanlı bir perde yükseldi. Bana doğru gelen keskin nesneler perdeye dokununca, o anda kozmik toza dönüştü.

Bu karşılaşmanın gürültüsünün üzerinden haykırdım,

"Sana hangi isimle hitap etmeliyim?"

"Maske!" diye yanıt verdi sihirbaz. Çok da orijinal değil, diye düşündüm. John D. MacDonald'vari bir hitap beklemiştim. Leylak Kabus ya da Kobalt Miğfer belki. Ah, pekala.

Son savunma büyümü kullanmıştım. Aynı zamanda sol kolumu öyle kaldırmıştım ki, Amber Koz Kartı sakladığım yenim şimdi görüş alanımda asılı duruyordu. Oyunu biraz sınıra yakın oynamıştım, ama henüz tüm elimi açmamıştım.

Şimdiye dek tamamen savunmaya dayalı bir gösteri sunmuştum ve stokta tuttuğum büyüden bayağı gurur duyuyordum.

"Kadının sana faydası olmaz," dedi Maske, ikimizin de büyüleri kaybolduktan sonra, tekrar saldırmaya hazırlanırken.

"Yine de sana iyi günler," dedim ve bileklerimi çevirdim, akımı kontrol etmek için parmaklarımı uzattım ve onu yere yapıştıracak sözcüğü söyledim.

"Göze göz!" diye seslendim, tüm bir çiçekçi dükkanının içerikleri Maske'nin üzerine dökülür, onu gördüğüm en büyük çiçek buketine gömerken. Güzel de kokuyordu.

Koz Kartına bakıp, ona uzanırken bir sessizlik oldu ve güçler sakinleşti. Tam iletişim kurduğumda çiçek buketinde bir hareket oldu ve Maske içinden, Bahar Simgesi gibi doğruldu.

Ben muhtemelen gözlerinin önünde solarken, "Seni ele geçireceğim," dedi.

"Tatlım için tatlılar," diye yanıt verdim, sonra büyüyü tamamlayan sözcüğü söyledim ve tepesine bir gübre yığını boşalttım.

Jasra'yı yanımda taşıyarak Amberin ana salonuna adım aldım. Martin bir büfenin yanında, elinde bir kadeh şarapla durmuş, şahinci Bors ile konuşuyordu. Bors iri iri açtığı gözlerle bana doğru bakınca sustu, sonra bana döndü.

Jasra'yı kapının yanına, ayaklarının üzerine koydum.

Üzerindeki büyüyle şimdi uğraşmayacaktım ve büyüyü kaldırırsam onunla ne yapacağımdan hiç de emin değildim. Bu yüzden pelerinimi üzerine astım, büfeye yürüdüm, geçerken Bors ile Martin'e başımı salladım ve kendime bir kadeh şarap doldurdum.

Kadehi başıma diktim, sonra onlara, "Ne yaparsanız yapın, üzerine isminizin baş harflerini kazımayın," dedim. Sonra gidip doğudaki bir odada bir divan buldum, üzerine uzandım ve gözlerimi kapattım. Çalkantılı sular üzerindeki bir köprü gibi. Bazı günler elmastır. Bütün çiçekler nereye gitti?

Öyle bir şey işte.

Bölüm 12

Bir sürü duman, dev bir solucan ve rengarenk ışık çakmaları vardı. Her ses şekle bürünüyor, zirveye kadar alevleniyor, suskunlaşırken sönüyordu. Varoluşun şimşekvari hançerleri gibi Gölge’den çağrılan, Gölge’ye dönen. Solucan sonsuza dek uzanıyordu. Köpek kafalı çiçekler çenelerini bana doğru kapatıyorlardı, ama sonra yapraklarını sallıyorlardı. Akan duman gökyüzüne dayanmış bir trafik ışığının önünde durdu.

Solucan -hayır, tırtıl- gülümsedi. Yavaş, kör edici bir yağmur başladı ve süzülen tüm damlalar elmas gibi çok yüzeyliydi...

İçimde bir şey, Bu resimde yanlış olan ne, diye sordu.

Pes ettim, çünkü emin olamıyordum. Ama zaman zaman görüş alanıma giren manzaranın bu şekilde uçup gitmiyor olması gerektiğine dair belirsiz bir his vardı içimde...

"Ah, dostum! Merle..."

Luke şimdi ne istiyordu? Neden yakamı bırakmıyordu? Hep yeni bir sorun.

"Şuna bak, olmaz mı?"

Bir dizi parlak, sıçrayan topun ya da kuyruklu yıldızın ışıktan bir halı dokumasını izledim. Şemsiyelerden bir ormanın üzerine yağdı.

"Luke..." diye başladım, ama köpek kafalı çiçeklerden biri, unuttuğum elimi ısırdı ve yakındaki her şey cam üzerine resmedilmiş, sonra da cama ateş edilmiş gibi çatladı. Ötede bir gökkuşağı vardı...

"Merle! Merle!"

Aniden açılan gözlerim, Droppa’nın omzumu sarstığını gösterdi. Ve divanın üzerinde, başımı koyduğun yerde ıslak bir yer vardı.

Dirseğimin üzerinde doğruldum. Gözlerimi ovuşturdum.

"Droppa... Ne..?"

"Bilmiyorum," dedi bana.

"Neyi bilmiyorsun? Demek istediğim... Lanet olsun! Ne oldu?"

"Şu sandalyede oturuyordum," dedi, işaret ederek, “uyanmanı bekliyordum. Martin burada olduğunu söyledi. Döndüğün zaman Random’ın seni görmek istediğini söyleyecektim sana."

Başımı salladım, sonra elimden kan damladığını gördüm, çiçeğin ısırdığı yerden.

"Ne kadar uyudum?"

"Belki yirmi dakika."

Ayaklarımı yere indirip oturdum. “O zaman neden beni uyandırmaya karar verdin?"

"Koz Kartı ile gidiyordun," dedi.

"Gidiyor muydum? Uyurken mi? O şekilde çalışmıyor. Emin misin..."

"Ne yazık ki, şu anda ayığım," dedi. “Üzerinde o gökkuşağı parıltı vardı ve yumuşamaya, solmaya başlamıştın. Bunun üzerine seni uyandırıp, aklında gerçekten bu mu var, sormaya karar verdim. Ne içtin, leke çıkarıcı mı?"

"Hayır," dedim.

"Bir kez köpeğime içirmiştim..."

"Rüyalar..." dedim, şakaklarımı ovalayarak. Zonklamaya başlamışlardı. “O kadar. Rüyalar."

"Başkalarının görebildiği cinsten mi? Alkolik titremesi *a deux* gibi mi?"

"Kastettiğim bu değildi."

"Gidip Random’ı görsek iyi olacak." Kapıya dönecek oldu.

Başımı iki yana salladım. “Henüz olmaz. Burada oturup kendimi toplayacağım. Yolunda olmayan bir şey var."

Ona baktığım zaman gözlerinin irileştiğini, arkama baktığını gördüm. Döndüm.

Arkamdaki duvar, mumdanmış da, ateşe fazla yakın konulmuş gibi erimeye başlamıştı.

"Alarm ve kaçma zamanı gibi görünüyor," dedi Droppa. "Yardım edin!"

Çığlıklar atarak odayı aştı ve çıktı.

Üç göz kırpma sonra duvar her açıdan normale döndü, ama ben titriyordum. Ne haltlar dönüyordu? Ben ayrılmadan önce Maske bana bir büyü yapmayı mı başarmıştı? Eğer öyleyse, nasıl bir büyü?

Ayağa kalktım ve yavaş yavaş bir çember çizdim. Şimdi her şey yerli yerinde görünüyordu. Son zamanlarda yaşadığım stresten dolayı halüsinasyon görmüş olamazdım, çünkü Droppa da görmüştü. Bu yüzden kafayı yemiyordum. Bu başka bir şeydi ve her ne ise, hâlâ yakında beklediğini hissediyordum.

Şimdi havada doğal olmayan bir berraklık vardı ve bu atmosfer içinde her nesne sıra dışı bir şekilde canlı görünüyordu.

Ne aradığımı bilmeden odada hızlı bir tur attım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onu bulamadım. Sonra dışarıya çıktım. Sorun her ne ise, yanımda getirdiğim bir şeyden mi kaynaklanıyordu? Kaskatı, süslü püslü Jasra bir Truva atı mıydı?

Ana salona yöneldim. Bir düzine adım sonra önümde çarpık bir ışık ağı belirdi. Kendimi devam etmeye zorladım, ben ilerlerken ışık geriledi ve aynı zamanda şekil değiştirdi.

"Merle, hadi gel!" Luke'un sesiydi, ama Luke görünürlerde yoktu.

"Nereye?" diye seslendim, yavaşlamadan.

Yanıt gelmedi, ama ağ ortadan ikiye ayrıldı ve iki yarı, kapı gibi uzaklaştı. Neredeyse kör edici bir aydınlığa açıldı; içinde bir tavşan gördüğümü sandım. Sonra, aniden imge yok oldu ve her şeyin normal olduğuna beni inandıran, Luke'un saniyeler süren, kaynağı belirsiz kahkahası oldu.

Koşmaya başladım. Gerçekten de, tekrar tekrar uyarıldığım gibi, düşman Luke muydu? Son zamanlarda yaşanan olaylar aracılığıyla, annesinin Dört Dünya Kalesi'nden kurtarılması için kullanılmış mıydım? Ve şimdi güvende olduğuna göre, Luke Amber'i istila etmek, benim anlamadığım koşullar altında bir büyü düellosu yapmak için beni mi çağırıyordu?

Hayır, buna inanamıyordum. Bu tür güçlere sahip olmadığından emindim. Ama sahip olsa bile, bunu denemeye cesaret edemezdi. Jasra rehinemken değil.

Koşarken onu yine duydum. Her yerden ve hiçbir yerden.

Bu sefer şarkı söylüyordu. Sesi güçlü bir baritondu ve şarkı "Auld Lang Syne" idi. Bu nasıl bir ironi koyuyordu ortaya?

Ana salona fırladım. Martin ve Bors gitmişti. Yanında durdukları büfenin üzerinde boş kadehleri gördüm. Diğer kapının yanında..? Evet, diğer kapının yanında Jasra dimdik, değişmemiş, pelerinimi tutarak duruyordu.

"Tamam, Luke! Halledelim şu işi!" diye haykırdım. “Saçmalığı kes de bitirelim!"

"Hl?"

Şarkı aniden durdu.

Jasra'yı inceleyerek yürüdüm. Birinin diğer eline eklediği şapka dışında tamamen aynıydı. Sarayın bir yerinden bir bağırış duydum. Belki hâlâ

alarm veren Droppa’ydı.

"Luke, her neredeysen," dedim, “beni duyabiliyorsan, beni görebiliyorsan, iyice bir bak ve dinle: Annen burada. Gördün mü? Planladığın her ne ise, bunu aklından çıkarma."

Birinin sallamaya, kırıştırmaya, sonra germeye karar verdiği çerçevesiz bir resmin ortasında duruyormuşum gibi oda şiddetle dalgalandı.

"Ee?"

Hiçbir şey.

Sonra bir gülüş.

"Annem, şapka askısı... Vay vay. Hey, teşekkürler, dostum. Güzel gösteri. Sana daha önce ulaşamadım. Oraya gittiğini bilmiyordum. Bizi katlettiler. Paralı askerleri yamaç paraşütüne bindirdim ve ısı dalgalarının üzerinde uçtuk. Ama hazırdılar. Bizi indirdiler. Tam olarak hatırlayamıyorum... Acıyor!"

"Sen iyi misin?"

Arkalarında Benedict’in ölüm kadar sessiz şekli, Random ve Droppa salona girerken hıçkırık gibi bir ses duyuldu.

"Merle!" diye seslendi Random bana. "Neler oluyor?"

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum," dedim.

"Tabii, sana bir içki ısmarlayayım," dedi Luke’un sesi hafifçe.

Salonun ortasında alev alev bir tipi esti. Bir an sürdü, sonra yerini geniş bir dikdörtgen aldı.

"Büyücü sensin," dedi Random. “Bir şeyler yap!"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye yanıt verdim. “Hiç buna benzer bir şey görmemiştim. Sanki başıboş kalmış büyü gibi."

Dikdörtgenin içinde bir siluet belirmeye başladı, bir insan.

Şekil yerleşti, hatlar ve giysiler edindi... Bir Koz Kartı -dev bir Koz Kartı- havanın ortasında asılı, katılaşıyor. Bu...

Ben. Kendi hatlarıma baktım, o da bana baktı. Gülümsediğimi fark ettim.

"Hadi, Merle. Partiye katıl," dediğini duydum Luke’un ve Koz Kartı dikey eksende yavaş yavaş dönmeye başladı.

Cam çanlar gibi sesler salonu doldurdu.

Dev kart, ben kenarını siyah bir yarık gibi görene kadar döndü. Sonra karanlık çizgi dalgalanarak, aralanan perdeler gibi genişledi ve ötesinde kayan yoğun ışıktan rengarenk lekeler gördüm. Aynı zamanda nargile içen bir tırtıl, şişman şemsiyeler ve parlak, ışıltılı bir parmaklık gördüm...

Yarıktan bir el çıktı. “Bu taraftan."

Random’ın sertçe soluduğunu duydum.

Benedict kılıcını aniden tabloya doğrulttu. Ama Random omzuna elini koydu ve “Hayır," dedi.

Şimdi havada asılı bir tür tuhaf, kopuk kopuk müzik vardı; bir şekilde uygun görünüyordu.

"Hadi, Merle."

"Geliyor musun, gidiyor musun?" diye sordum.

"Her ikisi de."

"Bana bir söz verdin, Luke: annenin kurtarılması karşılığında bir bilgi," dedim. “Eh, annen burada. Sır ne?"

"Senin iyiliğin için yaşamsal bir şey mi?" diye sordu yavaşça.

"Amber’in güvenliği için yaşamsal demiştin."

"Ah, şu sır."

"Diğerini öğrenmekten de memnun olurum."

"Üzgünüm. Tek bir sır satıyorum. Hangisini istersin?"

"Amber’in güvenliği," diye yanıt verdim.

"Dalt," diye yanıt verdi.

"Ona ne olmuş?"

"Desacratrix Deela annesiydi..."

"Bunu zaten biliyorum."

"...ve Dalt doğmadan dokuz ay önce Oberon’un tutsağıydı. Oberon ona tecavüz etti. İşte bu yüzden Dalt sizlere kin besliyor."

"Saçmalık!" dedim.

"Hikayeyi son anlattığında ben de aynı şeyi söyledim. Sonra gökyüzündeki Desen’i yürümesi için meydan okudum."

"Ve?"

"Yürüdü."

"Ah."

"Bu hikayeyi yeni öğrendim," dedi Random, “Kashfa’ya gönderdiğim bir görevliden. Ama Desen’i yürüdüğünü bilmiyordum."

"Zaten biliyorduysanız, sana borçlu kaldım," dedi Luke yavaşça, dalgın dalgın. “Tamam, dahası var: Dalt bundan sonra gölge Yeryüzü’nü ziyaret etti. Depomu talan eden, silah ve özel cephane çalan o. Sonra hırsızlığı örtbas etmek için binayı yaktı. Ama tanıklar buldum. Her an gelebilir. Ne zaman olacağını kim bilebilir?"

"Ziyarete gelen bir akraba daha," dedi Random. “Neden tek çocuk olmadım ki?"

"Bundan ne çıkarırsan çıkar," diye ekledi Luke. “Şimdi eşitiz. Bana bir el ver!"

"Geliyor musun?"

Kahkaha attı, tüm salon sarsılır gibi oldu. Havadaki açıklık önümde asılı duruyordu, eli benimkini yakaladı. Yanlış giden bir şey olduğu açıktı.

Onu kendime çekmeye çalıştım, ama bunun verine onun beni çektiğini hissettim. Mücadele edemediğim çılgın bir güç vardı ve o beni yakalarken evren çarpılıyor gibi geliyordu Takımyıldızlar önümde aralandı ve parlak parmaklıkları yine gördüm. Luke’un çizmeli ayağı üzerinde duruyordu.

Uzakta bir Random’ın bağırdığını duydum, “B-oniki! B-oniki! Dışarı!"

...Ve sonra sorunun ne olduğunu hatırlayamaz oldum. Burası harika bir yer gibi görünüyordu. Ama mantarları şemsiye sanmak benim aptallığımdı...

Şapkacı bana bir içki doldurur, Luke’unkini tamamlarken ben de ayağımı parmaklıkların üzerine koydum, Luke solunu işaret etti ve Mart Tavşanı’nın içkisi de dolduruldu. Yumurta her şeyin kenarında, ince bir dengedeydi. Tweedledum Tweedledee, Dodo ve Kurbağa Uşak müzik çalıyorlardı. Ve Tırtıl dumanlar üfürmeye devam ediyordu.

Luke omzuma bir şaplak attı. Hatırlamak istediğim bir şey vardı, ama aklımdan kayıp duruyordu.

"Şimdi iyiyim," dedi Luke. “Her şey yolunda."

"Hayır, bir şey var... Hatırlayamıyorum..."

Kadehini kaldırdı ve benimkine vurdu. “Zevkini çıkar'" dedi. “Yaşam bir kabaredir, eski dostum!"

Yanımdaki taburede oturan kedi sırıtıp duruyordu.

YEDİNCİ CİLT

SON

Yayınevi

İthaki Yayınları 195
Fantastik Kurgu 43
Amber Yıllıkları 7. Cilt
1-Amber Kanı
Roger Zelazny
ISBN 975-8725-50-05
Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber 7- Blood of Amber
İngilizceden çeviren: Niran Elçi
Redaksiyon: Gamze Sarı
1. Baskı İstanbul, 2002

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com www.ithakiyayinlari.com

<<span class="uline">>Yazar Hakkında

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Anıazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenerek 1965 yılında He W1JO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hıgo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü.

1976 yılında Home is tbe Hangnıan adlı eseriyle hem Hugo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Foıır Views of Moıınt Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.